

SAVING PRIVATE DAVE

Saving General DREAMING

PARENTAL
ADVISORY
EXPLICIT CONTENT

Et scenarie af Kristoffer Kjær Jensen

South Central Dreaming

indholdsfortegnelse

Generelt

Synops over scenariets handlingsforløb	2
Præsentation af spillpersonerne	3
Scenariets opbygning.	5
Musik og Lyd	5
Sådan starter du scenariet	7
Scenariets univers	7
Ordforklaring til spillerne	72

Scenerne

0.Intro	16
1. The Edge	19
2. M og L kommer for sent hjem	22
3. Crenshaw	25
4. Rodney 1	28
5. Talentkonkurrencen	30
6. Hvor er I fra?	34
7. Fuck The Police	38
8. Granny's barbeque.	40
9. Singlen og Rodney 2	44
10. "Goddag, det er Suge"	47
11. Radio Tid	52
12. LA Riots	55
12A. Mulig Scene: Hvor er Tamu	58
12B. Mulig Scene: Mr. Tyler	60
12C. Mulig Scene: "Let's LOOT"	60
12D. Mulig Scene: Hongs convenient store	64
13. Koncerten	66
14. 5 år efter.	69

Karakterne

Darren aka D	72
Jamal aka Ruthless	78
Larissa Tyler	85
Martin Tyler	92
Shawn Williams	98

South Central Dreaming
En Absurth produktion.

Skrevet af
Kristoffer Kjær Jensen

Layout
Magnus Udbjerg

Korrektur
Anders Frost Bertelsen
Mads Brynnum
Mette Mikkelsen

Lyd
Mads Brynnum
Morten Malmros Jespersen
Kristoffer Kjær Jensen

Spiltestere
Hjalte Ipsen
Maj Linnea Thøfner
Mie Brunberg
Mikkel Bækgaard
Thomas Khyrting

Anders Frost Bertelsen
Dennis Asanovski
Klaus Mayer Olsen
Helene Willer Piironen
Nicolai Schultz

Jane D´Marco
Magnus Udbjerg
Morten Malmros Jespersen
Morten Hougaard
Søren Kock

Særlig tak til
Mette Mikkelsen
For din indsats med at læse korrektur på store dele af scenariet, og for din overbærenhed med de sidste ugers stress og fravær. 1000 blå.

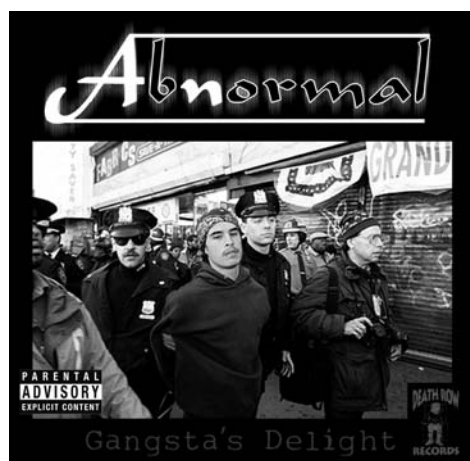
Magnus Udbjerg
For en utrættelig indsats og konstant opbakning.

Absurth

Disclaimer
Dele af dette scenarie er bygget på virkelige hændelser og virkelige personer, men er blevet udsat for mine rollespilmæssige dramatiseringer. Jeg påstår ikke at disse fortolkninger er udtryk for nogen objektiv givet sandhed.

Cover til AbNormals single "Crenshaw Ho"

Cover til AbNormals single "Gangsta's Delight"

Synops over scenariets handlingsforløb

South Central er en social realistisk historie. Den omhandler fem venner der er født og opvokset i Watts en bydel South Central Los Angeles, og kæmper for en karriere inden for hiphop. Men samtidig med at gruppen gradvist, med visse markante spring, kommer tættere på deres mål, ulmer en konflikt i bydelen. Og netop som de står overfor det mulig gennembrud, eskalerer denne konflikt til store uroligheder.

Scenariet indledes med en introscene hvor spillederen refererer en historie fra de fem venners barndom. De har sneget sig om i en gyde for at ryge deres første smøg. Uheldigvis er de ikke de eneste som skal bruge gyden, for to crips dukker op med en junkie som de henretter. Børnene overværer dette fra et skjul bag en container. De bliver opdaget og de to crips lægger an til at slå vidnerne ihjel. Da dukker den ene af børnenes storebror - Damian - op. Han er selv crip og skræmmer de to mordere væk.

Mange år senere i 1991 starter den egentlige historie. Venerne har for nogle år siden dannet gruppen AbNormal, men den er blevet syltet i en periode pga. forskellige omstændigheder. Scenariets starter med at AbNormal indspiller en demo. Gruppen forsøger hårdt at skabe interesse omkring deres demo, men musikindustrien er benhård. De melder sig bl.a. til en talentkonkurrence som hurtigt viser sig at være uden karrierefremmende elementer. Efter et års tid sker der dog endelig noget. Et af AbNormals numre bliver pludselige spillet i radioen og Suge - direktøren for det nystartede pladeselskab *Death Row Records* - er interesseret. Suge's forslag er at de medvirker i en koncert et par måneder senere. En god præstation kan føre til pladekontrakt. Samtidig har han dog en række krav som puster til gruppens interne konflikter. Aftalen med Suge føre til eksponering i radioen og til gode studiefacilliter. Fire dage før koncerten opstår der store uroligheder i South Central pba. Rodney King sagen og AbNormal stilles overfor et basalt valg: hvor meget skal de deltage? I de fire dage udsættes de fem venner for uventede situationer og masser af muligheder for at få udløb for deres sociale frustrationer. Hvis de blander sig går det ud over koncerten, men hvis de ender de med at tage til koncerten viser det sig at publikum udelukkende består af unge hvide mænd.

Derefter går fem år. Muligvis har AbNormal haft succes, muligvis ikke. En dag kommer der en opringning. Damian - redningsmanden - er død. De fem venner tager tilbage til deres barndomskvarter og er med til begravelsen. Mens kisten går i jorden rammes de af tanken: Hvad hvis Damian ikke var dukket op i gyden?

Sideløbende med historien om AbNormals kamp for

et gennembrud, gennemlever spillernes deres rollers hverdagsproblemer med besværlige forældre, bandekrig, småracistiske politibetjente og meget mere.

Scenariets genre: socialrealisme.

Dette er et social realistisk scenarie. Scenariets hovedhistorie er AbNormals udvikling, men samtidig er det et tids- og miljøskildring af South Central og hiphop miljøet i Los Angeles i perioden 1991-1992. Spilpersonerne er mine bud på realistiske dramatiske personer fra den tid og det sted. Historien om AbNormal er selvfølgelig opdigtet, men urolighederne i forbindelse med Rodney King retssagen, *Death Row Records*, krigen mellem Bloods og Crips og mange af scenariets andre elementer er virkelige hændelser, personer og steder. Jeg har brugt lang tid på at researche og håber, at det er lykkedes mig at formidle det til dig som spilleder på en forståelig og brugbar facon. Derfor er scenariets tone grundlæggende seriøs og nærmere sørgelig end humoristisk. Der med ikke sagt at folk ikke skal more sig, men det er vigtigt at både du og spillerne føler for historiens personer og konflikter.

Et scenarie med holdninger

Jeg har et mening om scenariets genstandsfelt, men jeg vil ikke tvinge det ned i halsen på spillerne eller dig som spilleder. Omvendt håber jeg at i vil få lyst til at diskutere andet end scenariet rollespilsmæssige kunstgreb og finesser. Den ideelle situationer er for mig at i bagefter føler at i har fået en relation og en viden om South Central og Rodney King urolighederne som i får lyst til at dele med andre.

Systemløst

Der er intet system i dette scenarie. I de scener hvor der er et element af tilfældighed forbundet med spillernes handlinger, er det i forvejen udspecificeret hvilke muligheder der er. Der kan opstå skudvekslinger, men scenariets fokus er ikke på selve mekanikken i en sådan handling, men nærmere i dens basale betydning. Desuden indeholder gruppen et par så sikre skytter at det at ramme ikke er noget problem.

Præsentation af spilpersonerne

Dette scenarios helt centrale byggesten er rollerne. Det er alle fem unge sorte amerikanere i alderen 19-21. Shawn, Jamal, Darren kaldet D, Martin og Larissa er alle hiphop kunstnere og barndomsvenner. Jeg vil nu kort præsentere dig for de fem:

Shawn

Shawn er gruppens dynamo. Han er en hurtigsnakkende charmetrold med store planer. Shawn er optimist og kommer ofte til at love for meget. Han rapper, men

holder ikke niveau med de andre. Alligevel er han en vigtig del af gruppen, for der er ingen som kan holde Shawn tilbage. Han *vil* slå igennem.

Jamal

Jamal er alles ven. Han er godmodig og kærlig. Desuden er en fantastisk dygtig rapper med en fed stemme. Jamals loyalitet er dog splittet. Han er en af de bærende kræfter i den lokale Crips bande som er i en voldsom krig mod Blood. Jamel er imidlertid træt af bandelivet, men føler ikke han kan lade sine kampfæller i stikken.

D

D er gruppens sociale bevidsthed. Engang var han medlem af Crips ligesom Jamal, men under et fængselsophold er han blevet muslim. Hans nye livssyn får ham til at tage afstand fra alle elementer som er nedbrydende for det afroamerikanske sammenhold. D er tænksum og sortseende. Disse personligheds træk slår igennem i de beats han i egenskab af gruppens Dj/producer komponerer. D er skeptisk overfor AbNormals stil som en gangsta-rap gruppe.

Martin

Martin flyder med. Han havde et kæmpe talent indenfor basketball trods sin ringe højde. Faktisk havde han fået et Scholarship til at spille collagebasket, men en knæskade ødelagde hans karriere. Hans ambition om at komme væk fra ghettoen afhænger nu af AbNormal, hvilket er svært for en mand som er vant til at have en sikker backup plan. Heldigvis er han både god til at skrive tekster og rappe – på sin egen tilbagelægnede stil.

Larissa

Larissa er Martins lillesøster. Hun har altid bare været med. Hun overraskede dog de andre, med sit store musiske talent, da de startede AbNormal. Larissa er en dygtig sanger og rapper. Alligevel er alt ikke fryd og gammen, for AbNormal laver gangsta-rap en genre som ikke har den store plads til personligt udfoldelse for kvinder. Larissa kæmper en hård kamp for at køre AbNormal i en retning, hvor hun rent faktisk kan deltage på lige fod.

Casting

Generelt tror jeg på at spilledere som har sat sig ordentligt ind i scenariet er ligeså gode som mig selv til at fordele rollerne, men her er lige et par af mine tanker omkring casting. Den "farligste" rolle er efter min bedste overbevisning **D**. Den kræver en erfaren spiller som både kan give et realistisk bud på en stærk personlighed, men samtidig har fingerspitzengefühl for hvad der er konstruktivt for historien. Har du en spiller i din gruppe som du ved er dygtig og du stoler på – så giv karakteren til ham. **Larissa** giver mere eller mindre sig selv. Har du en pige i gruppen skal hun selvfølgelig

have den. Er du i den situation at du ingen piger har er karakteren stadig spilbar. Der er ingen romantiske forviklinger eller situationer i karakteren og den er måske netop derfor lidt nemmere at spille for de fleste fyre end andre kvinderoller. **Shawn** bør gives til en udadvendt og hurtigtaltende spiller. Har du en charmetrold med sans for selvironisk humor er han den oplagte kandidat til rollen. Både **Jamal** og **Martin** er efter min mening svære at fejlcaste. De fleste rollespillere vil kunne håndtere begge. Sidder du med en lidt mere indlevelsessorienteret spiller som måske er en anelse stille er Martin dog det bedste bud.

Scenariets opbygning.

Scenariet består af en intro og 14 scener. Hver scene er opbygget efter samme skabelon med oplysninger om tid, sted, musik, oplysninger til spillerne, en gennemgang af scenens forløb, location, bipersoner, formål, tips og af og til en boks med erfaringer fra mine playtests. Nogle scener har ekstra oplysninger andre har lidt færre, alt sammen logisk bygget op efter scenens beskaffenhed. Det er ikke meningen at du skal læse noget op for spillerne – bortset fra introscenen – men du skal på en eller anden måde starte med at præsentere scenen og give dem de relevante oplysninger (oplysning til spillerne). Vær opmærksom på bipersonerne. Står det ikke direkte at de er af anden hudfarve, betyder det at de er sorte.

Musik og Lyd

Musikken spiller naturligt en vigtig rolle i scenariet. Derfor er det påkrævet at du slæber en cd afspiller af en hvis kvalitet med på Fastaval. Har du problemer med det så kontakt mig venligst.

Jeg har lavet to cd'er med generelt stemnings musik og en tredje med mere specielle numre (effekt cd'en). Numrene på de to stemnings-cd'er er bygget op i tre kategorier: Lav, mellem og højt tempo. De indeholder et bredt udsnit af god gangsta-rap og flere af numrene er tidstypiske. De nærmere oplysninger om hvert enkelt nummer finder du på cd-coverets bagside. Hver scene er indledt med en anbefaling af hvilken kategori du bør benytte. Den effekt cd'en har forskellige "lydrum" som er en masse lyde som jeg med kyndig assistance har komponeret til at tilføre særlige scener noget ekstra. Således er der gadelarm til scenerne under urolighederne, Radio loops til scenen hvor AbNormal er i "*Westside Radio*", fest og glade dage på Crenshaw Boulevard og meget mere. Ved hver scene vil der være en kort introduktion i hvordan du bruger musikken mest optimalt. Er du i tvivl om noget finder du ekstra information på indersiden af cd coveret til effekt cd'en. Generelt vil jeg dog opfordre dig til at blive bekendt med musikken inden du skal afvikle scenariet. Du kunne jo startet med at lade stemningsmusikken køre i baggrunden allerede nu mens du læser scenariet

igennem.

Spillerfrihed eller mangel på det samme

Historien i dette scenarie har en sådan karakter at spillernes frihed er begrænset. I store dele af scenariet er deres rolle at reagere på den enkelte scene. Det er min erfaring fra mine tre playtest at det ikke er noget problem. Spillerne køber formen og AbNormal er som antydning i synopsen rettet mod et simpelt mål som er afhængigt af eksterne faktorer, hvilket gør den manglende frihed nemmere at sluge. I slutningen af scenariet bliver spilleren dog sluppet mere fri. Under Rodney King urolighederne er de således frie inden for realismens rammer, men du får et par værktøjer til at styre dem og et par sceneforslag som efter min erfaring faktisk passer meget godt sammen hvad de ofte selv lyster.

Der er en god mulighed for at der opstår vold i løbet af scenariet. Der kan f.eks. nemt opstå en scene hvor Jamal ser sig nødsaget til at skyde nogle bandemedlemmer som er ude på patrulje. Det er der intet problem i. Vi er vant til at den slags ting har konsekvenser, men i South Central er verden anderledes. Der bliver ikke den store efterforskning af banderelateret mord. Det er der simpelthen for mange til. Ligeledes vil det senere i scenariet under Rodney King urolighederne være fristende at deltage i løjerne. Igen med mindre spillerne er ekstremt uforsigtige er der ingen konsekvens.

Opdatering mellem scener

Scenariet strækker sig lidt over et års tid og de enkelte scener dækker et mere eller mindre bredt udsnit af rollernes liv i den periode. Af og til forlader I dog karaktererne for en tid og her er det oplagt at spillerne har forslag til hvad deres karakter har foretaget sig. Det skal de være velkomne til at beskrive. Omvendt skal du dog være påpasselig med at lade for meget lykkes for dem. Jamal kan få flere penge på lommen pga. sit salg stoffer, Shawn kan lægge kræfter i sit promotionsfirma og få lidt kontakter på den facon osv., men intet af det fører dem tættere på AbNormals gennembrud.

Tiden

Eftersom de fleste scener lægger op til at spillerne kan diskutere og tale indbyrdes og med udvalgte bipersoner er det generelt svært at spå om hvor langt tid scenariet vil tage. Min erfaring fra playtesten er at det tager omkring 6 timer at blive færdig. Jeg er dog generelt en ret beskrivende spilleder som samtidig trækker den lidt med at cutte en scene. Mine medsamsvorne i Absurth er imidlertid cut-to-the-bone spilledere og de kører det vel på under fire timer. Min anbefaling er at du holder øje med tiden men ellers køre scenariet i den stil du er mest velbevandret i.

Sådan starter du scenariet

Før vi går i lokalerne

Jeg har lagt op til at spillerne skal orientere sig på hjemmesiden før de melder sig til scenariet. Derfor er det mit håb at de har sat sig en anelse ind i scenariets univers. Jeg forventer dog ikke det store og har derfor besluttet mig for at lave en kort opsummering inden vi deler os ud på hold. Jeg vil med kyndig hjælp fra resten af Absurth desuden lave et par korte opvarmningsøvelser med spillerne og alle jer spilledere inden, så alle er oppe på dupperne til scenariets start. Har du selv lyst til at lave mere af den slags inden selve scenariet går i gang kan du med fordel komme til Dag 0 hvor netop det er et af punkterne.

Hvem skal spille hvilke roller?

Når du kommer ind i spillokalet vil jeg anbefale at du tager en lille snak med dine spillere så i lærer hinanden og kende og du har noget at caste ud fra. Spilledere har mange forskellige måder at gøre det på. Jeg benytter mig personligt af førstehåndsindtryk og af at bede spillerne om at beskrive en rolle de godt kan lide at spille.

Intro

Når du har besluttet dig for hvem der skal spille hvad skal du lige vente med at dele karaktererne ud. For først skal du læse/fortælle introen for spillerne. Derefter deler du rollerne ud som spillerne skal have god tid til at læse. Der er en gruppe numre på effekt cd'en som du med fordel kan afspille som stemningsskabende læsemusik.

Snak med hver enkelt spiller

Når spillerne er færdig med at læse vil jeg anbefale at du tager dem ud af lokalet en efter en og beder dem beskrive deres karakter for dig. Spørg desuden om de har noget de er i tvivl om eller om de har nogle konkrete spørgsmål.

Spilklar

Herefter er i klar til at gå endeligt i krig med scenariet.

Scenariets univers

South Central

Bydelen består af flere tidligere selvstændige bydele såsom Watts, Ingelwood, Compton, Long Beach, West Adam etc. South Central er et af de tættest befolkede områder i den indre by, som ellers er præget af kontorbygninger. Bydelen smeltede sammen i løbet af 1940'erne og har siden været en stor lavindkomstbydel. I 1992 levede 31 % under fattigdomsgrænsen. Den etniske sammensætning har længe været domineret af sorte, efter de hvide amerikanere, som boede der, flyttede ud i løbet af 1940-1960'erne. Imidlertid har visse dele af bydelen oplevet en stor indvandring af latinoer.

Ordforklaringer

Banger

En banger er et bandemedlem. Det at deltage i bandekulturen bliver ofte omtalt som 'gangbanging' eller bare 'banging'.

Bloods

Bande i Los Angeles af unge sorte. Bloods har hundredevis af lokalafdelinger såkaldte 'sets'. Bloods kendingsfarve er rød.

Crips

Bande i Los Angeles af unge sorte. Crips har hundredevis af lokalafdelinger såkaldte 'sets'. Crips kendingsfarve er blå.

Mad-Dogg-Stare

Et Mad-Dogg-Stare er et krigsansigt som benyttes af bandemedlemmer. Basalt set er Mad-Dogg-Stare et forsøg på at skræmme sine omgivelser med et frygtindgydende ansigtsudtryk.

O.G.

Original Gangsta. Oprindeligt henførte udtrykket til de medstifterne af Bloods og Crips. Med tiden er udtrykket dog kommet til at dække over notoriske bandemedlemmer, som har skudt mange fjender og siddet i fængsel.

Set

Et set er en lokalafdeling af en bande. Ordet er amerikansk, men er så anvendt i litteraturen omkring bandekulturen, at jeg har valgt at bruge det med en min egen fordanskning. Således optræder ordet i bøjet form i scenariet: Et set, Settet flere sets.

Sniping

Udtryk for det at lave promotion i South Central. En sniper er en som arbejder med eksempelvis at hænge plakater op.

Representing

At fortælle om det sted man hvor kommer fra, om ens venner og evt tilhørsforhold til bander. Representing er ekstremt vigtigt i hiphop miljøet især inde for gangsta-rap genren.

Tidslinje AbNormal

Sommeren 1978

De fem venner som senere skal blive til AbNormal overvære et mord. Morderne virker indstillet på at fjerne vidnerne, men en af vennernes storebror, Damian skræmmer dem væk.

I løbet af 1985

De fem venner danner AbNormal.

Starten af Februar 1991

AbNormal optager en demo i studiet "The Edge".

3. Marts 1991

AbNormal tager på Creshaw for at feste.

4. Marts 1991

Gruppen ser for første gang de chokerende billeder fra Rodney King's arrestation.

12. Juni 1991

AbNormal deltager i en talentkonkurrence i Ingelwood og bliver nummer to. På vejen hjem bliver de generet af bandmedlemmer og politiet.

5. August 1991

AbNormal er til barberque hos en af gruppens medlemmers bedstemor.

5. Marts 1992

Gruppen ser King retssagen starte i fjernsynet men bliver afbrudt da en af deres numre pludselig bliver sendt i radioen.

25. Marts 1992

AbNormal bliver kontaktet af Marion "Suge" Knight som er interesseret i at udgive dem på sit pladeselskab Death Row Records. Først skal de dog bevise deres værd ved en koncert i maj.

Starten af April 1992

AbNormal er i radio programmet "Westside radio" og tale om deres musik og planer.

29. April – 2 Maj 1992

South Central koger over som følge af King dommen. AbNormal deltager muligvis i ulovlige handlinger.

Området har været hårdt plaget af arbejdsløshed, der i 1992 lå på 13,7 %. Området har desuden været hårdt ramt af kriminalitet især i form af narkotikahandel og bander, der styrer denne aktivitet. Således var det i 1992 2 gange mere sandsynligt, at folk, som boede i det område, der var hårdest ramt af urolighederne i forbindelse med Rodney King retssagen (Ingelwood, Compton og Watts), blev udsat for kriminalitet. Ligeledes var det 3 gange mere sandsynligt, at netop de blev udsat for overfald i forhold til den øvrige befolkning i Los Angeles, en by som i forvejen er kendt for sin høje kriminalitetsrate.

I mange år havde nationale kæder, såsom WallMart, forsøgt at sætte sig på handelen med dagligvarer i området. I begyndelsen af 1980'erne forsøgte kæderne imidlertid at komme ud af deres engagement i området, da det ikke længere var rentabelt. Dette vakuum blev udfyldt af hundredvis af små koreanske convenient stores, der blev drevet som små familieforetagender. Således fik området endnu en befolkningsgruppe: Koreanere. Disse koreanere blev dog hurtigt upopulære i området, da de hverken gjorde brug af lokal arbejdskraft eller selv handlede i de lokale forretninger. De penge disse familier optjente blev i lokalområdets øjne alt for ofte sparet op og senere brugt på et hus i forstæderne, hvorefter en ny koreansk familie overtog butikken og fortsatte samme "græshoppe adfærd". Denne mistro blev yderligere rodfastet ved det faktum, at de koreanske indvandrere ofte kom uden den store viden om sorte amerikanere, som de kun kendte i kraft af småracistiske fordomme. Denne uholdbare situation mundede dels ud i den uheldige episode vedrørende Latasha Harlins død (se senere) og afroamerikanske hævnaktioner under urolighederne i forbindelse med Rodney King retssagen i 1992.

Watts

Scenariets karakterer er alle vokset op og bor i den del af South Central, der hedder Watts. Bydelen var oprindeligt selvstændig, men blev i 1926 opsuget af byen Los Angeles. Området grænser op til Compton og Ingelwood mod vest og Long Beach i syd. Watts er en af de fattigste dele af South Central. Således var den gennemsnitlige årlige indkomst i 1992 25.000 dollars i South Central og 12.000 dollars i Watts. Området var et af de oprindelige kvarterer, hvor sorte flyttede ind, da de kom til Los Angeles. Mange af de oprindelige sorte bander stammer fra Watts, og bandekulturen har været stærk i området lige siden. Både Bloods og Crips har flere bander i området, hvor to afdelinger Grape Street Watts og Bounty Hunter Crips er dominerende med et væld af lokale afdelinger.

Den 11. august 1965 eksploderede Watts i uroligheder, der senere er blevet kendt som Watts Riots. De varede

i seks dage og var skyld i 34 døde, 1100 sårede og ca. 100 millioner dollars i skadesomkostninger. Baggrunden for dette fænomen var en episode, hvor en ung sort motorcyklist Marquette Frye blev stoppet af politiet for spirituskørsel i Watts. Marquettes bror blandede sig i diskussionen, som endte med, at de begge blev pacificeret ved hjælp af knipler og slæbt med på stationen. Hele miseren blev overværet af en større gruppe ophidsede lokale beboere, som også talte mændenes mor, der efterfølgende ligeledes blev slæbt på stationen. Den sørgelige historie har mange paralleller til Rodney King sagen.

Crenshaw og ungdomsliv i South Central

South Centrals unge har få muligheder for at feste. Der er generelt få udskænkingssteder og diskoteker i denne del af Los Angeles. Desuden påkræver den amerikanske lovgivning, at man er over 21 år for at købe alkohol på barer og i forretninger. Det er desuden ulovligt at drikke alkohol offentligt – derfor drikkes alkohol på gader i små brune papirposer. Dertil kommer, at det generelt er farligt for unge mennesker at bevæge sig ude om aftenen, hvor bandernes patruljer er endnu mere markante. Alle disse faktorer er det, der gør lørdag på Crenshaw Boulevard helt speciel. Gaden skærer igennem de fleste af South Centrals kvarterer, og lørdag aften er den fuld af unge mennesker og biler. Her drikkes der mere eller mindre synligt. Politiet lader generelt festen være i fred, måske fordi der er få problemer i løbet af disse aftener. Bloods og Crips har nemlig en fredsftale for Crenshaw lørdag aften. Crenshaw Boulevard handler om at vise sig frem. Fyrene med deres biler og nye tøj. Pigerne med tætsiddende tøj nylakerede negle og opsat hår.

Tøj og mode

Tøjet i 1991 og 1992 er generelt en smule anderledes end det, de fleste i dag forbinder med hiphop- og ghettokulturen. De posede bukser uden bælte er ikke rigtig slået igennem endnu. Læderjakker, som tidligere har været et must for folk, der så sig selv som gangsta's, er på vej ud af gadebilledet, men eksisterer stadig. Det der til gengæld er in for mænd er skjorter, hvor kun den øverste knap er knappet. De er desuden ensfarvet og som oftest sorte. Enkle T-shirts af og til med små logoer kan også benyttes. Jeans er stadig de mest almindelige benklæder. På hovedet har de bandanaer, men endnu oftere caps, som regel med logoer fra Los Angeles' forskellige sportshold eller evt. med navne på bydele. Hårmoden er kort af og til med opfindsomme barberinger for mænd. De mest brugte sko er, ligesom i dag, sneakers. Pigerne går generelt let påklædt. De bruger hotpants og ofte cykelshorts. Stramme toppe, ofte i markante farver, er den mest brugte beklædning til overkroppen. Til festlige lejligheder

Tidslinje AbNormal forsæt

2. Maj 1992
AbNormal er muligvis en del af de Death Row artister som spiller I en koncert I en forstad til Los Angeles.

1992 og frem
AbNormal opnår måske status som en af hiphoppens helt store band.

Efteråret 1997
AbNormal vender tilbage til South Central for at begrave Damian manden som måske redde deres liv.

bruger de som regel højhælede sko. Pigerne har som regel, via hairextentions, langt hår, som de har meget forskellige og opfindsomme frisurer til. Både tøj og hår bliver ofte brugt til at signalere tilhørsforhold. Dette er vigtigst for folk, der 'banger'. Crips bruger generelt farven blå. Som minimum har en Crip en blå bandana i venstre baglomme. Bloods farve er rød, og de har røde bandanaer i den højre baglomme. De muslimske mænd er en anden sådan gruppe. De kan ofte kendes på deres hvide ofte perlebesatte huer. De har desuden tit fuldskæg. Muslimske kvinder går sjældent med slør eller andre former for kendetegn.

Hiphop

I 1980'erne var hiphop noget, man forbandt med New York. Genrens stamfædre, såsom Grand Master Flash, Irika Bombata og Sugerhill Gang, slog alle deres folder i Bronx. Genren var en del af New Yorks B-Boy kultur, der udover hiphoppen også omfattede breakdancen og graffitten. Hiphoppen var eksperimenterende, ofte velproduceret og, som det skulle vise sig, en smule pæn. New Yorks dominans varede dog ikke ved. For også andre steder i USA var der unge sorte, som havde mod på at prøve kræfter med den nye genre.

West Coast og Gangsta-rap

Ice T's "Rhyme Pays" album fra 1987 signalerede en nye start. Albummets lyd var grumset og teksten var ekstrem aggressiv og grovkornet. Ice T tog de første skridt, men det var Compton gruppen NWA (Niggaz With Attitude), der i 1989 skabte genrens første kæmpesucces. Gruppen bestod bla. af André Young, Eric Wright og O'shea Jackson bedre kendte som Dr. Dre, Eazy E og Ice Cube. Albummet "Straight Outta Compton" begyndte som et undergrundshit, der især blev kendt for sin hardcore lyrik. Gruppen fik dog hurtigt medieopmærksomhed, ikke mindst pga. nummeret "Fuck the Police", der inkasserede gruppens pladeselskab Priority Records et advarende brev fra FBI. Med NWA var gangsta-rappen født.

Genrens særpræg var de hardcore tekster, der ikke holdt sig tilbage for at skyde på alt og alle herunder politi, politikere og kvinder. Samtidig blev livet i South Central Los Angeles for første gang smidt i æteren. 'Representing', det at fortælle om det sted man bor og om ens venner, er et andet centralt element. Og endelig er der selvfølgelig gangsta-attituden. NWA lod sig fotografere til deres album med våben, og ofte handler deres tekster om deres færdigheder med selv samme våben. Hiphoppen var herefter ændret, og de næste 6-7 år var gangsta-rappen den dominerende genre. Los Angeles var kommet på musikkens landkort, og den proces, der skulle føre hiphoppen til at blive den mest solgte musikgenre på verdensplan, var startet.

G-Funk

En af grundene til, at genren blev så populær var måske evnerne blandt dens pionere. For hvor NWA's lydsignatur på "Straight out of Compton" var mudret og grov ligesom Ice-T's, formåede Dr. Dre at ændre kraftigt på stilen på Ep'en "100 Miles and Running" fra 1990 og "Efil4zaggin" (Niggaz 4 life bagvendt) fra 1991. Han skabte et tykt, funky sonisk landskab domineret af høje synthesizer toner og kraftige rytmer fra en trommeboks. De sene NWA-album blev således begyndelsen på næste udvikling af Gangsta-rappen.

Efter NWA blev opløst i 1991-1992, skiftede Dre pladeselskab til Marion "Suge" Knights nystartede "Death Row Records". Her udviklede han yderligere sit lydbillede, og på albummet "The Chronic" fra 1992 blev beats'ne mere langsomme. Den nye stil blev døbt G-Funk eller Gangsta-Funk og er måske allerrenest på Snoop Doggy Dogg's debutalbum "Doggystyle" fra 1993. Snoop var allerede med på "The Chronic" og var således Dres første protégé. Snoop blev, med sin ekstremt tilbagelænedede stil, lynhurtig superstjerne. Som tidligere medlem af LBC – Long Beach Crips (som ofte bliver 'representet' i hans tekster) - og storforbruger af marihuana var han den perfekte eksponent for den lidt mere rolige gangsta-stil. Stoffer, især marihuanaen i alle afskygninger, var nu blevet en vigtig del af gangsta-rappen. Med Snoop og Dre dominerede Death Row hiphopindustrien.

Death Row og Ruthless Records

Eazy E, medlem i NWA, barslede allerede i gruppens sene år med et pladeselskab med navnet Ruthless Records. Da NWA stoppede som gruppe, hyrede han Dre. Alligevel kom Dre aldrig til at udgive noget for selskabet, for det lykkedes Marion "Suge" Knight at få Dre overtalt til at komme over på hans nystartede selskab, Death Row Records. Dre var dog forpligtet af en kontrakt til sin gamle ven Eazy, men Suge fik Eazy overtalt til at opgive dette krav. Ifølge visse kilder skete dette ved at troppe op til mødet mellem de to, sammen med seks baseballbat-ekviperede Piru Bloods, som Eazy lod sig skræmme af. I årevis var der en fejde mellem de to selskaber - ikke mindst igennem deres kunstners lyrik. Efter "Chronic" var Death Row Records det dominerende selskab inden for gangsta-rappen og måske hiphoppen som helhed. Med kunstnere som Dre, Snoop og ikke mindst Tupac toppede Death Row i årevis hitlisterne verden rundt. I 1996 blev Tupac skudt i Las Vegas og i 1997 røg Suge i fængsel for vold. Herefter forlod mange kunstnere selskabet og en æra var slut.

Bander

"Der er troppebevægelser overalt i byen, og i nogle områder er kamphandlingerne intense. Soldaterne er involveret i en "borgerkrig". En krig uden konventioner. En krig udkæmpet med alle mulige midler, med alt som

Om udvalgte Kunstner

N.W.A (Niggaz With Attitude):

*"Fuck the police comin straight from the underground
A young nigga got it bad cause I'm brown
And not the other color so police think
they have the authority to kill a minority
Fuck that shit, cause I ain't the one
for a punk motherfucker with a badge and a gun"*

- **"Fuck tha Police", "Straight outta Compton", 1989 Ruthless records**

Gruppen består af

- Dr. Dre
- Eazy-E
- Ice Cube
- Mc Ren
- Yella
- Arabian Prince
- The D.O.C

Gruppen lagde grunde for Gangsta rappens popularitet, med albummet "Straight outta Compton". Albummet lagde stilen for fremtidige og datidens artister indenfor genren. Stilen var hård og kontant, den omhandlede livet i South Central's gader. Mere Information på hjemmesiden, <http://www.rapdict.org/N.W.A.>

Snoop Doggy Dogg:

*"Rollin down the street, smokin indo,
sippin on gin and juice
Laid back [with my mind on my money
and my money on my mind]"*
-Omkvæde fra "Gin and Juice",
"Doggystyle" 1993, Deathrow
Records.

Snoop Dogg, står for en noget mere tilbage lænet stil(G-funk beskrevet i afsnittet G-funk) . Hans album "Doggystyle" fra 1993, lå i toppen af de amerikanske hitlister. I samme periode kæmpede Snoop Dogg med en retssag, medskyldighed i mord. Han er blevet frifundet i sagen. Mere Information på hjemmesiden, <http://www.snoopdogg.com/about>

Ice-T:

*"Stick up, hands in the air
You move, you lose 'cause the ICE don't care
No chance to run, don't shout
Flinch an inch I'm gonna take you out
Grand Larcenist, soloist, felonist, vocalist
Crime's my rhyme, but here's a new twist
I ain't here for your gold, bro
All I want is the show
This is Grand Larceny"*
-**"Grand larceny", "Power" , 1988 , Sire Records.**

Ice-t er kendt for sine sproglige egenskaber. Hans tekster svinger for politiske tekster over tekster om gangbanging i L.A. han er en rapper med mange facetter. For mere information se http://www.vh1.com/artists/az/ice_t/bio.jhtml

Om Udvalgte kunstner forsat

Dr. Dre:

*"Once again
the mighty Death Row organization
commitin' mass murder
and we ain't askin for shit, nigga we takin'
it, so Dre, BLAST they ass nigga
Rat-tat-tat-tat late at night with my gat
on the streets of LA"*
-**"Rat-a-tat-tat", "The Chronic", 1992,
Deathrow Records.**

Dr.Dre er manden bag gangsta rappens lyd. Han har aldrig være den stor rapper, men som producere er han en af verdens bedste. Han står bag succeser som snoop dogg, Eminem, Blackstreet. Dre var tidligere en del af gruppen N.W.A, som bliver betegnet som fædrene til gangsta rappen.

Sugar hill Gang (Grand Master Flash):

*"i said a hip hop the hippie the hippie
to the hip hip hop, a you dont stop
the rock it to the bang bang boogie say up
jumped the boogie
to the rhythm of the boogie, the beat"*
-**"Rapper's delight", "Rapper's
delight", 1979 Sugar Hill.**

Sugarhill Gang udgav den første hiphop single der kom på top 40. Sugarhill gang har været med til at udvikle hiphop genren. Ud af sugarhill kom grandmaster flash, som er anset for at være en af "fædrene" til den mere publikums venlige feststemt hiphop.

står til disposition. Denne konflikt har varet ni år længere end Vietnam. Selvom denne kulisse ikke er en jungle som sådan, er dens atmosfære lige så farlig og mystisk som en hvilken som helst jungle i verden"

Ovenstående citat stammer fra indledningen til bogen "Monster", der er skrevet af det tidligere Crips bandemedlem Monster Kody Scott (i dag Sanyika Shakur). Bogen er fra 1993 og kan varmt anbefales. Monster beskriver en konflikt, som er let sammenlignelig med konflikten i Nordirland, men hvor konflikten i Nordirland bygger på religiøse tilhørsforhold bygger konflikten i South Central på tilhørsforhold til bander.

Bandekulturen

Både Crips og Bloods er opdelt i såkaldte 'Sets'. Et 'set' er en lokalafdeling af hovedbanden og tager dels navn efter lokalitet, dels efter hvilken undergruppering af den store bande, de tilhører f.eks: Long Beach Rolling 20's Crips. Long Beach er lokaliteten. Rolling er underbanden. 20 'settets' nummer i denne undergruppe. Et bandemedlem kaldes en 'banger' og 'banging' eller 'gang-banging' henfører til det at udøve bandeaktivitet. Alle 'bangere' har et gadenavn. Navnet fungerer som et øgenavn og er bestemt af udseende, handlingsmønster og lignende. Et eksempel er Slow Dogg, der gives til en lidt stenet banger. Med tiden er det meget populært at tage navne efter ældre homies, således kan et 'set' både have en Slow Dogg, en Li'l Slow Dogg og en Baby Slow Dogg..

Det er svært at få eksakte tal for, hvor mange medlemmer Crips og Bloods i alt havde i 1991 i South Central, men tallet for hele Los Angeles var flere 100.000, hvor hovedparten var aktive i South Central. Der var flere Crips end Bloods. Medlemmer blev rekrutteret i 11-års alderen ofte på skolerne. Et muligt emne blev så "sponseret" af et ældre medlem, der støttede aspirantens optagelse. Selve optagelsen blev kaldt "jumping in" og startede ofte med, at aspiranten blev drukket fuld, for derefter at modtage et ordentligt lag tæsk. Næste trin var, at aspiranten blev udstyret med et våben og derefter blev taget med ud på en jagt efter 'settets' fjender.

'Setteterne' er ekstremt territorielle. Territorierne bliver inddelt efter gader og særlige områder, såsom parker og skolegårde. For det træned øje er graffitten på husvægge i området tegn på, hvem der regerer hvor. Grænserne er imidlertid flydende, og der kæmpes om dem konstant.

Kamphandlinger

Konflikten er ikke begrænset til Blood-Crip kampe, også internt i de to organisationer er der væbnede konflikter. I dette scenarie har jeg for enkeltheds skyld nedtonet dette faktum. Krigen mellem Bloods

og Crips er i princippet regelløs og kontinuerlig. Der er dog selvfølgelig en form for op- og nedtrapninger, samt visse æreskodekser, der skal overholdes. Man kæmper ikke på Crenshaw om lørdage, civilister, dvs. ikke bandemedlemmer, skal ikke inddrages, begravelser er fredet og man sladrer ikke til politiet om ens modstanderes handlinger. Alle disse regler bliver dog ofte og bevidst overtrådt (dog med Crenshaw som en nævneværdig undtagelse). Generelt er konflikten betingelse, at hvis man er medlem af en bande, er man mål for modstanderens kamphandlinger. Man skyder sin modstander med det formål at slå ham eller hende ihjel. Man forsøger at erobre modstandernes territorium. Man overskriver modstandernes graffiti og latterliggør dem i sin egen. Den indre konflikt er som en islandsk saga. Hovedmotivet i konflikten er hævn: "De skød min homeboy. Det skal hævnnes!".

I konfliktens tidlige dage havde banderne svært ved at skaffe våben. I 1980'erne begyndte banderne imidlertid at sælge narkotika i den helt store stil. Især stoffet Crack – rygeheroin – viste sig utroligt indbringende. Derfor er våben ikke længere et problem i 1991, hvor scenariet foregår. Med de nemmere tilgængelige våben er konflikten blevet yderligere blodig. Hvor såkaldte 'drive-by-shootings' (en bil køre forbi 'settets' fjender, mens alle passagererne skyder) altid har været farlige, har våben såsom uzi'er gjort det endnu mere dødbringende, især for sagesløse forbigående.

Konfliktens logik gør, at den fortsætter i fængslerne, hvor begge bander har allieret sig med deres latinomdstykker. Det at komme i fængsel er således lidt af et lotteri for bandemedlemmer. Ender du i et afsnit med mange fjender, er dit liv i overhængende fare. Kommer du derimod i en blok med mange venner, kan du regne med beskyttelse og en mulighed for at slå et slag mod dine fjender. Det at komme ud fra et fængsel og stadig fortsætte med at 'bange' bliver set som en handling af loyalitet og styrke over for 'settet'. Har en banger skudt mange fjender og gjort sit navn kendt, samt været i fængsel, opnår han ærestitlen O.G. – Original Gangstar – og kan nyde respekt og har mulighed for at trække sig tilbage, når det passer ham.

Rodney King

Den 3. marts 1991 bliver en bil med tre unge sorte bedt om at holde ind til siden. Det er sent om aftenen, og bilens fører, Glen King, er ligesom passagererne godt påvirket af alkohol. Glen kører ufortrødent videre og stopper først efter ca. 9 kilometer, med en hale af politibiler efter sig. Da Glen stiger ud af bilen, har de fire politibetjente, som forestår aktionen, angiveligt så store problemer med Glen, at de bliver nødt til at benytte sig af 'stunguns'. Da Glen ikke reager på dette, mener

Tidslinje Rodney King

3. Marts 1991.
Glen "Rodney" King bliver stoppet af politiet for spirittuskørsel og gennembanket. Georg Holliday optager hændelserne.

4. Marts 1991
Tv-stationen KTLA Channel 9 viser for første gang Holliday videoen opnår stor bevågenhed nationalt såvel som international.

15. Marts 1991
Fire betjente fra LAPD bliver stævnet for overfald med dødbringende våben og brug af overdreven vold, i forbindelse med King's arrestation.

16. Marts 1991
Latasha Harlins en 15 årig sort pige bliver skudt af Soon Ja Du da denne tror pigen forsøger at stjæle en flaske appelsin juice i familien Du's butik i South Central Los Angeles.

5. Marts 1992
Selve retssagen, som nu er blevet rykket til Semi Vallay en "hvid" forstad i Los Angeles, starter.

29. April 1992
Retssagens Jury som ikke har en eneste sort deltager frikender de fire betjente for alle anklager.

29. April – 2. Maj 1992
South Central koger over i en ekstrem bølge af vold og hærværk.

4. August 1992
Retsagen genoptages af en føderal stor jury. De fire betjente bliver anklaget for at have overtrodt King's civile rettigheder.

17. April 1993
To af betjentene bliver dømt skyldig og får fængselsdomme i semi åbne fængsler. De to andre betjente bliver frikendt.

politibetjentene ifølge deres vidneforklaring, at den store mand er påvirket af det smertedæmpende stof PCP. Derfor giver de sig i kast med at slå/tæve Glen, til han ikke længere bevæger sig. Det bliver i alt til 56 slag med køller og 6 spark, hvoraf flere falder mens Glens eneste bevægelse er, at han forsøger at løfte hovedet fra jorden. Glen bliver efterfølgende anholdt, og ved en efterfølgende lægebehandling konstateres det, at han har fået 11 kraniebrud samt hjerne- og nyreskade. I rapporten skriver betjentene, at Glen King hedder Rodney King – et fejlagtigt navn, som kommer til at følge ham.

Den aften vågner George Holliday ved lyden af sirener og en helikopter. Han går ud til sin altan og griber på vejen hans nyindkøbte video kamera. Fra altanen ser Holliday hele miseren med de 3 hvide betjente og den ene latinobetjent, der, med 24 andre betjente som tilskuer, i 81 sekunder slår og sparker Rodney King. Holliday optager det hele, og dagen efter viser KTLA Los Angeles TV Channel 5 hele videoen. Tre uger efter lægger Rodney King, som han nu er blevet kendt som, sag an mod de 4 betjente under stor mediebevågenhed. Samtidig er sindene godt i kog - ikke mindst South Central.

Retssagen tager lidt over 1 år. I mellemliggende periode får forsvarerne flyttet retssagen til Simi Valley i Los Angeles forstaden Ventura County, hvor der stort set ikke bor nogen sorte amerikanere, og som desuden er kendt for at have mange politibetjente som borgere. Juryen, der den 29. april afsiger dommen, indeholder ikke en eneste sort. Den aften eksploderer South Central i uro og vold.

Latasha Harlings

Den 16. marts 1991, kun 13 dage efter Rodney King episoden, bliver den 15-årige sorte pige Latasha Harlings skudt af en koreansk butiksejer. Dagen er ekstrem varm og Latasha går ind i "Du's Market" for at købe en flaske appelsinjuice. Hun lægger flasken i sin taske, som hun derefter tager op til disken. Soon Ja Du, en midaldrende koreansk kvinde, arbejder sjældent selv i butikken, der ejes af hende og hendes mand, men få dage forinden er hendes søn, der normalt betjener kunderne blevet truet af nogle Crips. Du tror, at Latasha vil stjæle flasken og griber derfor fat i Latashas taske. Latasha svarer igen ved at slå Du i hovedet to gange og derefter gå ud af butikken. Du griber en pistol under disken og skyder. Latasha bliver ramt i baghovedet og dør kort efter. Hele situationen bliver optaget på forretningens overvågningsbånd. Soon Ja Du fik i den efterfølgende retssag 4 års betinget fængsel og 400 timers samfundstjeneste. Dommen er ikke ligefrem med til at dæmpe de nu ophedede gemytter.

L. A Riots

De 4 efterfølgende dage efter retssagen er alt kaos i South Central. Mens medierne febrilsk forsøger at dokumentere og finde et passende navn for virvaret florerer vold, tyveri og generel destruktion i et hidtil uset omfang. Mellem 50-60 mennesker mister livet, og over 2000 bliver såret som direkte følge af fænomenet. Der bliver ødelagt for mellem 800 millioner til 1 milliard Dollars i ejendom og materiel. Over 600 brande bliver antændt, og da de 4 dage er ovre, er mere end 10.000 mennesker blevet arresteret. Deltagerne er primært sorte og latinoer. Ingen butikker kan vide sig sikre, men nogle steder er bygninger dog blevet skånet med et "Black Owned", skrevet i graffiti på facaden. Der er dog en befolkningsgruppe, det går særligt hårdt udover nemlig koreanerne. Efter episoden med Latasha Harlings er hadet mellem sorte og koreanere blevet stadig mere udtalt. Under LA. Riots viser fjernsynet således flere skudvekslinger, hvor desperate koreanske butiksejere forsøger at forsvare deres varer. Byen indkalder forstærkninger, og 10.000 soldater fra Californiens nationalgarde samt flere tusinde tropper fra den amerikanske hær og marineinfanteri bliver sat ind. Generelt holder disse tropper og politi sig til at inddæmme oprøret og går først for alvor ind i South Central, efter det hele er kølet ned. Efterfølgende bliver Rodney King sagen genoptaget og 2 af de 4 betjente kommer i "minimum risiko" fængsler. Der er aldrig foretaget en egentlig genopbygning af skaderne i South Central efter oprøret.

Intro Scene 0

Intro

Når det bliver aften i Cali lægger der sig et gyldent lys over huskarreerne, strandene og convenient storene. Sådan var det også den aften. Det gyldne lys var lige kommet til Watts. Jamal, Darren, Martin, Larissa og Shawn havde gået forbi den lokale basketbane med det hårdt prøvede metalhegn, og var fortsat rundt om hjørnet, ned af den lille gyde, hvor man kun kom, hvis man ville være i fred. Det var netop også derfor, at de fem børn var gået derhen. Jamal havde nemlig scoret en pakke smøger henne i Mr. Hongs kiosk. De havde sneget sig helt ned i enden ved de grønne

containere, og havde som en ekstra sikkerhedsforanstaltning gemt sig bag dem – der var ingen af dem, der ønskede at blive overrasket af deres mødre. Det var startet fint. De havde fået gang i smøgen. Jamal havde godt nok hostet en del, da han havde fået sin først mundfuld røg, men ingen af de andre havde grinet af ham. Han var trods alt den stærkeste.

Den aften var børnene dog ikke de eneste, som skulle bruge gyden. To store drenge i blå tøj kom slæbende med en tredje

fyr. Hans tøj var helt brunt af snavs, og han flæbede lavmælt. I glimt fra deres skjulested så børnene den ene af de to placere en pistol i staklens mund, for derefter i tavshed at trykke på aftrækkeren. Den gyldne gade blev rød.

Børnene havde været som forstenet, men Larissa kunne ikke holde et skæbnsvangert gisp tilbage. De to kiggede forskrækket op, og den ene gik frem og rev containeren til side. I et øjeblik stod de to og børnene bare og kiggede på hinanden. Så startede diskussionen. Børnene kunne se at mændenes tøj var blå ligesom det Darrens storebror Damian plejede at have på. Mændene startede til børns skræk en diskussion om hvad de skulle stille op med "vidnerne". Pludselig rettede den ene en pistol mod Darren.

Da fik gyden endnu en gæst. Darrens storebror - Damon. Børnene genkendte ham straks i hans blå tøj, med den blå klud ud af venstre baglomme. Manden med pistolen rettede den mod Damon, og sagde at han skulle skride. Den anden mand kaldte Damon et navn som børnene ikke helt forstod, og beklagede sin vens opførsel. Damon smilede og fortalte manden med pistolen, at han ikke var bange for hans kugler. Han løftede op i trøjen, og børnene kunne se, at han havde mange ar. De bed ikke på ham, sagde han. Hvis pistolmanden prøvede at skyde ham, ville han

bare komme tilbage senere, og så var det pistolmanden som ville dø. Det fik manden med pistolen til sænkede den og de to mænd gik. Damon skænkede ikke liget et eneste blik, da han sagde at børnene skulle løbe hjem til deres mødre. Mere behøvede han ikke sige før børnene løb fra den røde gyde med det gyldne lys.

Denne scene skal køres inden du uddeler spilpersonerne. Du kan vælge at læse den op eller referer historien. Jeg anbefaler at du ikke spiller musik samtidig. Når du er færdig deler du spilpersonerne ud og tænder for effekt cd'en og afspiller de par numre som er stemningsskabere til læsningen

Side 18
Scene 0

The edge
Scene 1

Mike:

Mike er en mand i midt trediveerne af almindelig bygning. Denne aften er han iført et par almindelige jeans og en hvid t-shirt. Mike har ejet "The Edge" i snart ti år og er en dygtig producer. Da gruppen kun møder op med fire mand, synes Mike de er uprofessionelle, og han starter sessionen ud med at være lidt ligeglad og mut. I takt som han hører bandets evner (med undtagelse af Shawns), bliver han dog mere og mere begejstret. Det ender med, at han mod sin natur tilbyder ekstra tid. Det her er for godt til at stoppe. Tilbudet om at vise båndet til sin ven er reelt. Vennen arbejder på Death Row Records som just er startet op.

1. The Edge

Tid: Fredag aften klokken 18

Sted: "The Edge" - LA's bedste åbne studie.

Musik: Low tempo

Oplysninger til spillerne:

Aften er endelig oprundet.

Mellem 18 og 24 har AbNormal optagetid på "The Edge".

Til Larrisa og Martin: i har bildt jeres forældre ind, at i skal i biffen med tre af Martins nye venner fra college, og vil være tilbage lidt over tolv. "De" henter og bringer.

Til Jamal: "Du er ude ved selv hvor du er, og hvad du laver".

Side 20
Scene 1

Fem minutter i seks ankommer Shawn, Larissa og Martin i Shawns Grannys Lincoln Towncar. D sidder og venter på kantstenen foran huset. Jamal er ikke i syne. Efter lidt tid bliver de nødt til at banke på uden ham. Døren bliver åbnet af Mike, stedets ejer og tekniker. Mike spørger til det femte medlem, som gruppen umiddelbart ikke kan redegøre for. Han fortæller dem derefter, at de har tid til ca. tre numre. Gruppen har forberedt sig på følgende: "Crenshaw Ho", "Watts Up" og "Gangsta's Delight".

De to første kan de godt starte på uden Jamal, men ikke det sidste, da teksten er noget han lige har optaget på sin båndoptager, og ingen af de andre har hørt. Der går en række timer, og i takt med, at Mike hører mere og mere af gruppens materiale og udførsel bliver han mere og mere positiv - ja nærmest begejstret.

Endelig klokken 22.30 dukker Jamal op. Beskriv husets front for spilleren og lad ham derefter banke på. Giv lige spillerne tid til at brokke sig over ham og brug derefter Mike til at pace scenen videre ved at bede Jamal om at gå i boksen. Endnu engang bliver Mike begejstret. Gruppen arbejder videre, men da klokken bliver 23.30 står det klart, at de ikke kan nå at blive færdige. Da er det, at Mike kommer med et tilbud. Han synes, det er for synd, at de ikke bliver færdige og tilbyder derfor at gå over tiden - gratis. Dette er problematisk for M og L, men med lidt gruppepres kan det tænkes, at alle fortsætter med at optage. Klokken 2.15 om natten er de færdige. Mike giver dem 10 bånd. Han spørger desuden, om det ville være ok, at han beholdt et bånd. Han har en ven, som er ved at starte som tekniker på et nyt selskab her i South Central, som han desværre ikke kan oplyse navnet på, men som måske ville være interesseret i gruppen.

Scenen slutter med at Shawn kører resten af gruppen hjem. Første stop

er formentlig hos M og L, og de har et behov for at aftale en historie på vejen.

The Edge:

Studiet ligger
Compton og e
i to etager, som
ligger i hjørnet
mellem
to stille
paracelhus
veje. Der
er en lille
forhave, som
ikke bliver
holdt.

Selve studiet
er husets største værelse,
som egentlig er delt i to. Den ene
del er "kontrolrum" hvor der er tre
mikserpulte med alskens tilhørende
knapper og levelers. Desuden
indeholder rummet optageudstyr,
en trommeboks, to pladespillere
og en synthesizer. De tre mikser
står lige under et stort vindue, som
giver udsyn til værelsets andet
komponent: Den lydisolerede boks.
Det er her, at mikrofonen står. Det er
muligt at kommunikere mellem de to
rum.

Formål:

Formålet med denne scene er at få
alle godt igang. Giv spillerne tid og
plads til at tale sammen. Der er to
oplagte emner - Jamals manglende
fremmøde og deres tre numre. Mike

kan bruges til at fremkalde
diskussion om begge, ved
f.eks. at sige ting som: "Det

lyder rigtig
godt det
her, men
har i
øvervejet
at lade
Larissa få
en mere
aktiv rolle i
nummeret?".
Scenen bør
tage ca. 30
min.

Tips:

Tidsfaktoren er vigtig i denne
scene. Brug opsummeringer:
"Der er gået en halv time nu,
og I er godt igang med det
første nummer. Jamal er stadig
ikke dukket op". Tiden bliver
igen interessant senere, da
AbNormal på Mike's opfordring
går over tiden og dermed
kommer i konflikt med M og
L's aftale med forældrene.
Igen er det oplagt at "tælle"
tiden.

De tre numre:

Watts up

Et tungt og
melankolsk beat,
kombineret med
lave toner fra et
klaver. Teksten
handler om livet
i ghettoen især
i Watts. Shawn,
Martin og Jamal
har hver et vers og
Larissa synger et
afdæmpet omkvæd.

Crenshaw Ho

Er et hurtigt fest
nummer. Beatet er
let og D har
samplet James
Brown ind i
omkvædet.
Martin og Shawn
rapper om fest på
Crenshaw og om
de lærkre Ho's fra
Watts.

Gangstas delight

Beatet er langtsomt
og metallisk og
står, bortset fra
ved omkvædet,
helt alene. Ved
omkvædet er der et
par lave
toner fra en
synthesizer. Jamal
rapper versene
som handler om
banging og det,
at repræsentere for
103 Grape Street
Watts Crips.
Larissa synger
om at kæmpe og
dø i omkvædet.
Nummeret
afsluttes med
lyden af væske der
rammer jord og Jamal
remser sine døde
homies op.

Side 21
Scene 1

For sent hjemme
Scene 2

Bipersoner

John Tyler

John er en stor mand, men slank mand i starten af fyrrerne, med grådede tindinger. Til dagligt arbejder han som buschauffør. Han har som oftes tidlige morgenvagter. I sine unge dage var han aktivt deltagende i borgerretskampen, og hans moralprediker omhandler ofte nutidens unges passivitet og nedbrydende kultur i forhold til de sortes muligheder. Han var meget optaget af Martins basket karriere, og var en pacende faktor i hans udvikling. John har en scrapbog over disse bedrifter, som han i stille stunder kigger på. Han er i bund og grund en kærlig om noget dominerende far, som er bekymret for sine børn.

Martha Tyler

Er en kraftig dame med kort krøllet sort hår og tykke briller. Hun er et par år yngre end og arbejder som skolelære på Watts Elementary hvor hun underviser i historie og engelsk. Hun mødte John i forbindelse med en demonstration og var selv aktiv i borgerretskampen. Med årene er hun blevet lidt nervøst anlagt, især hvis ting ikke går som hun og familien har planlagt. Hun er meget bekymret for hvordan det skal gå med Martin efter hans skade.

2. M og L kommer for sent hjem

Tid: Fredag aften kl. "for sent"

Sted: Hjemme hos familien Tyler. Et paracel hus i Watts "pænere"ende.

Musik: Low Tempo

Oplysninger til spillerne:

Klokken er 2.30 (hvis de gruppen har kørt linen ud på "The Edge" ellers kan det evt være tidligere) og Shawn har lige standset bilen lidt fra huset.

Den oprindelige dækhistorien gik på at M og L var i biffen med tre fra Martins collage. De skulle havde været hjemme klokken 12.

Jeres forældre John og Martha (giv spillerne en kort præsentation) bryder sig hverken om Darren eller Jamal og hiphop i det hele taget. Shawn kan de tilgængæld godt lide.

Martin og Larissa siger farvel til de andre og går op mod huset. Der er lys i stuen.. De er knapt kommet inden for, før deres far med tordende stemme forlanger en forklaring. Begge forældre er iført slåbrokker og ser meget trætte ud. Nu må Larissa og Martin så prøve at rode sig ud af balladen. Forældrene

er ikke dumme og ret ophidset, på den anden side ønsker de virkelig, at der er en god forklaring. Der er miligt at Shawn beslutter sig for at gå med ind og udglatte situationen. Hvis den situation opstår er det dog vigtigt, at det fortsat er John som styre scenen.

Hvis Martin og Larissa fortæller sandheden, bliver især John meget vred og begynder at himle om, at hiphoppen er skadeligt for bydellen og de sortes sag generelt. Martha tilføjer at Martin og Larissa udemærket kender deres holdning til Jamal og Darren.

Alt afhængelig af deres forklaring får de en straf, som kun kan undgås hvis de har været ekstrem gode til at ringe hjem og gennereelt har en virkelig god historie. Straffen skal højst være på tre ugers stuearrest.

Familien Tylers hus

Familien Tyler bor i et pænt og velholdt rækkehus. Selve huset er i to planer og har hvidmalede planker udenpå, der er desuden tilbygget en lille varanda til huset. Den lille forhøje er velholdt, der er en række træer og et par blomsterbede – Martha elsker tulipaner. Forhaven er beskyttet af et lille hvidmalet træstakit.

Det første rum man kommer ind i er gangen, som har en grå løber som fortsætter op af trappen, der starter i rummets højre side og er prydet af billeder af Martin Luther

Scene 2
Side 23

King. Trappen føre op til forældrenes soveværelse og Martin og Larissas værelser. Lige frem er der en dør til køkkenet, og i venstre side er der en åben bue ind til stuen. Stuen er rimelig stor og velmøbleret. Der er generelt rent og rytteligt overalt.

Formål:

At få præsenteret familien Tyler, AbNormals eneste kernefamilie og evt. puste til Larissa og Martins interne konflikt. Scenen kan variere i længde, men bør ikke tage mere end et kvarter.

Side 24
Scene 2

Crenshaw Blvd.
Scene 3

Bipersoner

Aisha:

Aisha er Larissas bedste veninde. De har gået i skole sammen. Aisha arbejder nu på en Wendys. Hun er stille og rolig med hang til sarkasme.

Elena:

Elena er vild med fyre, og hun elsker at have deres opmærksomhed. Hun er egentlig gennemsnitlig af udseende, men kompenserer ved at klæde sig så meget desto mere udfordrende. Elena er kendt for at være løs på tråden. Både Shawn og Martin har været i seng med hende. Martin har dog ikke fortalt det til nogen. For et halvt år siden fik hun en lille søn. Elena er overbevidst om, at Martin er faren, men har ikke turde fortælle det til nogen. I aften er hun som sædvanlig dullet godt op og vil meget gerne tale alene med Martin.

Asandra:

Asandra er Elenas kusine og har nogenlunde samme indstilling til livet. Hun er kommet på Crenshaw for at score. Måske er Jamal eller Shawn interesseret?

3. Crenshaw

Tid: Lørdag aften en måned senere (d. 3. marts 1991)

Sted: Crenshaw Boulevard

Musik: Start med at afspille "lydrummet" til Crenshaw, som du finder på cd'en med effekter. Det fungerer bedst, hvis du ikke taler hen over det, men du behøver ikke nødvendigvis at spille nummeret færdigt. I resten af scenen

Tips:

Vær parat til at cutte scenen når den ikke er frugtbar mere.

anbefaler

jeg, at

du afspiller

mellem tempo numre.

Oplysninger til spillerne:

Lørdag aften er den eneste tid unge fra South Central får lov at feste uforstyrret. Den aften tager de på Crenshaw.

Gaden løber igennem det meste af South Central og hele lørdag aften cruiser bilerne lagtsomt ned af gaden, og fortovene er fulde af biler og unge mennesker.

Der er en fredsaftale mellem Bloods og Crips på Crenshaw. Selv politiet holder sig tilbage.

Alligevel kan der af og til

opstå ballade. Sidst AbNormal var her slog Jamal en gut i gulvet for at kaldte Larissa en bitch.

Larissa har en aftale med sine veninder Elena, Aisha og Asandra om at mødes ved det sted AbNormal altid holder til når de er på Crenshaw.

Larissa og Martin har stukket deres forældre en historie - hvilken? Shawn har taget et demobånd med - der er en båndoptager i Grannys Lincoln Towncar.

Spørg spillerne hvad de har på af tøj.

Martin har et par joints med og Jamal har Hennesey cognac og "Forties" øl.

Gruppen starter aftenen med at køre op og ned af Crenshaw et par gange. Derefter holder de ind til siden på deres sædvanlige plads og hilser på folk. Efter lidt tid dukker

Larissas veninder op. Især Asandra er meget godt ud. Shawn kan evt. afspille demobåndet, som er en stor succes. Af og til kører der en bil med Bloods der viser deres farve forbi og kaster håndtegn efter Jamal. Elena prøver diskret at komme til at tale med Martin, som formentlig vil undgå hende. Gruppen slapper af og fester. Stop scenen når de har oplevet stemningen og har fået socialiseret lidt.

Crenshaw Boulevard

Crenshaw Boulevard er en bred gade med to spor i hver retning.

Side 26
Scene 3

Den går igennem flere af South Centrals kvarterer. På begge sider af gaden er der fortorve med palmer og i langt de fleste kvarterer en masse butikker.

Det sted AbNormal holder ind er på en mindre parkeringsplads ved en McDonalds, der har åbent det meste af aftenen. Der er plads til seksten biler og der er ti, alle fyldt med unge mennesker, som er kommet for at feste.

Formål:

At give gruppen en mulighed for at tale sammen om alt og intet.

At give spillerne oplevelsen af Crenshaw.

At antyde Elena og Martins mellemværende.

Side 27
Scene 3

Rodney King 1
Scene 4

4. Rodney 1

Tid: Eftermiddag efter (Søndag den 4 Marts 1991)

Sted: D's lejlighed

Musik: Høj Tempo

AbNormal har efterhånden fået en tradition med at mødes dagen efter de har været på Crenshaw. Når D har beskrevet sin lejlighed kan spillerne få lov til at sidde og småsnakke lidt sammen, men det skal ikke blive for langstrakt. Pludselig sker der noget på tv'et, der

som sædvanlig kører i baggrunden.

KTLA Channel

5 viser en

videoptagelse af dårlig

kvalitet i sort

hvid. Videoen

viser fire hvide

politimænd,

der med ca.

tyve andre betjente i

baggrunden sparker og slår en

sort mand med knipler. Manden

prøver af og til at rejse sig

hvilket udlødser stadig flere

korporligheder. Speakeren

i studiet fortæller at dette er

en optagelse fra aftenen før,

som er foretaget af George

Holliday, som vågnede

op til lyden af sirener og

helikopter, og gik ud på sin

altan med sit videokamera

og fik øje på episoden,

som han optog. Manden

som bliver udsat for den mulige politivold hedder Rodney King og blev angiveligt stoppet for spirituskørsel. Hans advokater har allerede stævnet politimændene for unødigt magtanvendelse og vold. LAPD har endnu ikke udtalt sig, men speakeren mener at det kan få konsekvenser for politiets omdømme i byen.

D's etværelses-lejlighed

Lad D selv beskrive sin lejlighed - tre ting ligger dog fast: Der er masser af lydudstyr, en radio og et tv.

Formål:

At lægge op til den fremtidige konflikt i South Central.

At give spillerne mulighed for at lufte deres holdninger til politiets behandling af sorte.

Tips:

Giv spillerne tid til en kort reaktion på videoen og cut derefter scenen før den går død.

Side 29
Scene 4

Talentskonkurrencen Scene 5

5. Talentkonkurrencen

Tid: En række måneder senere (12 juni 1991) En torsdag.

Sted: I en gammel biograf i Ingelwood

Musik: På effekt cd'en er der numre som kan bruges til at give en følelse af når de andre kunstner er på scenen. Oplysninger om hvilke numre som er til hvilke konkurrenter kan du finde på bagsiden af cd'en. Når AbNormal selv er på og i pauserne kan du enten lade være med at afspille noget eller bruge mellem tempo numrene.

Oplysninger til spillerne:

For at få gang i AbNormals karriere har Shawn meldt gruppen til en talentkonkurrence kaldet "Ingelwood Open Mike". Der skulle muligvis komme et par prominente folk: En mand fra Sony og rapperen Mac-10 som vil give et par numre.

Alle acts skal have ti betalende (10\$) tilskuere med. Gruppens er Granny, C-Note, Diamond, Eight Ball, Aisha, Elena, Asandra og endelig tre som ingen kender – men som Shawn har lovet alt muligt for at møde op. Præmien for at vinde er 150\$. Larissa og Martin har selvfølgelig stukket forældrene en plade, som ikke behøver at blive uddybet yderligere, medmindre spillerne meget gerne vil.

"Ingelwood Open Mike" er en af de mange talentshow i South Central. Konkurrencen starter klokken 19, og Abnormal er mødt op tyve minutter før. De bliver mødt ved

døren til backstage området af Ben, Alfreds assistent. Ben ridser kort reglerne op for konkurrencen. Først optræder alle deltagere en gang. Derefter vælger dommerne tre finalister, som så optræder en gang til, hvorefter dommerne vælger en vinder. Ben beder gruppen om at tage plads i backstage lokalets sofa.

Rundt i det lille lokale står de andre deltager og venter spændt. I sofaen sidder et bjerg af en mand.

Det er Coop - en feelgood rapper fra Long Beach. Coop fortæller AbNormal om de andre deltagere og er generelt vidende om talentkonkurrencen - det her er ikke hans første. AbNormal skal på som nummer tre. Inden dem er Breakers og Fatigue på. Af de to er det kun Fatigue som får et nogenlunde bifald. Pirk til Martins scenskræk lige inden AbNormal går på. Tæppet går for mellem hvert nummer, og D kan derfor lige gå op og gøre klar med sine medbragte beats. Spillerne bestemmer selv hvilket nummer de vil opføre.

Da tæppet går til side kan de se ca. 70 tilskuer som ikke fylder særligt meget

Side 31
Scene 5

Bipersoner

Alfred Johnson

Alfred er en hvid mand, med tendens til mave, i midten af halvtresserne. Han er tyndhåret og har fuldskæg. Alfred har tidligere arbejdet for et mindre pladeselskab, men lever nu bla. af talentkonkurrencer. Han bruger en masse ghetto-jargon, som han ikke virker som om han helt forstår.

Ben

Ben er Alfreds assistent. Han er en sort fyr i slut-tyverne i en ternet skjorte. Han går rundt med et clipboard og holder styr på deltagerne. Er der optræk til ballade i backstage-lokalet, er han ferm til at dæmpe gemytterne med nye informationer om konkurrencen, og ved at tale med folk om deres behov i forhold til scenens udstyr.

De andre deltagere: Breakers (tre dansere) Består af tre unge fyre i løst gade tøj. De virker temmelig nervøse, som de står og varmer op.

De andre deltagere

Fatigue (RnB sangerinde)

Fatigue er en ganske køn sort pige. Hendes kostume, som er helt sort, lader ikke meget op til fantasien. Hun synger ret godt men har i aften en smule problemer med sit medbragte bånd.

Coop (feel good rapper)

Coop er et bjerg af en mand. Han er både høj og temmelig overvægtig. Han er venlig og imødekommende med et glimt i øjet. Han fortæller, at han har været med i adskillige lignende konkurrencer og har endda vundet et par stykker. Det er dog ikke blevet til

i den store sal.

Dommerbordet står til højre i salen og består af en hvid kvinde i fyrrene, Alfred og en sort mand i trediverne.

AbNormal opfører deres nummer. Måske "choker"

Martin i hvilket tilfælde de andre formentligt vil forsøge at hjælpe,

hvilket i givet

fald lykkes

udemærket.

Gruppen får

en rigtig

pæn

klapsalve,

ikke

mindste

pga. C-note

og hans homeboys'

entusiasme.

Efter AbNormal er rækkefølgen

Coop, Acid og til sidst Smooth

Silk. Både Coop og Smooth

Silk får gode bifald. Herefter

annoncerer Ben et kvarters

pause. Kort efter banker

det på døren til backstage

lokalet og Granny kalder på

"Shawny". Hun fortæller ham,

at nu da klokken er blevet 21

vil hun gerne hjem i seng,

og hun tager derfor bilen, så

Shawn og hans venner må

finde anden transportation

hjem. Shawn vil formentlig

prøve at overtale hende,

men for en gang skyld er hun

vedholdene. Desuden er hun

ret pinlig for ham så i enden vil

spilleren lade hende gå. Ben går

igen på scenen og annoncerer

finalisterne: Coop, Smooth Silk og

AbNormal. Der er skuffelse blandt

taberne.

AbNormal

starter

finalen. Det

er oplagt, at

de opfører

et af deres

andre numre

for at vise lidt

mere af deres

repetoire.

De er som

udgangspunkt

endnu bedre

end i den

indledende

runde. Coop

følger efter med samme nummer

som han leverede tidligere og

samme bifald. Smooth Silk går

igen på som de sidste også med

det samme nummer, igen til en

flot klapsalve. Derefter voterer

dommerne og efter fem minutter

er de klar med dommen. Alfred går

selv på scene og roser de mange

talenter som har deltaget. Der er

imidlertid kun én vinder, og det er

Smooth Silk. C-note og drengene

buh 'er mens de silkebløde

flødedrenge modtager præmien.

De forskellige grupper mødes nu

med deres venner i salen. Folk

Tips:

Gør brug af Coop. Han er en hyggelig fætter som kan bruges til at beskrive meget ved den halvlunkne talentkonkurrenceindustri. Spillerne vil utvivlsomt forsøge at få et "ride" hjem. Vær kategorisk afvisende, men forklar hvorfor det ikke kan lade sig gøre (Granny vil hjem før tid. C-Note har ikke plads pga. pigerne. Coop er på scooter).

Side 32
Scene 5

roser generelt AbNormal og flere siger, at det var uretfærdigt de ikke vandt. De tre gutter som Shawn har solgt billetter til er dog ikke tilfredse. De blev lovet, at Mac-10 ville optræde, hvilket han jo ikke gjorde. De vil have deres penge igen og bliver en anelse ubehagelige overfor Shawn, hvilket Jamal og D's tilstædeværelse dog hurtigt kan lave om på. Alfred trækker Shawn til siden og siger, at han synes de var gode men, at de bør overveje deres stil. Nu da NWA ikke er active mere er gangster-rappen død. C-Note hilser farvel og siger, at han kører tøserne hjem. Langtsomt tømmes salen. Coop kommer dog lige over, og spørger om Shawns nummer, da han gerne vil have PP til at promote ham.

Klokken er nu lidt over ti, AbNormal står i Ingelwood, og der er hverken taxa'er eller busser, de kan tage hjem. De bliver nødt til at gå. En tur som vil tage ca. 1.5 time og som går igennem mange "fjendtlige" bydele.

Rækkefølgen

Indledende runde

1. Breakers
2. Fatigue
3. AbNormal
4. Coop
5. Acid
6. Simply Smoth

Finalen

1. AbNormal
2. Coop
3. Simply Smoth

En gammel biograf i Ingelwood

Talentkonkurrencen finder sted i en gammel nedlagt biograf i Ingelwood.

Selve biografsalen fremstår stort set som den gang, den blev brugt til sit oprindelige formål og har siddepladser til 300 mennesker. De fire forreste rækker er fjernet, så folk kan stå tæt ved scenen. Det røde scenetæppe bliver stadig brugt, selvom det har set bedre dage. Lærredet er fjernet, og der er udvidet med et par meter bagud, så scenen er på 15 gange 7 meter. Dommerbordet er placeret på en lille forhøjning til højre, foran scenen. Backstage-lokalet er oprettet i biografens gamle café, og har en trappe direkte til scenen. Rummet er sparsomt møbleret med forskellige gamle sofaer som på ingen måde matcher. Der er desuden et par sofaborde med allerede halvfylde askebægre. Væggene prydes af falmede filmplakater fra gamle kung-fu film.

Formål:

At vise den mere uautoriserede del af musikbranchen i South Central
At vise andre håbefulde musikere
At give spillerne en koncertoplevelse
At lægge op til den farlige situation i de to næste scener

mere, hvilket han tager helt roligt, da han har et udmærket job som mekaniker. Coop mener at hans stil - tilbagelænet hiphop med særlig focus på sol, fest og røg ikke er særlig oppe i tiden. Der er dog ingen tvivl om at han er dygtig. Coop introducerer de andre med en hvis ironisk distance. Han kender Fatigue fra tidligere konkurrencer. Da Coop hører AbNormals navn spørger han til hvem der har lavet deres plakater og sat dem op. Han leder nemlig efter et promotion-firma til sig selv.

Acid (gangsta rap gruppe)

Acid er tre ret sorte fyre i ens syregrøn outfit. De prøver generelt at se hårde ud. Hvis Jamal eller D fronter dem bliver de dog hurtigt kuert og dæmper sig. Ud fra det AbNormal kan høre af deres nummer fra backstage er de dog ikke særlig dygtige.

Smooth Silk (3 drenge som synger RnB)

Består af tre lyshudede sorte gutter som er iført habitbukser, pudsede sort sko og hvide skjorter med lilla slips. Deres hård er perfekt sat og de står og varmer deres stemmer op, og dem er der ikke noget i vejen med. Til gengæld er de meget sukkersøde - pænt over grænsen til det kvalmende.

Side 33
Scene 5

Hvor er I fra?
Scene 6

6. Hvor er I fra?

Tid: Efter konkurrencen - klokken er lidt over 10 (1991, 12 juni)

Sted: Ingelwood

Musik: Høj Tempo

Oplysninger til spillerne:

Da klokken er blevet mange og de ikke længere har en bil er AbNormal nødt til at gå hjem. Der er en pæn 1.5 timers tur hjem. (Taxa er ingen mulighed i South C).

Jamal og D kender godt vejen hjem herfra som går igennem det meste af Ingelwood, og via graffiti på husvæggene kan de holde sig ajour med hvilket set's territorium de er på vej igennem.

Det her er en lang tur for Martins dårlige knæ.

Gruppen går stille og roligt gennem Ingelwood. De første par kvarterer er ikke særligt 'banger' aktive. AbNormal har her en mulighed for at tale sammen om aftenens oplevelser. Efter ca. en halv times tid går de på en øde vej. På venstre side af vejen er der en stribe af rækkehuse, hvor de fleste er mørke nu. På højre side af vejen, hvilket er den side gruppen går på, ligger en række lagerbygninger.

Det her er et Bloods territorium og både D og Jamal har set op til flere vægge med aggressiv reklame for det faktum. Vejen er ret mørk, da de fleste gadelamper er ude af funktion. Pludselig fornemmer Jamal noget bag dem, og da han pludselig bliver opmærksom og vender sig for at kigge, reagerer D også. En bil er langtsomt på vej mod gruppen i deres side af vejen, med slukket lys og nedrullet ruder. Den er ca. tredive meter væk. Det er tydeligvis en 'bangerbil'. Brug oplysningen i siden under "situationen" til at ridse områdets muligheder op for spillerne. Gruppen kan nu flygte, vente eller Jamal - som selvfølgelig har sin pistol med - kan handle med det samme. Hvis gruppen ikke foretager sig det store, ruller bilen op på siden af dem og føreren - en 16-årig knægt - giver den tætteste person sit "mad-dog-stare" og spørger: "Hvor er i fra?". Der er fire mand i bilen, de har alle røde bandaner på hoveder og er i alderen 14-16. Det er tydeligt, at alle bortset fra føreren, har sænkede våben uden for synsvinkel. Når det så langt, at en fra AbNormal svarer og vel og mærket svare sandt, mumles der lidt i bilen ind til en af dem på bagsædet råber "Crabs!" (nedsættende ord for Crips) og tilføjer "skyd dem". Nu skulle gruppen så gerne reagere.

Hvis de flygter:

Beslutter gruppen sig for at flygte er der kun en reel mulighed: at løbe

mod hegnet. I mellemtiden stiger bilens passagerer ud og fumler med deres våben. Der når at falde et par skud før alle er over, men ingen bliver ramt. Martin har generelt brug for hjælp til at forcere hegnet og slår sig i faldet. Efter hegnet kan de runde bygningen og komme ud til en anden vej.

Hvis Jamal trækker sin pistol:

Trækker Jamal sin pistol handler det om timing og om

Tips:

Sluk musikken da du skal til at introducere bilen og tænd først igen når faren er drevet over - det giver øget spænding. Spørg hver enkelt spiller, hvad de gør og lad sekunderne tikke, hvis de tænker for langsomt. Start med Jamal og fortsæt med D - der er ingen tvivl om, at de to reagerer hurtigst i den slags situation..

intentioner. Vil han bare skræmme bilen væk lykkedes det i første omgang, men bilen vejens hjørnet 100 meter længere ned i høj fart til højre - den er på vej til at runde blokken og komme forberedt tilbage. Trækker Jamal derimod pistolen med den hensigt at skyde bilens passagerer og fører, er det ikke det store problem. Han er en fremragende skytte og taktiker og gør kort proces med dem, før de i

chock får fumlet deres våben frem. AbNormal er selvfølgelig nødt til at smutte væk ret hurtigt fra stedet, hvis dette er udfaldet.

Situationen:

Der går ca. 20 sekunder før bilen er oppe på siden af gruppen, så der er en smule tid at handle i. Der er ikke

mulighed for at slippe væk ved at krydse

gaden, da de er på midten af en stribe rækkehuse som strækker sig 50 meter i hver retning. Foran dem ca. 20 meter væk ligger der en

lagerbygning med hegn omkring. Det ligner bagsiden, måske er der en vej på den anden side? Lige til højre for dem er der en lille græsplæne. Det er muligt at lægge afstand til vejen ved at krydse hen over plænen, og derved komme til hegnet som umiddelbart

Side 36
Scene 6

ser ud

til at kunne forceres. Flugt er imidlertid ikke den eneste mulighed.

Formål:

At give spillerne en mulighed for at diskutere hændelserne i aftenens konkurrence.

At få en fed og realistisk action scene som understreger South Centrals lovløse situation.

At give Jamal en mulighed for at skinne.

Erfaring fra playtest:

I mine tre playtest har jeg oplevet tre forskellige reaktioner fra gruppen. Første gang løb de i god tid. Anden

– playtest nakkede Jamal eller måske i dette tilfælde bærmere Ruthless alle i bilen. I den sidste test overtalte han dem på gun-point til at køre væk, hvorefter bilen selvfølgelig lagde an til at komme tilbage, men der var gruppen allerede løbet. Jeg mener selv, at løsning nummer to er den mest oplagte hvis man tager Jamals forhistorie i betragtning, men de to andre veje virkede i begge tilfælde. I sidste ende handler det jo om, at gruppen skal overleve!

Fuck the police!
Scene 7

7. Fuck The Police

Tid: Senere den aften. Klokken er lidt over 23. (1991, 12 juni)

Sted: Wilmington - Watts

Musik: Høj Tempo

Oplysninger til spillerne:

Opsummer på den forrige scene. De går på Wilmington og er ved at være tæt på familien Tylers hjem. De burde kunne nå det inden M og L overskrider deres aftalte tidspunkt.

Der er ingen folk på gaden mere. Af og til kører en bil forbi. De er meget tæt på at være hjemme hos M og L, da de pludselig hører en kort sirene og en patruljevogn fra LAPD holder ind til siden ved dem. Der er en skraldespand lige der, hvor de er. Jamal vil hurtigt, diskret kunne smide sin pistol i den.

De to politibetjente (en ældre sort og en ung hvid mand) stiger ud af bilen. Rollefordelingen er klar: den ældre er rolig og imødekommende mens den unge er aggressiv. De spørger hvad gruppen laver ude på denne tid. Lige meget hvad kommer de alle op af væggen ved en nærliggende butik og bliver bedt om at udlevere ID. Spørg Jamal og D om de udleverer rigtig eller falsk id. Den unge betjent tjekker derefter deres oplysninger over radioen. Hvis D og Jamal har udleveret deres rigtige oplysninger kommer betjenten triumferende tilbage, og kalder dem ved deres gadenavne og beder dem om at sætte sig ind i bilen. Hvis de andre

protesterer for kraftigt (eller f.eks. nævner Rodney) kommer de også med. Patruljevognen kører væk med evt. "fanger" og resten af gruppen står tilbage.

Dagen efter løslades de, der blev taget med på stationen uden sigtelser.

Wilmington

Wilmington-gaden er en af de længste i Watts. Der er både beboelse og butikker på den lange strækning. Store dele af gaden ligge i Crips territorier så der er umiddelbart ingen fare. AbNormal bliver passet op lige udenfor en Taco Bell restaurant som er for natten. Der står en skraldespand udenfor.

Tips:

Overvej nøje om det er frugtbart at tage Martin og eller Larissa med. Det giver flere problemer med forældrene. På den anden side skal de selvfølgelig med, hvis de er for provokerende.

Formål:

At vise LAPD's behandling af unge fra South Central og derved sætte Rodney King sagen i relief. At ende en rigtig dårlig aften med yderligere besvær.

Bipersoner

Officer Jenkins

Sort mand i 50'erne. Rolig men bestemt. Han har er en veteran i korpset og har arbejdet mange år med at patruljere i South Central. Derfor orker han ikke længere at være for aggressiv overfor mistænkt. Der er ingen grund til at hidse sig op, men han er også klar over, at det er noget som nye politibetjente selv skal lære.

Officer Larson

Hvid mand i start 30'erne. Det er ikke mange år siden denne betjent er kommet ud fra akademiet. Han bryder sig ikke om unge sorte fra South Central, som han mener er dybt kriminaliserede. Hele Rodney King sagen har bare gjort ham mere opsat på at straffe dem.

Side 39
Scene 7

Barbeque
Scene 8

8. Granny's barbeque.

Tid: Et par måneder senere (1991, 5. August)

Sted: Granny's forhave, Watts

Musik: Low Tempo

Oplysninger til spillerne:

Det her er en årlig begivenhed. Alle på vejen er inviteret.

Jamal har sin femårige lillesøster Tamu med, som hænger efter Larissa og Shawn.

Det går godt for Jamals lille forretning med stoffer, og han har derfor fået råd til en bipper (Den kommer først i brug i næste scene).

Det er blevet tid til Grannys årlige traditionsrige barbeque. Hun starter klokken 5 om morgenen med at bage sweet potato pies, marinere kød i lange baner og kreere hendes berømte coleslaw. Som sædvanlig er Shawn eller rettere Shawny indrulleret i forberedelserne, og han har fået resten af gruppen til at hjælpe til. De mødes klokken 10 hjemme hos Shawn og slæber stole udenfor og dækker op. Det er allerede varmt her på formiddagen og over middag hvor hele vejen er inviteret skulle det blive over 30 grader celsius. Lad karakterne svede lidt med at slæbe ting rundt for den for en gang skyld kommanderende Granny.

Da klokken bliver lidt i tolv og stort set alt er klar til det store ryk ind, beder Granny de fem unge mennesker om at gå ned til Hongs Convenient Store og købe

drikkelse og snacks. Hun giver Shawny rigeligt med penge med.

Mini scene: Den koreanske butik

Hongs butik ligger på hjørnet lidt nede af gaden. Solen er nu tæt på at være på sit højeste punkt og det er utroligt varmt.. Asfalten virker klistret i varmen og i de fleste forhaver sidder folk i skyggen og vifter luft til hovedet. Mind spillerne om historien om Latasha Harling (se boks).

Hongs butik ligger i en kvadratisk rød murstensbygning på hjørnet af to veje. Der er metalgitter for vinduerne og døren. Når man træder indenfor er det som at gå ind i et køleskab, airconditioningen kører på fuldt tryk. Butikkens varer står proppet på hvide metalreoler. Der er små prislables på dem og flere af dem har mange lag. Der er fire overvågningskameraer i butikken som Mrs. Hong holder øje med på monitoren bag disken. Der er massere af køleskabe med øl og sodavand i alle mulige afskygninger og hylderne er proppet med oreos, pringels, chokoladebarer osv. som spillerne kan gå amok i at købe. De er de eneste kunder bortset fra en enkelt 40-årig latino, som køber ind med Mr. Hong lige i røven. Han sætter "tilfældigvis" labels på varer lige i kundens nærhed. Da de fem unge sorte

Bipersoner Miniscenen.

Mrs. Hong

Tynd, gammel og grå koreaner. Har haft butikken sammen med sin kone i snart tre år og er tæt på at have tjent nok til at flytte ud af South Central. Siden sagen med Latasha Harling er han blevet endnu mere parnoid overfor sorte.

Hr. Hong

Firskåren gammel koreaner. Mrs. Hong taler lidt bedre engelsk end sin mand, og står derfor for "kundekontakten". Hun er meget optaget i at begrænse tyveriet i butikken.

Side 41
Scene 8

Bipersoner

Granny

Granny er en elskelig, 60-årig, stor, kvinde med en forkærlighed for blåblomstrede kjoler og hatte med stor skygge. Hun har været alene siden hun for tyve år siden smed sin mand ud, da han som hun selv plejer at sige det: "ikke behandlede hende særligt pænt". Hun har kun et barn; Shawns mor, som ikke rigtig magtede at tage sig af Shawn. Derfor har Shawny, som Granny kalder ham, boet hos hende de sidste 10 år. Hun er hans øjsten, og han får mere eller mindre lov til alt samtidig med at hun opvarter ham og hans venner. Barbeque'en er Granny's store årlige begivenhed. Her skal alle have mad og drikke, især dem som ikke kan få det til at hænge sammen til dagligt. På denne ene dag om året er det Granny som kommanderer med Shawn.

Tamu

Jamals henrivende lillesøster er fem år gammel. Trods hendes fortrukne mor og mangel på lejekammarater er hun et positivt væsen. På en dag som i dag søger hun kvindelig kontakt enten hos Larissa eller Granny. Hun har et par dukker med, som hun meget gerne vil leje med nogen med. Når hun bliver træt, i dette tilfælde mere eller mindre samtidig med at Damian dukker op,

træder ind i butikken overgår hans opmærksomhed imidlertid til dem. Når spillerne har fået taget hvad de skal bruge går de hen til disken for at betale. Mrs. Hong antyder på dårligt engelsk, at de har andre varer som de ikke lægger frem. Når de nægter spørger hun til hvad de har i lommerne, men går til sidst modvilligt med til at slå varene ind. Shawn betaler og vennerne træder ud i heden igen.

Latasha Harling

Situationen mellem den sorte mariotet og den koreanske minoritet i South Central forværres drastisk den 16. marts 1991. Kun 13 dage efter Rodney King episoden, blev den 15-årige sorte pige Latasha Harlings skudt af en koreansk butiksejer, som fejlagtigt troede at hun var ved at stjæle en flaske appelsin juice. Soon Ja Du som den koreanske kvinde hed fik i den efterfølgende retssag 4 års betinget fængsel og 400 timers samfundstjeneste. Dommen var ikke ligefrem med til at dæmpe de nu ophedede gemytter.

Miniscene slut.

Da de vender tilbage til Grannys hus er de første gæster allerede ankommet,

og Granny får straks Shawny til at sørge for drikke til dem. Hun beder desuden Jamal og D om at fylde et af hendes vaskekar op med vand, is og dåser med øl og sodavand. Granny begynder og lægge kød på sin store grill og Shawny bliver kommanderet til at passe det. Hurtig fyldes haven med

Tips:

Situationen med Damian og D er et setup. Det lygter de fleste spillere med det samme og er derfor som regel samarbejdsvillige. Omvendt er det vigtigt at situationen bliver plausibel. Hver derfor forberedt på at få konfrontationen til at opstå naturligt ligemeget hvor meget spillerne holder øje med Damian. Lad evt Tamu distrahere D og Jamal, som er de mest oplagte "vogtere", længe nok til at Damian kan smutte ind.

gæster, og der bliver spist og drukket til den store guldmedalje.

Tidligt på eftermiddagen dukker der en usselt udseende gut op lidt længere nede af vejen. Hans tøj har engang haft en farve, men nu er det bare brunt. Hans hår og skæg er filtret og beskidt. Med svajende skridt går han mod Grannys have. Bumsen er D's storebror Damian, og han burde uden ekstra hints kunne regne det ud. Gør han ikke det må du subtilt prikke lidt til ham

og sige, at han godt ved hvem det er. Er der stadig ikke lys i lystavlen, må du hviske det til ham. Sig til Jamal at han synes der er noget bekendt ved bumsen, når han ser ham tæt på. Granny byder bumsen velkommen ligegyldig om nogen protesterer eller ej, og får ham placeret i en stol med noget mad og øl, hvorefter han er mest interesseret i det sidste. Efter noget tid forsøger han at komme ind i huset. Hvis nogen spørger er han ude efter toilettet. Alt afhængigt hvor mandsopdækket han bliver, vil han forsøge at komme ind i stuen, og rode efter noget i Granny's skuffer han kan sælge. Lad D fange ham i forsøget - han har enten selv fulgt efter eller Granny har bedt ham om at hente et eller andet (mere brød, etc...). Nu kan D så ellers råbe og skrig af ham efter behag, men ligegyldig hvad der sker indrømmer bumsen hverken hvem han er eller giver udtryk for at han kender D. Til sidst må D så nøjes med at lade ham gå, hvilket han kan hjælpes til mere eller mindre korporligt. Festen går derefter stille og roligt videre, og spillerne kan lige få lov til at diskutere hændelsen. De kender trods alt alle sammen Damian som engang måske reddede deres liv.

Grannys hus

Granny bor i et hvidmalet etplans-parcelhus i mursten. Huset har en stor, velholdt forhave med hvidt stakit og velholdte blomsterbede. Til lejligheden bliver der slæbt stole og borde i alle mulige former og størrelser ud i haven. Tæt ved huset

står Granny's 1.5 meter lange røde gasgrill.

Formål:

At vise spillerne en anden del af livet i South Central end hiphop og 'banging' miljøerne. At få sat Latasha Harling historien i relief og lægge op til mulige konfrontationer mellem familien Hong og gruppen.

At gøre opmærksom på Damians usle eksistens. Dette er en forvarsel til hans senere død.

Erfaring fra playtest:

Det er lykkedes mig tre gange at få konflikten mellem D og Damian frem. D reagere altid voldsomt, men spiller også altid tydeligt mærket. Det er lidt svære at inddrage resten af gruppen, men det er besværet værd. Det er fedt hvis Damians skæbne bliver et samtaleemne. I sidste ende afhænger det dog af D's meddelsomhed.

hænger hun hos Jamal. Hun vil faktisk allerhelst sidde hos ham og sove.

Damian eller Killar D

Engang var Damian kendt som Killar D. Han var O.G. og ledede 103 Grape Street Watts Crips. Det var faktisk ham som sponsorerede både Jamal og sin lillebror D ind i set'et. Damian havde solgt fed i mange år, men da D var omkring 14, begyndte Damian

at udvide sit sortiment med rygeheroin også kaldet crack.

Der gik ikke længe før han selv udviklede et misbrug. Derfra gik hans fald hurtigt. Selv i sine misbrugståger havde han stolthed nok til, at hood 'et

ikke skulle kende hans skæbne, og han flyttede til Ingelwood uden at fortælle det til nogen. Nu er han fuldstændig omtåget af et misbrug, som har smadret hans bevidsthed og fysik. Han bor på gaden og søger ubevidst tilbage mod kendte områder.

Hans intention er at få lidt at spise og noget væske. Han skal faktisk på toilettet, men

opdager muligheden for at score noget, han kan omsætte til stoffer. Noget i Damian genkender D og Jamal, men den samme del af ham er stadig for stolt til at indrømme det.

Side 43
Scene 8

Rodney King 2
Scene 9

9. Singlen og Rodney 2

Tid: Den 5 Marts 1992 - en tirsdag klokken 17.

Sted: I D's efterhånden kendte lejlighed

Musik: Mellem Tempo

Oplysninger til spillerne:

Shawn har noget tid tidligere delt bånd med Gangsta's Delight ud til radiostationer i LA (The Beat 100.3 FM, Power 106), men de har sendt dem tilbage igen.

Dette er dagen hvor høringerne i den meget omtalte Rodney King sag starter.

AbNormal er samlet hos D for at tale AbNormal, men har ligesom alle andre fjernsynet tændt.

Channel 9 starter deres program om høring med et sammensurium af billeder fra Holliday-videoen og fra sagens hovedpersoner. I studiet sidder en speaker som opsummerer sagen. Sagen er blevet flyttet fra en domstol i South Central til en af Los Angeles' forstæder som er kendt for at have en del politibetjente boende. Juryen er udelukkende

hvid. Derefter har speakeren et par juridiske eksperter i studiet, som giver deres bud på sagen. Vurderingen er for begge at flytningen af sagen har gjort det langt mindre sikkert, at de fire betjente bliver straffet, men at der omvendt er et enormt pres på juryen og dommeren for en straf, da mange mange amerikanere føler at LAPD har overtrådt befolkningens retsikkerhed. Endeligt advarer de mod at sagen kan få farlige racemæssige undertoner. Derefter går programmet over i reportager om anklageren, forsvareren og dommeren. Alt sammen klippet med sagens hovedpersoners ankomst til retsbygningen.

Retssagen er lige gået i gang, da Jamals bipper giver lyd fra sig. Nummeret i displayet er C-notes. Når Jamal ringer op kan han høre, at C-note er helt oppe oppe at køre. "Tænd for 'The Beat.' Skynd dig!". Når de får tændt for radioen kommer de halvt ind i deres eget "Gangsta's Delight". Efter nummeret roser Dj Julio, som de alle kender, tracket for sin friske gangsta-attitude og velkomponerede beat, gode rappere og fin kvindelig artist. Samtidig fortæller han, at det her er AbNormals radio debut og, at han har modtaget båndet fra: "My man Mike fra studiet 'The Edge' som er

Side 45
Scene 9

medproducent på det her nummer".
Julio slutter af med at sige, at han glæder sig til at høre mere fra bandet og går derefter igang med at tale om næste nummer. Nu skal spillerne have mulighed for at tale om deres første egentlige succes. Måske har Shawn nogle nye planer for deres videre færd?

Formål:

At præsentere spillerne for Rodney King-sagens forløb.

At lade spillerne opleve AbNormals første succes.

Tips:

Scenen fungere bedst hvis spillerne har mulighed for at kommentere det, du refererer fra fjernsynsprogrammet. Vej stemningen. Du har både mulighed for at referere eller spille de forskellige indslag og deltagere. Pas dog generelt på at ikke komme i situationer hvor du spiller tre personer på en gang. Med hensyn til radio-succesen skal du finde en balancegang mellem at lade spillerne få mulighed for at reagere og at scenen dør ud i ligegyldig snak. Generelt skal du gå videre hvis spillerne mest er med på en "kigger". Sluk for musikken når deres nummer er på. Gangsta's Delight skal ikke associeres med et tilfældigt nummer fra baggrundsmusikken.

Side 46
Scene 9

Goddag, Det er Suge!
Scene 10

10. "Goddag, det er Suge"

Tid: Hos Granny/ Death Row Records.

Sted: Et par uger senere. Tirsdag Den 25 Marts klokken 17.

Musik: Høj Tempo.

Oplysninger til spillerne:

- Shawn har hørt lidt om, at Dre har skiftet label fra Eazy E's Ruthless Records til et ikke navngivet nyt label, hvor han efter sigende skulle være i gang med sit første soloalbum.
- DJ Julio G har flere gange spillet "Gangsta's Delight" i sit daglige eftermiddagsprogram "Westsidars".

AbNormal er samlet hjemme hos Granny, som har inviteret alle hjem til middag. De sidder og småhygger mens Granny er i køkkenet, da telefonen ringer. Granny iler ud fra køkkenet og tager den: "Provo Promotions, Shawn Williams kontor". Hun giver telefonen videre til Shawn og siger at det er en Hr. Knight. Shawn overtager telefonen. En dyb stemme i den anden ende af røret præsenterer sig som Marion Knight, CEO af et nystartet label kaldet "Death Row Records". Han spørger Shawn, om det er rigtigt forstået, at det er hans firma, som laver promotion for AbNormal og om han kan henvise ham til deres manager. Da Shawn fortæller at det er ham, som er manager, fortæller Knight videre om sin interesse for AbNormal. Knight

har hørt "Gangsta's Delight" og er muligvis interesseret i at lave en pladekontrakt med AbNormal, som han mener vil passe fint til Death Rows stil. Derfor vil han mødes med gruppen og Shawn i hans egenskab af manager hurtigst muligt. Hvis AbNormal dropper middagen (hvilket er helt ok med Granny så længe de lover at huske at spise på et andet tidspunkt) og siger at de kan mødes om lidt, beder Knight om deres adresser, for så vil han sende en bil.

Tyve minutter før det aftalte tidspunkt dukker der en stor sort SUV op ude foran Grannys hus. Bilens fører er en mand i slut 20'erne. Han er iført en sort t-shirt med et rødt mærke med en mand som sidder i den elektriske stol. Over manden står der "Death Row" og under ham står der "Records". Chaufføren præsenterer sig som Keith. Mens de kører, fortæller han, at pladeselskabet ligger i Compton og er styret af folk fra South Central, også rent finansielt.

Efter ca. 20 minutters kørsel når de til Death Row og Keith dirigerer dem indenfor. I lobbyen sidder

Suge om Death Row

Ifølge Suge er Death Row fremtiden for rappen. Han er ved at samle alle de bedste gangsta rappere på sit selskab. Dr. Dre er ved at lægge de sidste hænder på sit første soloalbum som udgives af Death Row om en række måneder. Desuden har Suge den næste generation med nye navne som Snoop Doggy Dog, Lady of Rage og Lil' Half Dead. Det er på tide at South Central sætter sig selv på kortet på egne præmisser. Derfor er stilen også klar: Gangstarap, men det er mere end det. Dre har udviklet en nye stil han kalder G-funk, som er mere funky og som bruger høje synthesizer-toner. Man vil således kunne høre når noget er lavet på Death Row. Om hele gangster attityden vil Suge ikke lægge skjul på, at han er affilieret med Piru Bloods, men han har intet problem med solister som har med Crips at gøre (her kigger han bevidst på D og Jamal). Snoop Dogg er f.eks. medlem af Long Beach Rolling 20 Crips. Det, der er vigtigt er, at folk kan give en autentisk gangsta attityde.

Side 48
Scene 10

Suge om AbNormal

Generelt er Suge vild med AbNormals stil. Han roser deres beats. De er grumme - det er han helt tosset med. Den "tilbagelænedes rapper" (Martin) som han kan høre på demoen er cool - lidt for løs, men det vil der kunne blive strammet op. MC'en med den dybe stemme (Jamal) er en klasse for sig: Han er klar til Death Row. Den sidste mandlige MC er ikke god nok, men måske kan det forbedres. Ellers foreslå Suge at han får en mere begrænset funktion. Larissa, som han kan regne ud er kvinden, synger godt, men Death Row laver ikke R&B. Der kan komme omkvæd hist og her, men hun skal ikke regne med noget på den kant. Tilgængelig er hendes rap fin. Den skal være mere gangsta, men der kan The Lady of Rage lige hjælpe hende med at finde tonen. Alt i alt ser det godt ud hvis AbNormal er med på at småjustere. Derudover er det endnu et lille krav. AbNormal skal deltage i Death Rows feude med "den lille blå luder Eazy E" som er tidligere medlem af NWA. Hans selskab Ruthless Records vil også dominere i South Central, og det er han ikke kompetent til. Grunden til at Suge kalder ham en "blå luder" er at han er affilieret med craps, men ikke kan bakke det op. Ergo: han lader som om han er gangsta uden at være det. Heraf følger logisk, at Jamal må ændre sit navn. Han kan ikke være MC Ruthless, men måske MC Real Ruthless eller MC R.R.

Side 49
Scene 10

receptionist. Hun præsenterer sig som Melissa og melder derefter deres ankomst til King. Derefter får hun endnu en fyr med rød baret til at førre dem ned til kontoret. På vejen kan gruppen se døre med selskabets forskellige afdelinger så som marketing, juridisk osv... Knight byder dem velkommen til Death Row og fortæller at de bare kan kalde ham Suge. Han fortæller derefter kort at han har

modtaget et af deres demobånd fra Mike fra "The Edge" og at han faktisk også godt kan lide de to andre numre. Derefter fortæller han om Death Row og dets mål (se boks). Derefter går de egentlige forhandlinger igang. Sugers krav er substantielle og hans attitude er ikke rar, omvendt er hans tilbud virkelig interessant. Suge beder dem dog om at vente med deres beslutning. Først synes han lige, at de skal afprøve nogle af de tilbud som Death Row tilbyder. Han fører dem ned i studiet hvor han giver dem 1.5 time til at boltre sig. F.eks. kunne han godt tænke sig at høre dem indspille en udgave af "Gangsta's Delight" på hans udstyr. Han nævner desuden at han lige sender en af Death Rows andre kunstnere "Lady of Rage"

der en ind til AbNormal, så de kan høre hvilken stil pladeselskabet står for.

Nu har spillerne så lidt tid til at lege med studiets faciliteter som virkelig er imponerende og desuden tale lidt indbyrdes omkring kontrakten. Efter tyve minutters tid alene dukker Lady of Rage op. Hun er generelt imødekommende og fortæller gladeligt positivt om Death Row. Desuden giver hun en prøve på sin rap og giver evt. Larissa et par tips til at blive mere aggressiv i sin stil. Desuden

sørger hun for, at der bliver bragt mad ind til AbNormal. Efter 1.5 time har AbNormal en ny udgave af "Gangsta's Delight" som er bedre optaget en deres tidligere. Suge har sendt en rød baret til at hente dem. Det er nu de skal underskrive kontrakten, hvilket er et springende punkt. Hvis de kræver overtalelse er penge ikke noget problem. Suge beder dem om at de skal have tre numre klar til koncerten og tilføjer, at de bare skal aftale studietider efter behov med Melissa. Keith kører derefter AbNormal tilbage til Granny

Lokation(er)

Grannys stue
Det centrale rum i Grannys hjem er stuen. Det er her, det svære spise bord med de seks stole står. Den store 5-mands sofa er et andet dominerende element. Stuens fikspunkt er et 24 tommers fjernsyn, som både sofaen og lænestolen i hjørnet har udsyn til.

Der er ryddeligt, og blomster overalt.

ligger midt i bygningen.

Death Row records:

Uden for Death Row ligger på en større butiksgade i Compton. Der holder tre lignende SUVs uden for en stor dobbeltdør i metal. Ved døren står to vagter med og røde baretter. Over døren er samme mærke som på Keiths t-shirt, bare meget større.

Suge's kontor

Selve rummet er 5 gange 6 meter. Farven er limegrøn, og der hænger flere plakater fra filmen "Scarface" rund omkring. Suge har et kæmpe mahogni-skrivebord som han troner bag ved i en lige så imponerende lænestol. Foran bordet står fem røde lænestole linet op.

Suges tilbud

tilbudet går på en prøvekoncert den 2. maj. Suge betaler et engangsbeløb for koncerten, og for at AbNormal ikke skriver kontrakt med andre selskaber i mellemperioden. Desuden får gruppen fuld adgang til Death Rows studie og al den tekniske bistand de skulle behøve. Alt materiale lavet på Death Row kan de ikke udgive i samme form, men omvendt kan Suge ikke udgive deres materiale uden en egentlig pladekontrakt som kommer på tale efter koncerten. Desuden promoverer Suge bandet op til koncerten, f.eks. ved at få dem i radioen. Givet at de senere skriver en pladekontrakt vil de komme til at arbejde sammen med andre Death Row-kunstnere, herunder Dr.Dre, som allerede har udvist interesse for samarbejde med D. Engangsbeløbet er som udgangspunkt 2000 dollars pr næse.

Tips:

Det her er en lidt svær scene. Det er vigtigt for scenariet, at spillerne skriver under på kontrakten. Samtidig er denne scene den, hvor de interne uenigheder kommer nemmest frem. Derfor skal du som spilleder gå en lidt svær balancegang. Pres gruppen bla. ved at lade Suge være ubehagelig og hans krav svære at imødegå. Omvendt skal du hale dem ind til sidst. Brug penge (Martin, Shawn og Jamal), kunstneriske ambitioner (Larissa og D) og løfter om at frihed til at formidle politisk budskab på sigt (D) til at få AbNormal til at sige ja. D er nok den sværeste at overtale, men mind ham evt. om at Mohammed mener at musikken vil være en oplagt mulighed for at få deres politiske budskab ud - en chance som D bør være villig til at give en række forløbige indrømmelser for at opnå.

Indenfor

Det første rum i Death Row er receptionen. Væggene er hvide og der hænger musikplakater med nogle af Death Rows endnu ukendte kunstnere. Bag en sort skranke sidder receptionsten Melissa udstyret med intercom anlæg og tre telefoner. Fra receptionen fører en lang gang længere ind i bygningen. Undervejs er der døre med påskrift for de forskellige afdelinger i firmaet (juridisk, marketing osv.). Suge's kontor

Studiet

Studiet ligger for enden af bygningen. Alt i alt minder det meget om "The Edge" det er bare større og alt er af bedre kvalitet. Der er f.eks. ikke kun én mikrofonboks men hele fem. Derudover står der også rigtig instrumenter i rummet med boksene. Ved siden af studiet er der et lille bibliotek med plader som står til fri afbenyttelse, hvis man skal bruge noget at scratche eller sample.

Side 50
Scene 10

Bipersoner

Suge

Marion 'Suge' Knight er en imponerende person. Han er både høj og kraftig uden at være buttet. Han er kronravet og har fuldsæk. Hans personlighed er ligeledes dominerende. Han er velformuleret og bestemt. Det er ham der bestemmer, og han ved det. Han er affilieret med Piru Bloods som bla. er Death Rows finansielle bagmænd. Hans foretningsmetoder er lyssky. Angiveligt mødte han op til det forretningsmøde med Eazy E, som endte med at Dr. Dre og Snoop Dogg kom over til Death Row, med fem mand med boldtræ. Han tager som udgangspunkt et mere afslappet udgangspunkt med nye kunstnere som f.eks. AbNormal, men er ikke bleg for at diktere ændringer i deres stil. Han er finansielt velfunderet og meget opsat på at signe dem.

Lady of Rage

Lady Rage indgår i Suge's forhandlingsstrategi overfor AbNormal. Det er hendes opgave at få dem til at føle sig tilpas og samtidig dreje især Larissas stil i en brugbar retning. Lady Rage er en lille sort kvinde. Hun er iført drenget ghettotøj. Hendes rap-stil er aggressiv og meget gangsta. Det er også planen, at hun skal deltage i koncerten den 2 maj.

Formål:

At AbNormal skal lave en aftale med Suge om at deltage i koncerten den 2 maj.

At spillerne oplever gangsta rappens helt centrale pladeselskab Death Row og dets fader Suge.

Erfaring fra playtest:

I min ivrighed for at få AbNormal til at skrive under på kontrakten har jeg ved hver eneste playtest været for venlig ved dem. Suge er ikke blevet skræmmende nok. Ifølge mine spillere skal man ikke være så bekymret for at gruppen ikke vil skrive under. De efterlyste alle mere pres så den interne konflikt kunne bryde mere frem.

Side 51
Scene 10

Radio Tid
Scene 11

11. Radio Tid

Tid: En eftermiddag i starten af april 1992

Sted: The Beat 100,3 FM

Musik: Brug radio nummeret på effekt cd'en når de taler i radioen. Når Julio spiller AbNormals egne numre skal du ikke spille musik.

Oplysninger til spillerne:

Suge har skaffet AbNormal et interview på "The Beat" hvor de skal tale om deres kommende album og spille et par numre fra deres demo. De er tæt på gennembruddet nu og Shawn ved det. Han har undersøgt et par af Death Rows andre artister og de er ret importerende.

AbNormal er gæster i DJ. Julio G's program Westside Radio. Julio G starter med at spille 'gangsta's Delight'. Derefter byder han Abnormal velkommen og taler med dem om bandet og deres nye succes. Han undlader selvfølgelig ikke at fortælle lytterne, at det er ham som har spillet dem i radioen først. Efter ca. tre minutters snak sætter han 'Watts Up' på. Da de vender tilbage cirkler hans spørgsmål om Death Row og alt det nye der foregår der. Han beder Abnormal selv præsentere 'Crenshaw Ho'. Efter nummeret spørger han om koncerten og efter lidt small talk om den begivenhed, siger han tak for besøget og held og

lykke.

I de "døde" periode hvor Julio

spiller AbNormals musik, kan Julio evt. indstille til gruppen at moderere sig hvis det er nødvendigt. Ellers kommuniker han

med sin producer.

Lokation

Studiet

Showet bliver optaget i et klassisk radio studie. AbNormal er bænket om et rundt bord hvor Julio G også sidder. Mikrofonerne går alle ud fra midten og er stillet i AbNormals respektive højder. Man skal huske at tale direkte ind i dem, ellers er det svært at høre hvad folk siger. I en boks ved siden af selve studiet sidder Julio's producer Henry og styre slagets gang.

Bipersoner

DJ Julio G

DJ Julio G er stationen "The Beats" mest populære vært. Hans program 'Westside radio' er en af landets største eksponenter for gangsta-rap og west coast generelt. Julio G er en lille latino, som lever op til myten om at radioværter lyder bedre end de ser ud. Han er imødekommende og oprigtigt interesseret i og begejstret for AbNormal.

Side 53
Scene 11

giver spillerne mulighed for at præsentere AbNormal for verdenen.

Julios spørgsmål

1. periode

"Fortæl om jeres stil - Hvilken slags musik er det AbNormal står for?"

"D, du laver meget tunge beats - Hvorfor det?"

"Der er stor forskel på jeres tre demo numre - hvad kan vi forvente fra jer i fremtiden?"

2. periode

"I er på vej til en kontrakt med Death Row. Vi hører for tiden rigtig meget om netop dette label. Hvad er jeres opfattelse af selskabet?"

"Suge er Death Rows stærke mand, hvad er jeres forhold til ham?"

"Hvilken slags hip hop er det vi vil se blive udgivet på Death Row?"

"Dr. Dre er også på Death Row, har i mødt ham?"

3. periode

"Den 2. maj skal i medvirke i en Death Row koncert, hvad kan vi forvente af jer der?"

"Har i lavet mange koncerter før?"

"Held og lykke med det hele. Er der et par afsluttende ord evt. nogle props ud til jeres homies i lige vil fyre af som afslutning?"

Formål:

At illustrere AbNormals pludselige succes.

Side 54
Scene 11

L.a Riots
Scene 12

12. LA Riots

Tid: Den 29. April - 2. maj 1992

Sted: Start D's lejlighed, derefter?

Musik: når spillerne bevæger sig ud på gaderne eller åbner vinduet efter det hele er brudt løs skal du afspille lydbilledet "Riots" som findes på effekt cd'en. Igen, lad være med at speaker over den og stop den i stedet hvis I bliver utålmodige. Derefter forslår jeg at du selv navigerer i mellem de tre tempi alt efter hvad der virker passende til de situationer som opstår i jeres spil. Nu burde du trods alt efterhånden være bekendte med dem.

Oplysninger til spillerne:

AbNormal har arbejdet videre på deres materiale. Hvad handler deres nye numre om?

Den 2. maj skal de spille deres første egentlige koncert. Aftalen er at de skal køre fra Death Row klokken 17, men inden da vil det være oplagt at øve og finpudse materialet i studiet. Koncerten afgør deres fremtid hos Death Row.

Rodney King sagen er mediernes helt store samtaleemne. I dag vil gaderne ligge øde når juryen afsiger deres dom.

Tips:

Du kan være mere eller mindre åben omkring spillernes frihed. Hvis du mener at din gruppe vil få den fedeste oplevelse til ved at selv være primus motor, er det en god idé at starte med at beskrive starten på urolighederne. Derefter spørger hvordan de reagerer. Hvis du selv vil styre tempoet, kan du med det samme begynde med et af mine scene foreslag, og dermed signalere at forløbet stadig er mere eller mindre forudbestemt.

Særlig scener:

Scenerne 12 og 12A-D er en helt særlig gruppe af scener. Efter du har kørt "grundscenen" scene nummer 12 åbnes der op for at spillerne kan boltre sig i det kaos som Rodney King urolighederne er. Jeg har dog et par forslag til hvad jeg kunne forstille mig vil forgå og som giver dig mulighed for at styre slagets gang. Synes du dine spillere uproduktivt dalere rundt, kan du opfordre dem til at holde sig lidt mere indendørs og øve ved at minde dem om koncerten. Flere af mine playtest grupper har selv kommet op med idéen om at lave et nummer om Rodney King – Et forslag Suge evt. også kan ringe op med. Det skulle igen give mulighed for at begrænse noget af spillernes tid. Det er dog meningen at spillerne skal være mere frie i disse scener end i resten af scenariet. Generelt er det mest optimalt hvis gruppen bliver sammen, men hvis de splitter op må du køre deres oplevelser efter tur og evt. prøve at samle dem igen.

I D's lejlighed er opmærksomheden rettet mod fjernsynet. Det er nu det sker. Der transmitteres direkte fra retslokalet.

Urolighedernes forløb

1. Døgn (den 29. April)

Journalister i Compton og Ingelwood begynder at rapportere om bål på gaden og vrede menneskemængder. Stille og roligt begynder der at komme billeder fra områderne og via en helikopter kan man se over ti bål i Compton. Watts er fortsat stille. I løbet af de næste timer eskalere urolighederne samtidig med at de spreder sig. De vrede menneskemængder begynder at ødelægge butiksvinduer og der rapporteres om overfald på hvide. Omkring klokken 23 begynder urolighederne nået til Watts. Hvis spillerne stadig er hjemme hos D, kan de se at der er folk, som er i gang med at samle bål ude på gaden. Politiet forholder sig i øvrigt forbavsende afventende. I løbet af natten fortsætter urolighederne med samme styrke.

Side 56
Scene 12

2. Døgn (den 30. April)

Da solen står op er gaderne tomme og omfanget af ødelæggelserne er tydelige. Dagen forløber nogenlunde roligt, men det er som om at urolighederne bare ligger på lur. Rodney King lader sig interviewe i fjernsynet og kommer med opfordringen: "Can't we all just get along?" Da mørket vender tilbage gør menneskemængderne det samme. Mange bål gør det nu næsten umuligt at køre i bil i South Central. Urolighederne har samme karakter som

SOUTH CENTRAL DREAMING

dagen før, men det virker som om endnu flere har fundet ud af at det her er en god lejlighed for at plyndre. Det forlyder at Bloods og Crips har indgået en våbenhvile for at bekæmpe de egentlige fjender – alle autoriter. Fjernsynet rapporterer at staten Californien har indkaldt National Garden, og at den amerikanske hær og flåde har givet tilsagn om støtte næste dag.

3. Døgn (den 1. Maj)

Da det atter bliver lyst ligner South Central en bombet by. Gaderne er fuldstændig raseret og hundredvis af butikker er blevet ødelagt op plyndret. Nogle er dog blevet skånet med et fredende "Black owned" skrevet med spraymaling på dørene. Som mørket lægger sig over South Central er det tydeligt at urolighederne vil nå et nyt højdepunkt. Det her er natten hvor der er mest vold. Der opstår flere skudvekslinger mellem unge sorte og koreanere som forsøger at forsvare deres butikker. Denne dag stopper urolighederne ikke, men fortsætter natten igennem og videre den næste dag.

4. Døgn (den 2. Maj)

Urolighedernes intensitet har toppet og folk virker trætte nu. Der er dog stadig masser af mennesker på gaden og bålene er enorme. I løbet af aftenen begynder det hele dog at lægge sig og politiet og hæren begynder at rykke ind og anholde folk.

Endelig træder juryen ind i salen. Dommeren beder om deres afgørelse og juryens formand læser op. Juryen finder de tiltalte uskyldige i alle anklager. Frikendt! De anklagede omfavner deres advokater og deres familie. Kameraet fokuserer over på Rodney som sidder som forstenet. Langsomt tømmes retssalen og reportagen overtages af en opstillet journalist uden for bygningen.

Der er kaos. Massere af demonstranter er allerede godt ophidset.

Anklageren træder frem til et lille podiet og beklager sagens udfald. Under buh'en og skældsord prøver forsvaret at formulere at retfærdigheden er sket fyldest. Der klippes til studiet hvor en juridisk ekspert udtrykker overraskelse over dommens udfald. En ekspert i urbane fænomener, taler om muligheden for uroligheder og minder om urolighederne i Watts i 60'erne. Fjernsynet er den eneste lyd faktor i D's lejlighed – gaden uden for er tom og helt stille.

De første par timer forløber roligt. Lader de fjernsynet køre bliver hele sagens forløb rekapituleret og der suppleres med nye ekspertvurderinger. Da

mørket begynder at falde på sker der imidlertid noget. Nu er initiativet op til spillerne selv, men du kan vælge at benytte dig af mine forslået scener.

Formål:

At introducere spillerne for urolighederne på en rolig måde. At illustrere at det er dommen som er udløseren til urolighederne.

Erfaring fra playtest:

Generelt har mine spillere gerne ville ud på gaden og være med fra starten. For at holde en smule styr på dem, er det væsentligt at understrege, at de første uroligheder er forholdsvis langt væk. Det interessante ved scenerne under riots, er at spillerne mere eller mindre selv, har vadet ind i dem eller sørget for, at de ikke kan opstå. Således sørgede Jamal i sidste playtest med det samme for at sikre, at hans lillesøster Tamu, som ellers er i fare for at blive væk.

Side 57
Scene 12

Mulig Scene - Hvor er Tamu?
Scene 12a

12A. Mulig Scene: Hvor er Tamu

Tid: En af dagene 29. april – 1. Maj 1992. Egner sig bedst til en af de første dage.

Sted: West LA

Musik: Høj tempo

Oplysninger til spillerne:

Opdater på urolighedernes forløb.

Jamal bliver paget. Det er Shawn/Grannys nummer. Hvis han ringer op fortæller Granny ham, at hans mor er kommet forbi og er ude af sig selv. Hun var på Wilmington med Tamu, da hun et kort øjeblik gik ind i en Liquor Store og lod Tamu vente udenfor. Da hun kom ud igen var Tamu væk. Granny videregiver adressen og siger, at Jamals mor bliver hos hende. Jamal vil indskrive de andre i eftersøgningen. Det at komme igennem gader kan afhængig af tidspunktet være mere eller mindre besværligt. Undervejs har du mulighed for at give spillerne et førstehånds indtryk af urolighederne. F.eks. kan de se en hvid mand, som bliver hevet ud og af en bil og gennembanket. Butikker som bliver sprayet til med "Black Owned" osv. I butikken er der ingen hjælp. Og de må give sig til lede på må og få. Pludselig kommer en af dem (f.eks. Larissa) i tanke om, at der ligger en legeplads i området. På legepladsen finder de Tamu's dukke. De får øje på en dinner som der er lys i. Når de kommer tættere kan de se at der er lukket, men at en midaldrende dame

sidder derinde med Tamu. Tamu bliver vildt glad da hun ser Jamal og fortæller at hun gerne vil hjem til sin mor nu. Damen i dineren fortæller, at hun fandt Tamu grædende udenfor og, at hun kunne forstå, at Tamu ikke kunne finde sin mor og ikke vidste hvor hun boede.

Hvis Jamal tager Tamu med hjem til Granny får han en mulighed for at konfrontere sin mor som er godt fuld og meget brødbetynt.

Formål:

At urolighederne får personlige konsekvenser for spillerne og at de bliver tvunget udenfor.

Biperson

Jennifer, Jamals mor.

Jennifer er i starten af 40'erne, men hendes heftige forbrug af alkohol og smøger gør at hun ser væsentlig ældre ud. Hendes forhold til sin søn er nemmest beskrevet som forretningsbaseret.

Deres stiltiende aftale går på, at han skaffer hende smøger, alkohol og penge til huslejen mod, at hun passer på Tamu og ikke drikker i barnets nærvejr. I dag har hun ikke afholdt aftalen og det er hun udmærket klar over. Samtidig har hun været oprigtigt bekymret for sin datter.

Side 59
Scene 12a

Mulig Scene - Mr. Tyler
Scene 12b

12B. Mulig Scene: Mr.

Tyler

Tid: En af dagene 29. april – 1. Maj 1992

Sted: Hjemme hos familien Tyler

Musik: Mellem tempo

Oplysninger til spillerne:

Pludselig midt i alt balladen har M og L's forældre bedt dem om at komme hjem til middag og evt. tage deres venner med.

Alle ved godt at de ikke er særlig vilde med gangsta-rap, D og Jamal. Opdater på urolighedernes forløb.

Når vennerne dukker op er stemningen trykket. John

M og L's far har noget på hjertet, som han har svært ved at få sagt. Martha serverer en udmærket

middag, og der er small talk

rundt om bordet. Hvis M og L har fortalt deres forældre

om AbNormals fremskridt,

spørger Martha interesseret

og positivt til udviklingen,

men vil samtidig godt lige

høre om hvad deres musik

omhandler. Pludselig tager

John ordet. Han siger han

har en indrømmelse. Sagen

er, at han deltog i Watts

Riots. Dengang havde han

radikale venner, som han

fulgte. Han blev involveret

i en rigtig dum situation, og røg et år i fængsel for vold. Derfor vil han gerne advare de unge mennesker om at evt. udbrud af vrede, over den håbløse situation i South Central og for sorte generelt, kan føre til en masse problemer. Desuden fortæller han, hvad der skete sidst. Byen byggede aldrig Watts op igen.

Det er dybt uretfærdigt, men den eneste gang de sorte har opnået fremskridt, var da de benyttede sig af fredelige demonstrationer. Scenen udvikler sig herfra alt efter spillernes handlinger. Måske går M og L i vrede. Måske ansporer det til yderligere diskussion...

Formål:

At afslører Johns fortid og gøre hans "dobbelte moral" klart.

Erfaring fra playtest:

Farens advarsler og advarsler har i mine playtest fået Martin og Larissa til at gøre lige det modsatte af hans formaninger. Det her kan være episoden som endelig får dem til at dyrke AbNormal.

Mulig Scene - Let's Loot!
Scene 12c

12C. Mulig Scene: "Let's LOOT"

Tid: En af dagene 29. april – 1. Maj 1992

Sted: South Centrals gader

Musik: Mellem tempo

Oplysninger til spillerne:

Opdater på urolighedernes forløb.

C-Note bipper Jamal. Når Jamal ringer tilbage, spørger C-Note, om D og Jamal, er friske på at komme med ud med settet og lave ballade. C-Note fortæller om våbenhvilen og siger, at de nu har en chance for at stjæle en masse grej, og samtidig måske få fat i nogle "hvide- eller gule-svin". Hvis D og Jamal eller en af dem er frisk, mødes de med C-Note og 10 andre 103 Grape Street Watts på Wilmington. Herefter hærger gruppen byen, og du kan give alt muligt at "rive i" så som forretninger de kan røve, hvide ofre som de kan overfalde, bål som de kan hjælpe til at bygge og evt. kan dette lede videre til et opgør med Hong (se næste sceneforslag).

Formål:

At give mulighed for at lade D og Jamal tage imod fristelsen eller tage væsentligt afstand til Crips
At udstille settets destruktive tankegang.

Bipersoner

C-Note

C-Note er af gennemsnitshøjde men meget muskuløs. Han er barberet skallet og har flere tatoveringer på kroppen som afslører at han 'banger' for 103 Grape Street Watts Crips. Han er en af settets gamle drenge og styre mere eller mindre hele banden. C-Note ser urolighederne og våbenhvilen som en mulighed for at slå ud mod de hvide, politiet og koreanerne. Han håber meget af hans to gamle venner D og Jamal vil med.

Side 63
Scene 12c

Mulig Scene - Hong's
Scene 12d

12D. Mulig Scene: Hongs convenient store

Tid: En af dagene 29. april – 1. Maj 1992

Sted: Ved Hongs convenient Store

Musik: Mellem tempo

Oplysninger til spillerne:

Opdater på urolighedernes forløb.

Ved at passere forbi Hongs butik i den ene eller anden forbindelse under urolighederne opdager vennerne at der er noget i gærde. Butikken er blevet barrikeret og en større gruppe har taget ophold uden for. Da en af dem prøver at tage tvinge døren op, lyder der pludselig et skud. Hong har skudt ud fra et hul i barrikaden. Mængden søger dækning og nogle finder deres egen våben frem. Derefter følger en skudveksling. Til sidst kommer der en ung mand løbende med en dunk benzin som han slynger på butikken og smider en tændstik ind til. Hurtigt spreder ilden sig. Pludselig går døren op og to skikkelser styrter ud med flammer i deres tøj. Mængden skyder dem prompte ned. Spillerne kan forsøge at gribe ind, vælge at deltage eller bare kigge på. Selv

hvis de forsøger, kan de ikke få angriberne til at stoppe. Hvis du ønsker det kan C-Note og settet sagtens være blandt angriberne.

Lokation

Hongs Convenient Store

Vinduerne er blevet barrikeret med træplader. Og den røde murstensbygning fremstår som en fæstning midt i en slagmark. Resten af gaden er fuldt af udbrændte biler, mursten og alt muligt andet rod.

Formål:

At vise hvad der skete med koreanerne under urolighederne.

Erfaring fra playtest:

I min sidste playtest foreslog D, at de skulle hævne sig på Hong. I den scene var det ham som smed benzinen på døren. Og da Mr. og Mrs. Hong var døde, gik han ind med trøje for ansigtet og fandt en køleboks med Colaer, som han tog med og bød til resten af settet, som derefter plantede sig på kantstenen og nød en kold cola og deres "værk".

koncerten
Scene 13

13. Koncerten

Tid: 1992 2. Maj

Sted: Death Row og en koncert sal i forstæderne

Musik: Low Tempo – lad være med at spille noget under selve koncerten.

Oplysninger til spillerne:

Opdater på urolighedernes forløb, med fokus på at det nu er ved at være ovre.

Dagen for koncerten er oprandet og AbNormal er forventet. Hvis de ikke dukker op er deres karriere slut – især Shawn er opmærksom på, at dette er deres ene chance. Hvis de skal nå koncerten skal de senest være ved Death Row klokken fem, men det vil nok være smart at komme tidligt f.eks. klokken 12. Hvis de begiver sig igennem byen i bil tager det langt tid, men det er trods alt hurtigere end at gå. Der er folk på gaderne overalt, men de virker trætte og passive, som om de venter på, at andre skal tage initiativ. De flytter sig generelt for biler. Ved Death Row er den store metal dør lukket og der står 10 velarmede røde barreter udenfor. Der holder 5 af de sorte SUVs udenfor, og der er intet sket i 20 meter i hver retning fra Death Rows facade. Vagterne hilser AbNormal velkommen. I receptionen sender Melissa gruppen direkte i studiet. Det er som om at hele atmosfæren udenfor forsvinder for bevidstheden, så snart de er trådt indenfor. I studiet får de mad og Suge kommer forbi, og siger han glæder sig til koncerten og spørger

om de har deres fem numre klar. Nu kan gruppen efter behag tale koncerten igennem og bestemme sig for hvilket nummer de vil starte med osv.

Klokken 19 får de besked på at gå ud til en af bilerne. Udenfor møder de Lady of Rage og en høj slank fyr, som præsenterer sig som Li 'I Half Dead. Det er Keith som er deres chauffør igen, og han har en pistol liggende i en "lomme" i døren. De kan se at Suge stiger ind i en af de andre SUVs med en fyr, som godt kunne ligne Dr. Dre. Karavanen sætter i gang, overalt hvor den kommer frem viger folk til side. Stille og roligt kommer de ud af South Central. Pludselig er de i områder, som er uberørt af urolighederne. De kommer igennem et check-point, hvor den forreste bil bliver stoppet af vagter i militære uniformer, men de for lov til at køre med det samme. Mens lyset bliver mere og mere rødt og solen langsomt forsvinder, når de en af Los Angeles mange bakker, og kan se tilbage. I dalen hvor South Central ligger kan de skimte et par bål.

De kører videre i en time og mørket falder endelig på. De kommer frem til en

Bipersoner

Li 'I Half Dead

Li 'I Half Dead er en af Death Rows nysignede kunstnere. Han er en høj og slank og har blå jeans, blå skjorte og hvide sko. Mens han sidder og ryger en joint, fortæller han gerne, at han for ikke så lang tid siden var med i Long Beach Rolling 20 Crips, men at han nu koncentrerer sig om sin musik.

Lady of Rage

Se scene 10.

Side 67
Scene 13

AbNormals Skæbne

Hvis AbNormal har afsluttet koncerten tager deres karriere herefter fart. Er der nogen som ikke ønsker at arbejde for Suge efter koncerten er det ok, men de bliver så bare ikke til "noget", og deres live er fortsat i South Central. Hvis de har fået succes, så spørg spillerne om de holder sammen, og i hvilken retning deres musik udvikler sig? Inden for rimelighedens grænser er det meste mulige. Hvis AbNormal bliver et kæmpe navn, hvad har succesen gjort ved dem? Hvis de er kommet til penge, kan de ikke blive boende i South Central, det er simpelthen for farligt. Hvad med deres familie? Hvad med deres gamle venner? Representer Jamal stadig for Grape Street?

forstad, som ingen af dem nogensinde har set før. Mens de ruller ind bag koncerthallen kan de skimte en større gruppe mennesker, som står og venter på at komme ind til koncerten. Bilerne stopper og de bliver fulgt ind i et backstage lokale. Her er der masser af sprut og øl, som de kan forsyne sig med. Li 'I Half Dead tænder en joint, som han byder rundt. Nu kan spillerne så sidde og spille små nervøse og small talk med de to andre kunstnere. Suge dukker op og fortæller, at Dre er med og, at det er AbNormal som er på først. Han tilføjer at han nu er sikker: Hvis AbNormal kan give en god koncert, har han en stor kontrakt klar til dem. En lydtekniker tager D med op på den scene, som er afskåret fra selve hallen med et stort tæppe, og viser ham den super lækre grej. D kan derefter i ro og mag gøre det hele klar.

AbNormal går på scenen. Musikken starter og tæppet glider til side. Lyset er skarpt at de alle bliver blændet. De at gennemføre nummeret - spørg evt. hvordan de agerer på scenen. Numret slutter. Lyset slukkes og publikum råber og klapper i begejstring. Pludselig oplyser projektørerne salen

og det går op for AbNormal at det kæmpe store publikum udelukke er hvide drenge i alderen 15-20. I baggrunden kan de dog også se Suge og Dre som viser "thumbs-up" og klapper. Spørg spillerne om hvad de gør. Fortsætter de? Tøver de så mind dem om mulighederne og den fantastiske chance. Når de har taget en beslutning, skal du cutte scenen og opsummere på hændelserne. Fortsætter de er publikum og Suge begejstret for deres indsats, og de får en kontrakt. Hvis de ikke fortsætter er Suge rasende, og de er færdige hos Death Row.

Lokation

Backstagelokalet

Dette backstage lokale minder overhoved ikke om det i biografen i Ingelwood. Her er rent, vel møbleret og roligt.

Formål:

At stille spillerne overfor det endelige valg.

At vise hvem hiphop industriens målgruppe i virkeligheden er.

Erfaring fra playtest:

D har flere gang haft problem med at publikum udelukke er hvide, men ved at minde ham om Muhammeds ord om, at det er godt for deres sag, og ved muligheden for at udvikle sin musik bla. i selskab med Dre har jeg altid fået ham til at afslutte koncerten.

Side 68
Scene 13

5 år efter
Scene 14

14. 5 år efter.

Tid: Efteråret 1997

Sted: Watts Cementary

Musik: scenen afsluttes med "Changes" af 2pac som er det sidste nummer på effekt cd'en.

Oplysninger til spillerne:

Der er gået fem år.

AbNormal har måske haft mega succes med deres musik og er muligvis stadig sammen.

Man har haft West-East konflikten hvor rappere fra New York og Los Angeles sloges verbalt og måske vekslet skud. Har AbNormal deltaget?

2Pac, Death Rows helt store stjerne som kom til senere end dem, er blevet skudt med døden til følge. Suge er i fængsel for vold- Dre og Snoop er gået fra Death Row. Hvad med AbNormal?

Gangsta rappen er på vej ned af bakke og mere let tilgængelig hiphop tager over.

En dag ringer telefonen hos enten Jamal eller D (alt afhængig af hvem af dem der ikke længere bor i South Central) – det er C-Note: D's bror er død og der er begravelse på søndag aften. Hele AbNormal er inviteret. Alt dette gælder selvfølgelig ikke, hvis de ikke tog kontrakten eller ikke for dem af gruppen som ikke gjorde. under alle omstændigheder er de dog inviteret til begravelsen.

Alt afhængig af deres succes er der formentlig flere af medlemmerne i AbNormal som kommer til begravelsen fra andre steder end

Watts. Køreturen er i sig selv en oplevelse. Mens de genkendelige omgivelser ruller forbi er det tydeligt for enhver, at der på ingen måde er blevet ryddet op efter urolighederne her 5 år efter. Der er langt flere latinoer og færre sorte på gaderne noget tyder på at South Central's befolkningssammensætning har ændret sig.

Da de store biler ankommer til kirkegården er der allerede samlet større gruppe gæster midt på kirkegården. Der er rigtig mange fra 103 Grape Street Watts Crips og alle er de iført blå tøj. D's mor er der også stående for sig selv lidt fra alle andre. Da alle fra Abnormal er ankommet skal spillerne lige have lov til at hilse på alle andre og hinanden.

Det er ved at blive aften, følget kaster lange skygger og kirkegården er badet i gylden lys. Selve begravelsen i gang. Damians kiste står foran en grav. Præsten holder en kort tale. Han kaster jord på kisten og siger: "Earth to earth, ashes to ashes, dust to dust; in sure and certain hope of the Resurrection into eternal life". Mens kisten sænkes

Bipersoner

D's mor

D's mor er en lille forsagt sort kvinde. I dagens sørgelige anledning er hun iført en sort kjole og en sort hat. Hun græder ikke undervejs – hun har ikke flere tårer tilbage for sine sønner. Hun henvender sig ikke selv til D, men hvis han selv opsøger hende siger hun at hun er glad for at han ikke er 'banger' mere. Bebrejder han hende noget siger hun at to drenge uden en mand var for meget for hende at håndtere.

Side 70
Scene 14

Bipersoner forsat

Grape Street Watts Crips

Settet er mødt talstærk op til begravelsen og der er flere gamle 'bangere' som ikke længere er aktive med. Alle er de iført kampuniformer. Stemningen er afdæmpet og respektfuld blandt dem. Det er bestemt ikke den første homie de er med til at lægge i jorden, men samtidig er det en af settets største O.G. der skal begraves i dag. Af kendte ansigter er C-Note, Eight Ball og Diamond fra 110 Line dukket op. De taler alle gerne med AbNormal og udtrykker at de er meget stolte over deres succes – især hvis gruppen er fortsat med at repræsentere for set'et og Watts.

ned i

graven kan de fem venner ikke lade være med at tænke. Denne mand, Damian, måske redde deres liv. Dengang for så længe siden i gyden med det gyldne lys.

Afspil "Changes" og lad alle sidde lidt og lytte og synke oplevelsen – scenariet er slut.

Lokation(er)

En klassisk amerikansk kirkegård: En åben græsplæne med gravsten. Den er omkranset af et hvidt stakit.

Formål:

At spillerne for en kort periode igen får lov til at spille deres roller.

At afslutte scenariet på en rolig og eftertænksom måde.
At udstille Damians skæbne.

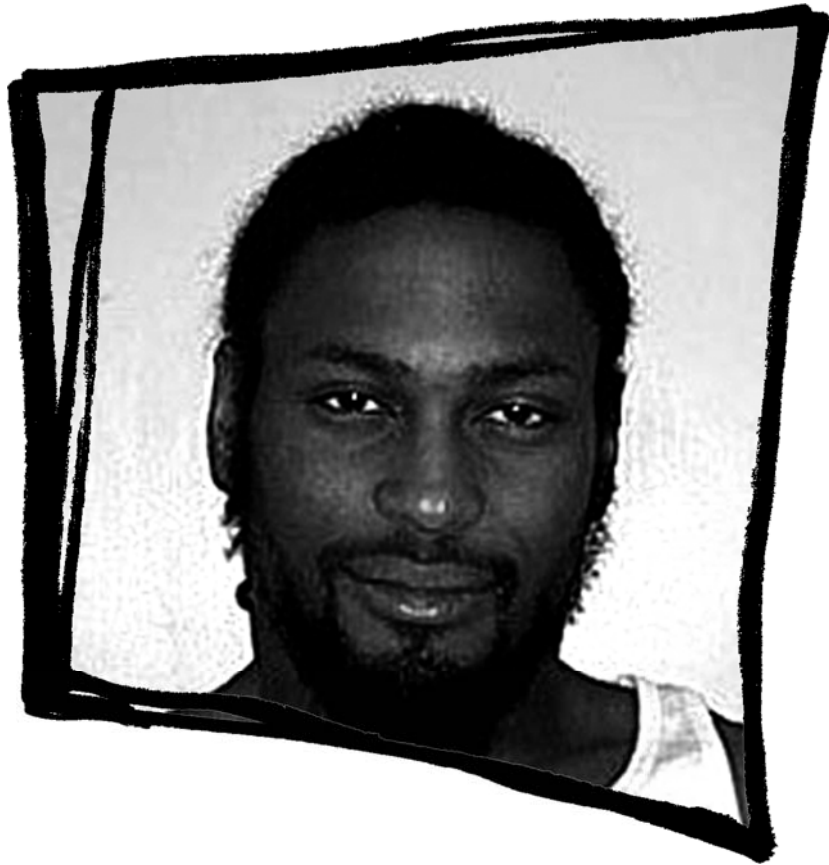
Tips:

I denne scenen er spillerne med på en kigger. I virkeligheden minder den noget om introen. De skal have en kort mulighed for at tale kort med hinanden og med deres gamle venner. Ellers er det dig der er på. Vær rolig og afdæmpet. Dette er en sørgelig om end uundgåelig begivenhed som bør mane til eftertænksomhed.

Erfaring fra playtest:

Spillerne plejer at være ivrige for at fortælle om deres reaktioner på begravelsen, selvfølgelig især D's spiller. Det er helt ok. Omvendt skal scene ikke tage for lang tid. Jeg har af og til benyttet mig at en kort spørgerunde, hvor jeg har spurgt om der er nogen som taler med nogen særligt eller reagere på den ene eller anden måde inden selve bisættelsen.

Side 71
Scene 14

Darren Brown AKA D

D (Darren AKA Li'l Killar D)

*"D! D! Stop nu for helvede. Han **er** død." Ruthless trak ham væk fra den livløse krop. Langsomt vendte D tilbage til virkeligheden. De skulle væk, og det skulle gå stærkt. C-note lænede sig over til passagersædet og åbnede: "Kom nu." De hoppede ind og C-note trykkede speederen i bund. Bilen hvinede af sted. Væk fra Bloods' territorium - væk fra liget.*

Klokken er 17, og jeg har endelig fri. Nu skal jeg hjem i bad, kyle noget mad ned og klæde om til moskéen. Jeg skal være der klokken 19. Det burde jeg kunne nå. "Farvel Mr. Henderson", råber jeg på vej ud af døren. Jeg skridter ned af Jefferson i retning af 44th. Det vil tage mig ca. 45 minutter at komme hjem. Alting ville være en smule lettere, hvis jeg havde en bil, men alle mine penge går til lejligheden og udstyr. Jeg håber, jeg kan få det hele til at køre ordentligt i aften. Jeg har lovet Shawn 3 nye beats med lidt ekstra lir til i morgen aften, når vi skal i studiet. Tænk at vi har fået tid på "The Edge". Jeg er selvfølgelig ikke glad for, at det er Jamal, der har skaffet pengene. Jeg ved bedre end nogen anden, hvor de stammer fra, og hvad den slags forretninger koster kvarteret. Se f.eks. de her gutter, som altid sidder og hænger på hjørnet af 67th og Dellawere. De har solgt deres sjæl til en anden herre end Allah. Til Crack - stoffet som har ødelagt den sorte mand chance for lighed i dette land. Muhammed siger, at hele historien om at regeringen kæmper mod stofferne er en stor gang bulshit. Det er dem, der transporterer dem. De bruger store militærfly. Og hvorfor gør de det? Fordi de er bange for os New Africans. Jeg passerer Lincoln, nu er jeg snart inde i 110 Line Gangsta Crips territorium. Graffiti'en afslører, hvor grænserne mellem de forskellige banders territorier går. Muhammed siger, at 'banging' er en anden form for den hvide mands undertykkelsesmetoder, men jeg er ikke helt så sikker. Dog ved jeg, at jeg ikke kan være med mere.

"Er du sød at stige ud af bilen hr.?" Spurgte betjenten ikke alt for venligt. Det var lørdag eftermiddag, og D og C-note havde været på vej til Wendys, da en politibil havde blinket dem ind til siden. "Hvorfor?" Svarede D, "jeg har ikke gjort en skid." C-note stemte i: "Ja han har ikke gjort en skid." "Det er jeg ikke helt

så sikker på... Li'l Killar D", sagde betjenten og smilede triumferende. D steg ud af bilen. "Ok, så du kender mit navn og hvad så?" "Hænderne på ryggen." Makkeren var en kvinde. "Vi kender ikke kun dit navn. Vi har også et par vidner." Igen det der irriterende smil. "På hvad? Jeg har ikke gjort en skid **maaam**." D følte sig sikker. Det her var ikke første gang, og det var aldrig blevet til andet end anklager.

Knægten der på sin BMX er vel 13 år, men det afholder ham ikke fra at give mig sit mad-dogg- stare. Han minder om mig selv, da jeg var i hans alder. Jeg gør mig ingen illusioner om, hvad folden lige over hans livrem gemmer. Han er fortroppen - spejderen. Måske skulle jeg ikke være gået denne vej. '110 Line' er godt nok vores gamle allierede, men ham her er for ung til at kende mig. Han sad og så Scooby Doo, mens jeg var i fængsel. Han aner ikke, at jeg er en O.G., og derfor er han farlig. Jeg er lige ved at stikke ham mit eget krigsansigt; bare af gammel vane. I stedet kigger jeg ned i jorden. Han cirkler en tur rundt om mig og sætter så fart i cyklen. De andre skal vide, at jeg er på vej. Det hjælper ikke at vende om. Desuden vil jeg gerne kunne tage denne vej i fremtiden. Jeg må tage opgøret nu. De næste 300 meter forløber roligt. Jeg kan næsten tælle ned. 100...99..98...2...1..0... og der kommer bilen. Jeg kigger ned i jorden igen, og de kører op på siden af mig. "Hvor er du fra nigga?" lyder det fra bilen; i mit hoved siger jeg ordene samtidig med føreren. Jeg kigger op. Han er vel 16. Jeg har ikke set ham før. Jeg skal til at svare, da jeg genkender hans makker på passagersædet. "Damn, det er Li'l Killar D. LI'L KILLAR D." Diamond nærmest springer ud af bilen og giver mig et kæmpe knus "For

De andre

Jamal:

I gamle dage var Jamal D's bedste ven. De søgte begge den samme O.G. status. Hos '103 Grape Street Watts Crips' er de kendt som Ruthless og Li'l Killar D, og begge er de respekteret for deres evner. Det var D's storebror Damian, der fik dem ind i 'settet'. Mon Jamal ved, hvordan det er gået med Killar D? Jamal er den fødte soldat og leder; fuldstændig kold i krigssituationer. D er mere rastløs, og hans normalt rolige og tænksomme væsen forsvinder fuldstændig, når først blodet flyder. Af og til har Jamal måtte holde ham tilbage. Da D røg i fængsel, var Jamal en stor støtte, og han kom ofte på besøg. Nu er D ude igen, og alt er ændret. Jamal er et billede på det, der er sket med unge sorte mænd. Han kan hverken læse eller skrive, og han har ikke noget arbejde. Det eneste han kender til er at 'bange'. Inderst inde har D et håb om en dag at se Jamal som en stolt militant muslimsk forkæmper for de sortes rettigheder. Når den dag kommer, vil de igen kunne stå side om side.

Martin:

Mens D er seriøs og pessimistisk, er Martin hans fuldstændige modsætning. Hans indgangsvinkel til livet er let og ubekymret, noget man også genfinder i hans rolige tilbagelægnede rapstil. Måske netop derfor kom D til at holde meget af deres eftermiddage sammen, hvor de arbejdede på materiale til AbNormal. De dage blev de en symbiose, hvor D's tunge beat blev mesterfuldt lysnet op og gjort gangbart med Martins rim. Mens D var i fængsel, spillede Martin basket på Østkysten for Notre Dame, vist nok til Shawns store irritation. Martins kæmpe talent blev dog spildt, da han fik en alvorlig knæskade, og han vendte hjem til South Central. Oplevelsen virker til at have præget ham, og i korte øjeblikke virker han bekymret, men han satser, om ikke andet, fuldt ud på AbNormal nu. Samtidig har han lagt lidt afstand til D. Måske skal de bare finde hinanden igen, eller også har de begge ændret sig for meget.

De andre forsat:

Shawn:

Med Shawn er alt muligt, og han garanterer det gerne. Han er AbNormals indpisker. Det er hans ivrighed og stålfaste tro på gennembruddet, der skubber dem fremad. Han har altid været igangsætter. Ved siden af AbNormal har han sit eget sniperfirma Provo Promotions, som han ofte taler om. At det ikke er så professionelt, som han giver udtryk for, ser Shawn som sædvanlig ikke som noget problem. D beundrer hans ihærdighed, men har lidt svært ved hans omgang med sandheden. Shawns opportunistiske tendenser er heller ikke D's kop te, f.eks. er Shawn, som ved gud ikke er 'banger', stor fortaler for AbNormals gangsta-attitude.

Larissa:

Martins to år yngre lillesøster er gruppens sidste medlem. Hun har altid været med, i starten primært fordi Martin altid skulle passe hende. Larissa er vokset op til at blive en smuk talentfuld sort kvinde. D mener dog, at hendes talent bliver overset af resten af AbNormal. Hun synger helt fantastisk og rapper lige så godt som sin bror. Sagen er bare, at gruppen laver gangsta-rap, hvor kvinder ikke har det store råderum. Deres rolle er begrænset til stønneri i baggrunden og enkelte forsimplede omkvæd. Og hvis de endelig skal rappe, er det i form af en kvindelig gangsta. D har besluttet sig for at forsøge at få Larissa bedre med. Om ikke andet må de i fællesskab få skruet ned for de kvindefjendtlige tekster.

satan homie, hvornår er du kommet ud?"

De andre er også steget ud af bilen. Deres gennemsnitsalder er femten, og de ser noget spørgende ud. "For 3 måneder siden" svarer jeg smilende. "3 måneder, hvorfor har du ikke ringet eller droppet forbi?" Før jeg når at svare, kigger han over på sine venner "Drop de der fjæs. Hvis navnet på en O.G. ikke siger jer en skid, så skal I kraftedme ikke vise det. I aner ikke, hvor mange Bloods, den her dogg har på samvittigheden. Sæt jer ind i bilen og kør hjem. Hvis I er heldige, så har jeg gået min vrede væk, når jeg kommer tilbage, og I slipper for at få bank." Bilen er væk på et minut. Diamond vender sig mod mig: "Hvordan var spjældet?"

"BLOK D NIVEAU TRE: ALLE IND PÅ RÆKKE." Den overordnede fængselsbetjent var rød i hovedet af anstrengelse. 50 mand stillede sig på række. "FRONT MOD MIG, SKULDER MOD SKULDER." De vidste alle, hvad der skulle ske. Han sænkede stemmen: "Eftersom nogen her ikke har forstået

reglerne, bliver vi desværre nød til at understrege dem for jer alle. **INGEN VÅBEN INKLUDERER OGSÅ IMPROVISEREDE SYLE.** Vagter sørg for, at de ikke glemmer det foreløbigt." En stor hvid kleppert gik frem mod D. Et velplaceret knæ i skridtet. Der lå de så på række og vred sig i smerte. Hvorfor var det altid skidt de gik efter? D havde ikke et gran af skyldfølelse. De andre var blevet straffet på baggrund af hans forseelse, men der var næppe nogen, der ville brokke sig. Han var i toppen af Blok D ikke kun på hans eget niveau, men blandt alle 300 mand. Desuden var det en rød, det var gået ud over, og i den totalt Crips dominerede Blok D, tog man ikke deres død så alvorlig. Det her var i sandheden Blok **D**.

Jeg er snart træt af at skulle undskylde mit valg. Jeg kan se skuffelsen i Diamonds øjne. Det er derfor, jeg har travlt med at komme videre. Det er nu alligevel rart at se ham. Jeg har lagt livsstilen bag mig, men jeg er ikke sikker på, at jeg kan eller vil droppe venskaberne. Hvis de nu bare ville være villige til at holde op med at skyde på andre sorte. Bandekulturen som sådan er ikke nødvendigvis et onde. Muhammed har selv fortalt mig at før Crips og Bloods var det Black Panthers som dominerede i South Central. Der skal bare etableres en intern fred, og alle skal indse, hvem den egentlige fjende er. Bare og bare. Det tog mig over to år, og jeg var endda i fængsel.

Allah være mig nådig. Nu kan jeg i det mindste gå den her vej i sikkerhed. Skyggerne er ved at blive lange, og jeg er ved at have travlt. Jeg sætter tempoet op. En skikkelse stavrer frem fra en gyde. PIS! Han dingler hen imod mig. Håret er filtret og fyldt med jord. Tøjet er bare brunt. Hans ansigt er furet og øjnene sejler, og han ser ikke rigtigt på mig, da han spørger: "Kan du undvære et par dollars til en hjemløs stakkel." Jeg stirrer stift frem for mig og går videre. Sætter tempoet endnu mere op. Koranen prædiker, at man skal give til de fattige, men jeg kan ikke. Ikke til ham. Mon han så, at det var mig, eller har cracken taget så meget fat i ham, at han ikke ved noget mere? Mon han ved, at han engang var en af South Centrals helt store O. G's? Ved han, at de stadig taler om ham i fængslerne - ja overalt hvor der er Crips? Eller har han glemt alt? Også at han var den største helt i hele verden for mig? Min storebror...

På gårdturen var han pludselig ved D's side. "Asalaam Alaikum broder." D kiggede overrasket på medfangen. "Hvad vil du Muhammed?" spurgte han skeptisk. Han havde ikke den store fidus til muslimerne. De holdt sig uden for stridighederne mellem banderne og passede derfor ikke ind i hans verden.

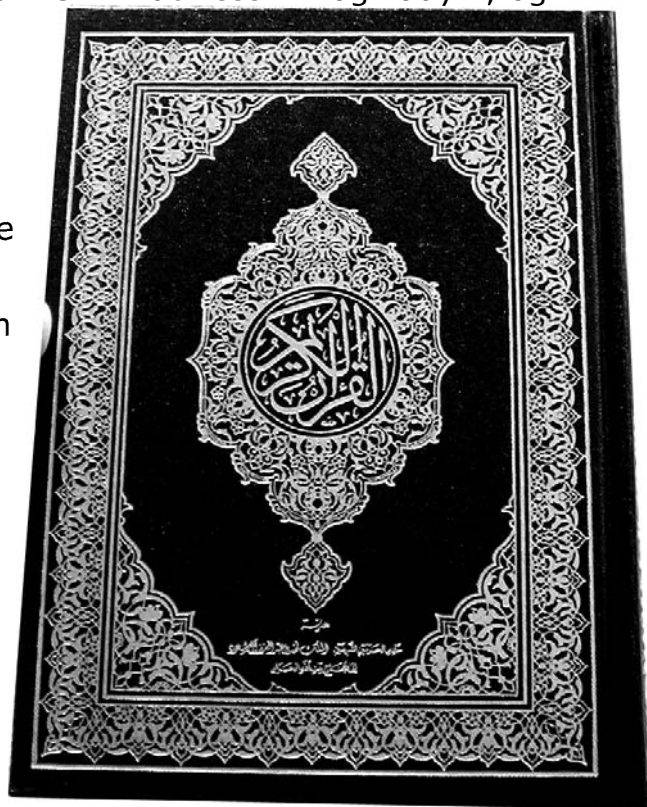

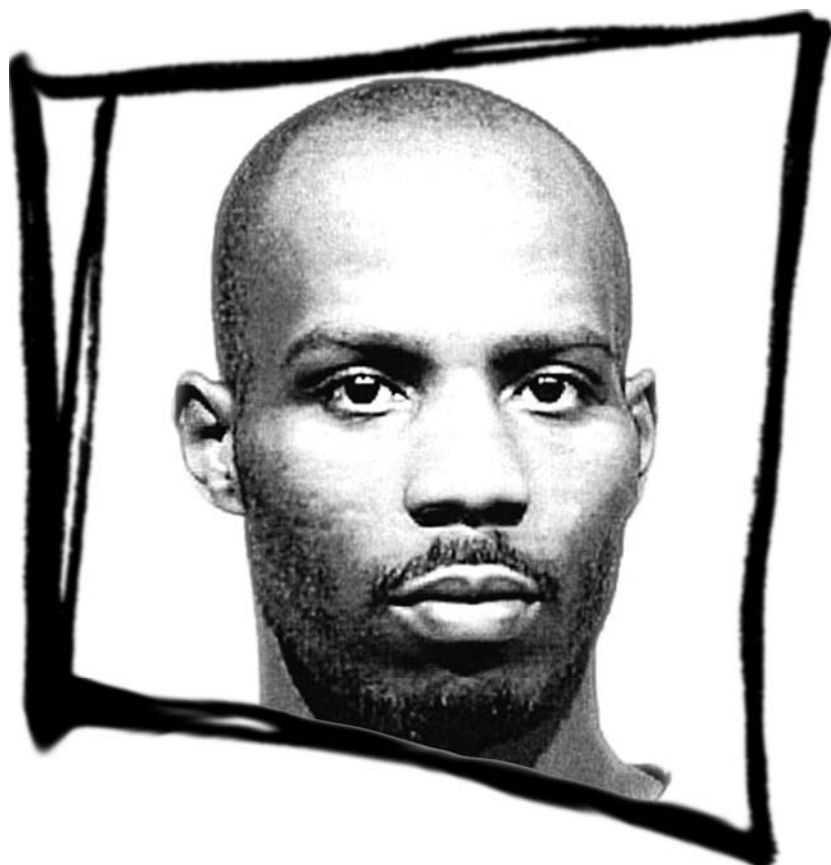
"De gør det for at udrydde den sorte mand. De er bange for os" Muhammed kiggede alvorligt på D. "Hvad fanden taler du om nigga?" "Du har undret dig over, hvorfor de går efter vores kønsdele. Jeg giver dig svaret." "Hvor ved du det fra?" spurgte D overrasket. "Fordi jeg ved, du er intelligent. Spørgsmålet dukker op hos alle de kvikke. Det er i øvrigt svaret på det meste. Cracken, bandekrigene og gangsta-rappen." D var forvirret "Hvad var svaret?" "At det er noget, de har sat i værk for at holde os nede og udrydde os" Muhammed serverede det hele med en selvsikkerhed, der imponerede D. "Hvem er de?" "Overordnet regeringen, men helt basalt, den hvide mand. Tag den her, og lad os tale senere." Muhammed var væk, og D stod tilbage med et eksemplar af "By Any Means Neccesary" af Malcom X i hånden.

Lyden omslutter mig. Melankolien står tydelig frem i det her beat. MC Ren kan udnytte det til perfektion, men jeg må nøjes med MC Ruthless og Lady L, og det er helt ok. Ruthless og Larissa kan også give den noget særligt. Måske skulle jeg overtale de andre til at lade Larissa prøve kræfter med at skrive teksten. Ruthless og Shawn laver bare noget gangsta-pis ud af det, og Martin vil forsøge at gøre det til et party nummer. Det er jeg ikke interesseret i. Det her nummer udspringer af den her dag. Af lige præcis denne dags oplevelser. Arbejdet, gåturen igennem South Central, Diamond, dagens prædiken i moskeen og min bror. Jeg tror, at Larissa vil kunne forstå. Jeg skruer op for lyden og starter nummeret forfra. Jeg glæder mig til, vi skal i studiet.

AbNormal

Hvor Shawn er gruppens karrieremæssige drivkraft, er D den musikalske. Det er hans tunge melankolske beats, der, tilsat Martin og Jamals rim, giver AbNormal sin særlige stil. Lige nu er udtrykket tydeligt gangsta. D vil gerne bevare det militante og gøre det hele sort nationalistisk, men igen, det er ikke ham som skriver teksterne. AbNormal er trods alt den eneste konstant, D har tilbage i sit liv, og han ønsker derfor ikke at tippe båden. De fem barndomsvenner har skabt bandet i deres tidlige teenageår, og trods op og nedture har de overlevet. I fængslet fandt han for alvor ud af, hvad musikken har givet ham. Desuden har Muhammed ikke undgået at fremhæve, hvilken fantastisk mulighed AbNormal på sigt kan være som medie for sagen. D er dedikeret til AbNormal.

JAMAL WILSON AKA RUTHLESS

Jamal Willson AKA Ruthless

"Ok homie, jeg kommer."

Jeg lægger telefonen og smider mig tilbage i sengen. Shit, hvorfor lige i dag? Mine tanker galoperer i alle retninger efter en løsning, som jeg ved ikke findes. Situationen er ligetil. Jeg skal være to steder på samme tid.

Krigen var blusset op, da Bounty Hunter Bloods begyndte at trænge ind i Ruthless' 'sets' territorium. Det var ikke fordi, der nogensinde havde været fred. Det var der aldrig mellem Crips og Bloods, men de to 'sets' havde holdt volden på et minimum. Altså lige indtil Bloods'ne forsøgte at overtage Wilmington Elementerys gård. Ruthless havde deltaget i det første 'drive-by', der endte med, at to Bounty Hunters røg på hospitalet. Derefter var der ingen vej tilbage.

fuck, fuck. Jeg øjne glide rundt Dre og Ren på mig gennem mørke solbriller Hvordan fik **de** skrivebord ligger nyeste rim. mig til at vise at de vil elske single.

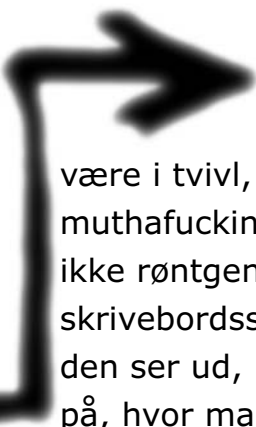
Fuck, lader mine i værelset. kigger ned deres fra plakaten.

det mon til at gå op? På mit min båndoptager med de Damn, jeg havde lige glædet

de andre, hvad jeg havde lavet. Jeg ved bare, Gangstars Delight. Det er AbNormals oplagte

Jamal havde strålet som en sol den dag, han havde præsenteret resten af AbNormal for 500 dollars sedlen. Det var slut med at tvivle på hans engagement. Han havde slidt i det på gaderne med sin Cronic og Crack, og han havde sparet sammen. Shawn havde ikke kunnet styre sin begejstring: "Cool homie. Vi køber tid hos" The Edge" - slut med rådne optagelser i afdankede jazzmusikeres betonkældre. Vi køber tid i byens bedste studie." Og så var det vedtaget. Selv ikke D havde gidet brokke sig over pengenes oprindelse. Ville man klare sig i det nye "dope game", vidste alle fra South Central, at man måtte støtte sig til det gamle for at komme videre. Den aften var det Jamal, der var manden, og de havde jammet til langt ud på natten.

På stolen ligger mit 'battlegear'. Hans blå jeans, den blå t-shirt, de hvide sneakers, og sidst, men ikke mindst, den blå bandana. På gaderne vil ingen

Jamal

være i tvivl, når de ser mig. Jeg er en muthafucking Crips på krigsstien. Jeg behøver ikke røntgensyn for at se ind i den øverste skrivebordsskuffe, for jeg ved præcis, hvordan den ser ud, min Glock 30. Jeg tør ikke tænke på, hvor mange den har ramt.

Det havde været en lun sommeraften som så mange andre. Ruthless og C-notes havde sluppet af foran C-notes forældres hus sammen med fire andre fra 103 Grape Street Watts Crips, deres 'set'. De havde hørt en masse gangsta-rap og drukket sig fulde i Hennesy cognac. Idyllen var blevet afbrudt af en sølvgrå Dodge. C-note havde spottet den først og råbte til de andre, at de skulle passe på. Ruthless forstod med det samme C-notes rationale. Bilen kørte for langsomt, og han kendte den ikke. Det her var et 'drive-by'. Med råbet var hele forhaven et stort kaos. Crips'ne løb, faldt og kravlede efter ly. Bilen speedede pludselig op. Ruthless nåede lige at vælte et af bordene, de havde siddet og drukket ved 30 sekunder tidligere, op foran sig før bilens passagerer åbnede ild. Han kunne høre både automat pistoler og en uzi. En kugle gik igennem bordets tynde metalplade og strøg 10 centimeter fra hans skulder. Uden at tænke over det, havde han sin egen pistol i hånden. Adrenalinet flød frit i hans årer. Allerede før bilen var nået forbi, havde han taget sin beslutning og ventede bare. Den var ikke kommet 3 meter fra huset, før han sprintede frem fra sit skjul og målbevidst søgte en vinkel til chaufføren. Den fik han efter 5 meter. Hans pistol bragede 3 gange. Bilen slingrede pludselig vildt og trak mod højre. Der traf den et træ. Ikke specielt hård, men nok til at standse den. Roligt gik han tættere på. Et hoved dukkede op i bagruden. Endnu et brag fra pistolen. Blodet gjorde ruden mørk.

De andre

Shawn:

Jamal og Shawn er en duo. Jamal har beskyttet Shawn for alle fysiske trusler lige siden de tidlige skoledage. Til gengæld har Shawn hjulpet Jamal med lektierne og senere med at læse stævninger. Shawn har desuden, uden at involvere sig for meget, hjulpet Jamal med hans pengesager, hvilket primært vil sige småsalg af narkotika. Jamal er totalt loyal over for Shawn, omvendt føler han, at hurtignakkeren med de store, ikke altid vandtætte, planer af og til tager ham for givet. Hvordan mon Shawn ser deres forhold? Som lige?

Martin:

Jamal har altid godt kunne lide Martins afslappede tilgang til livet. Hans det-går-nok attitude har været en rar konstant i et liv, hvor mange af Jamals andre venner er blevet skudt, er røget i fængsel eller har fået nervøse sammenbrud. Martins engagement til AbNormal har altid været farvet af, at han vidste, han ville drive basketbolden til noget, men efter han blev skadet, er han blevet mere dedikeret og desværre også lidt mere bekymret. Ikke at han siger det, men Jamal fornemmer ændringen. De 2 har et fint samarbejde. Martin skriver ofte tekster til Jamal, som derefter ændrer dem. Det fede er, at det er ok med Martin, de to har altid kunne tage det roligt sammen som regel over en joint.

De andre forsat:**D:**

Darren var i mange år Jamals 'road dogg'. Som Li'l Killar D og Ruthless var de 'settets' to hastigt stigende stjerner, der med raket fart skød mod O.G. status. D's storebror Damian eller Killar D havde sponsoreret begges optagelse i 'settet' og i deres tidlige teenageår, var han deres fælles store forbillede. D anstrengte sig dog altid en smule mere. Han var mere syg i kamp. Tortur af fjender er normalt, men D tog det til nye højder. For tre år siden røg D røg i spjældet. Fængslet forandrede ham. Nu var han endelig O.G., men da han kom ud, var han ligeglad. Han var blevet muslim og ville ikke 'bange' mere. Den melankoli og mørket, som altid havde boet i ham, havde nu fundet en ideologi, der passede ham bedre end bandekulturen. Siden da har deres forhold været besværet. D mener, at Jamals livsførelse er skadeligt for de sortes situation. Jamal har omvendt svært ved moralprædikener fra en tidligere stjernepsykopat. De gamle venner har på hver deres måde mistet noget af deres kærlighed for 'settet', men som altid har det givet udslag på forskellig måde.

Larissa:

Martins lillesøster har altid bare været der. Da de var yngre, passede han hende altid, også når han var sammen med sine venner. På et tidspunkt blev hun en del af gruppen. Hun er Jamals homegirl, at hun desuden kan synge og rappe er bare en fordel for AbNormal. Hun kan dog også være lidt rapkæftet, hvilket f.eks. har givet anledning til, at Jamal en gang måtte knalde en gut ned på Crenshaw og trække blankt, da han blev for truende over for Larissa. Det generer imidlertid ikke Jamal; Larissa er som en lillesøster for ham, og han vil gå igennem ild og vand for hende.

Han holdt sit tempo. Venstre passagerdør gik op. Blood'en prøvede at løbe. 2 brag mere. Ruthless var ved at være oppe på siden af bilen. Nu var han mere forsigtig. Han havde fået 3, der måtte være en til. Passagersædet. Med pistolen klar åbnede han den lynhurtigt. Knægten, som sad og klynkede med armene om de optrukkede ben, var vel 12 år. Hans ansigt var opsvulmet. Ruthless var ikke i tvivl, skrammerne stammede for hans jump-in. Det her var knægtens optagelsesdag. Han havde selv været ud at skyde på fjenden på sin første dag. Det måtte betyde, at der var andre Bloods i området, tænkte han mens han hævede pistolen mod drengens hoved. "Grape Street muthafucker." Et sidste brag.

Jeg har glædet mig hele ugen, men jeg burde have vidst bedre, for Bounty Hunters har optrappet. Hvorfor skulle de lade fredag aften mellem 18-24 være? Jeg er træt af krigen - ja faktisk af hele gangsta-livet. Det har givet mig meget. Venner. Respekt. Et liv. Der er bare så meget shit. De evigt tilbagevendende konflikter, og venner som bliver skudt eller ryger i fængsel. Det hele kører i ring. Engang var det eneste der betød noget for mig at blive O.G. og kendt overalt i ghettoen. Sådan har jeg det ikke mere. For at nå op på de højder skal man sidde inde, og det er ikke en mulighed for mig. Fuck det. Lad mig tænke på noget positivt i stedet for... AbNormal. Jeg elsker Westcoast. NWA ved præcis, hvad jeg føler. "Fuck the police." Når jeg får en mikrofon i hånden er der ro på. Jeg kan sige lige, hvad jeg vil. Min vrede forsvinder rim for rim. Jeg kan fortælle om South Central, og når jeg gør det godt nok, så lytter folk. Shawn siger, at vi kan blive rige. Hvis jeg bare får lidt gryn, så er Tamu og jeg af sted. Så kan **hun** blive i det her lorte hus og drikke sig ihjel!

Jamal

Jamal, drengen som senere skulle blive kendt som Ruthless af venner og fjender, voksede op i et problemfyldt hjem. Moren opkaldte ham efter hans far, der forsvandt ud af hendes liv, inden han vidste, at han skulle være far. Bedsteforældrene måtte forsørge moren under barslen, som blev meget kort. Hun drak tæt allerede dengang og holdt lige akkurat fast i sit aftenarbejde på en tankstation i Ingelwood. Fra han var 8 år, var hun arbejdsløs og støtten fra forældrene stoppede efter et stort skænderi. Derefter blev hun bare hjemme og drak. I starten slog hun kun, når han havde lavet ballade i skolen eller gjort noget andet galt. Senere blev bankene vilkårlige og lige så svingende som hendes humør. Han begyndte at betragte hjemmet som en slagmark. Som elleveårig blev Jamal optaget i Crips. Med den nye identitet fulgte et nyt navn, Ruthless, og en ny situation i hjemmet. Han var blevet immun over for hendes bank. I et par år var hans mor

fuldstændig uden magt over hans liv. Han gjorde, som det passede ham. Gik når han ville, spiste når han ville og kom hjem når han ville. Han troede aldrig, hun kunne røre ham igen. I deres lille krig var han vinderen nu, og han var overbevist om, at hun hadede det. Han følte sig usårlig psykisk og fysisk. Han var ligeglad med tæskene og var hastigt på vej til at blive stærkere end hende. Og hendes ord havde ingen effekt. Da var det, hun brugte det mest nedrige trick, som Jamal selv i sin vildeste fantasi ikke havde kunnet forestille sig. Bitch'en blev gravid, og Jamal blev storebror. Pludselig havde han familie igen. Første gang han så hende, stjal Tamu hans hjerte. Og moren

havde igen overtaget i krigen. Hun turde ikke slå mere, men han så sig nødsaget til at overholde nogle af hendes regler.

"Here's a little somethin' bout a nigga like me, never shoulda been let out the penitentiary" Ice Cubes stemme runger ud af min båndafspiller. Jeg skruer op. Der er ingen vej udenom. Jeg er træt af det her, men man lader ikke sine venner i stikken. Hvis jeg ikke er der, kan det koste os liv. Jeg skal nok bare ud og kappe et par røde svin - så får jeg det bedre. Det kan jo være, det går stærkt. De andre skal i hvert fald holde lidt igen med brokkeriet, hvis jeg kommer for sent til studiet. Det er sgu ´ mig, der betaler. Jeg skifter tøj, binder sko og bandana. Åbner skuffen og tager den op. Finder magasinerne under sengen. CLICK. Noget pusler ved døren. Jeg holder glocken bag ryggen med venstre hånd. "Skal du ud Jamal?" Tamu står i døren. Jeg gemmer pistolen i buksekanten og tager hende op. Hun er sgu ´ blevet tung. "Hvor gammel er det, du er? Du vejer jo ingenting." Hun fniser "5... Går du?" "Ja skat, men vi ses i morgen ikke." Jeg sætter hende ned og går ud af mit værelse. "Jeg køber nogle smøger. Du får dem, når jeg kommer hjem", råber jeg bestikkende mod stuen. "Køb også noget at drikke", råber en tydeligt bedugget stemme tilbage. Fuck jeg hader at efterlade Tamu her, men sådan er krig. Den enkelte soldat må give ofre.

Jamal havde venner, før han blev Crip. Darren, Shawn, Martin og Larissa. Siden de i fællesskab lærte om liv og død i South Central, en sen sommereftermiddag bag basketbanen. Siden den fælles oplevelse var de ligesom bundet sammen. Venskabet var fortsat, selvom de var gået i forskellige retninger. Martin havde altid spillet meget basket. Ruthless og D 'bangede' i Crips, og Shawn havde altid gang i et eller andet projekt, som kunne skaffe ham penge. Larissa var jo yngre og pige. Martins lillesøster havde desuden svært ved at få lov at være med forældrene. Musikken blev deres samlingssted. Med Shawn i spidsen havde de dannet AbNormal og i takt med, at deres evner udviklede sig, gjorde deres ambitioner det samme. Alligevel formede livet sig sådan, at de blev tvunget til en pause. D røg i fængsel. Martin tog til New Hampshire for at spille basket. Jamal havde taget det hele med et smil og støttet sine venner. Han havde også selv travlt. De to tilbageværende så han ikke meget til. Shawn var sur over, at Martin hellere ville spille basket end at rappe, og Larissa kunne ikke længere bruge broderen som undskyldning for at se de andre. Jamal ville have droppet det hele, også selvom D var blevet løsladt, for fængslet havde ændret ham, og nu var han muslim og anti-bande. Da var det, at Martin vendte hjem med en skade, og det lykkedes Shawn at samle dem igen. 3 måneder senere havde de materiale og penge nok til at gå i studiet.

"Skal vi tage en omgang til?" Spørger jeg C-Note. Det er tredje gang, vi prøver de store veje i Bounty Hunters kvarter. "Ok", sukker han. Vi drejer ned af 34th. Jeg synes, jeg aner en skikkelse. "Rolig... se der", siger jeg og peger mod skikkelsen.

Jamal

"Hvad har vi her?" C-Note lyder tilfreds. "Kør op på siden", kommanderer jeg. Ofret kommer mere og mere til syne. Han er vel 17, og har en rød bandana om hovedet. Han kigger sig tilbage og ser os, men der er ikke rigtig nogen steder, han kan løbe hen; gaden er en endeløs række af små tætliggende parcelhuse. Han bliver nødt til at spille cool og håbe på det bedste. Han ved trods alt ikke, hvem vi er. Ellers havde han forsøgt at løbe lige meget hvad. Jeg gør min glock klar. C-Note triller stille og roligt hen til ham. Jeg ruller vinduet ned og med fem ord udtaler jeg hans dødsdom: "Hvor er du fra nigga?"

AbNormal

I musikken får Jamal udløb for følelser, han ikke har andre steder at gøre af. Engang gav 'banging' ham det samme i kamp, når kuglerne fløj omkring ørerne på ham. Nu får det ham bare til at føle sig tom. Jamal har altid været god med ord og rim, men kun i tale. Han har aldrig rigtigt lært at skrive eller læse. Resten af gruppen har vænnet sig til hans båndoptager, og at hans rim ikke nødvendigvis er de samme fra gang til gang. Det er dog alt sammen ligegyldigt, for Jamal er en fantastisk rapper. Hans stemme og fremtoning giver gruppen et autentisk gangsta-element, som går godt i spænd med Shawns vision og D's mørke og dunkle beats.

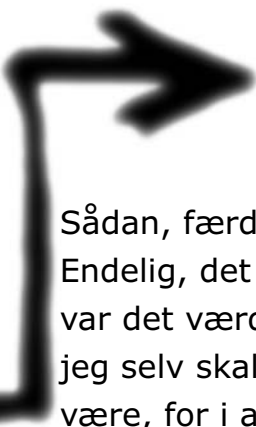
LARISSA TYLER

Larissa Tyler

"Hey girlfriend, whats up?" Spørger Elena i den anden ende af røret. "Ikke så meget", svarer jeg gabende: "Asandra og jeg er på. Vi ses i aften, ikke?" "Jo klart, men jeg går ud fra, at du tager med drengene", siger hun med en for-sådan-er-det-jo-altid småbebrejdende tone. "Ja det gør jeg, men derfor kan vi jo godt mødes. Skal vi sige det sædvanlige sted?" Svarer jeg lettere irriteret og fortsætter lidt mere roligt: "Aisha ville også dukke op, men hun sagde, hun ville ringe til dig." I den anden ende af røret kan jeg høre en svag klynken. "Nu begynder han igen, et øjeblik." Elena lægger røret for at hente drengen. "Shh shh, så rolig", kan jeg høre hende sige. Hun vender tilbage til røret: "Hvordan går det med ham?" Spørger jeg. "Ok, det er bare hårdt du ved... Altså sådan helt alene og alt det shit." Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal svare. Vi er ikke rigtig tæt på den her måde. Elena har altid været til fest og farver, og nu har hun pludselig et barn. "Elena, hvad med faren?" Spørger jeg forsigtigt. "Ja hvad med ham?" Hendes stemme er grådkvalt. "Jeg ved godt, at alle tror, jeg ikke ved, hvem det er, og at det kan være alle mulige, men det er ikke sandt." "Jamen hvis du ved, hvem det er, hvorfor lader du så ikke nigga'en tage ansvar?" Spørger jeg stille. "Det er kompliceret. Han..." Ungen begynder at græde. "Senere... Shh." "Senere", svarer jeg, og vi lægger på. Fuck, sikke et liv... Stakkels Elena. Sådan skal jeg fanme ikke ende.

"LARISSA det er nu!" Råbte hendes far. Hun sad oppe på sit værelse og talte i telefon med sin bedste veninde Aisha, men hun kunne alligevel høre fjernsynet, som kørte for fuld udblæsning. Suk, hun måtte jo derned. "Vi ses girlfriend." På trappen vrængede hun ansigt af billedet af Martin Luther King, manden som hendes storebror var opkaldt efter. Der sad de så, hendes forældre, med julelys i øjnene og gloede på skærmen. På bordet lå hendes fars faste følgesvend, den store grå scrapbog med alle artiklerne. "Sæt dig ned skat", sagde hendes mor uden at se op. "Hvor er det fantastisk John, tænk at vores knægt skal spille live på tv." "Det er der intet underligt i Martha, sådan er det med alle statsfinaler for high schools. Så nu begynder de!" Svarede hendes far. Larissa satte sig tungt i sofaen. Bolden blev givet op, og de to hold gik i gang. Larissa hadede basketball. Det var hende evigt ligegyldigt og det faktum, at hendes bror spillede fremragende i netop denne kamp, gjorde det ikke bedre - tværtimod. "Jeg går op og læser igen." "Mmmh", svarede hendes far uden at se op.

Larissa

De andre

Sådan, færdig... Nu skal de bare tørre. Endelig, det tog også kun to timer. Men det var det værd; jeg ligner en million, hvis jeg selv skal sige det. Sådan skal det også være, for i aften skal vi på Crenshaw. Shawn har lovet at skaffe en bil - det er sikkert hans grannys. Den nigga er simpelthen noget for sig. Jeg kan ikke lade være med at smile, når jeg tænker på ham. Der er to verdener, Shawns og så den vi andre lever i. I Shawns verden er alt perfekt, og derfor er der ikke grænser for, hvad han kan gøre for én. Problemet opstår, når han rent faktisk skal levere varen i **denne** verden. Folk har det med at blive sure, og kalde ham en løgner. Men ikke jeg, for jeg kender ham. Sådan er det generelt med gutterne. Jamal, eller Ruthless, er den hårde 'banger'. Jeg ved han ville tage en kugle for mig, hvis det skulle blive nødvendigt. D, eller Darren, med de sørgmodige brune øjne, eksbangeren som har fundet Allah. Og så Shawn, charmetrolden. Vi har noget sammen os fire og så Martin min storebror. Lige siden dengang bag basketbanen. Jeg er bare glad for, at vi er sammen igen.

Larissa havde sunget det meste af sit liv. Hun havde været den store stjerne i kirkekoret. Folk slæbte deres slægtninge med i kirke bare for at opleve hende. I hendes tidlige teenageår var gospelmusikken begyndt at kede hende. Den naturlige efterfølger var R & B'en, men den var på en eller anden måde for pæn. På samme tid havde hendes bror fået en ghettoblaster, og hans samling af hiphopplader voksede stødt. Det blev vestkystens aggressive og simple version af genren, der blev Larissas lidenskab. Gangstappen havde en råhed og en ærlighed, som

Shawn:

Shawn er en fin fyr. Larissa har altid godt kunne lide ham. Han er dog ikke en god lytter og vil altid have sin vilje. Hun ved, at han respekterer hende for hendes evner, men omvendt også er tilfreds med den nuværende situation i AbNormal. Shawn er opportunist til fingerspidserne, og han er overbevist om, at gangstastilen er vejen til en pladekontrakt. Hvis noget skal ændres for alvor, skal hun vinde Shawn over på sin side, og den bedste måde at gøre det på er nok at få ham til at tro, at ændringerne er hans egen idé.

D:

Før han røg i fængslet, var D 'banger' ligesom Jamal. Hans gadenavn var Li'l Killar D opkaldt efter sin storebror Killar D. Folk fra 'settet' plejede at fortælle historier om, hvor sindssyg D var i kampens hede, et billede Larissa aldrig helt har kunnet få til at stemme med den tænksomme og melankolske D, hun kendte. I fængslet ændrede han sig. Nu er han muslim og 'banger' ikke mere. Samtidig er han begyndt at dele sin tanker om situationen i South Central med de andre. Og mens drengene generelt er træt af hans prædikener, synes Larissa faktisk, der er en del af det, han siger, som er rigtigt. D mener bla. at sorte mænd er med til at undertrykke sorte kvinder, i stedet for at kønnene hjælpes ad mod de egentlige undertrykkere - de hvide. Det virker som om, D gerne vil have, at Larissa får en større rolle i gruppen, hvilket hun ikke kan andet end at hilse velkommen.

De andre forsat:

Jamal:

Jamal, med gadenavnet Ruthless, er kendt og elsket i hele deres hood ikke kun blandt 103 Grape Street Watts Crips det lokale 'set'. Det er der en klar grund til, for Jamal er loyal og rolig. Det ændrer dog ikke på, at han i bandekrigen er en frygtindgydende soldat, men det oplever Larissa aldrig. Jamal kan ikke selv skrive, og derfor er det ofte Martin, der laver tekster for ham, som Jamal så efterfølgende laver om på. Han er en fantastisk rapper og hans gangsta-stil er autentisk og cool. Larissa kan ikke helt afkode, hvad han ville synes om en ændret rolle til hende.

Martin:

Martin er Larissas storebror. De har et klassisk søskendeforhold med konstante småkonflikter. De er dog også allierede, når det kommer til at se deres venner og dyrke deres musik, som deres forældre ikke bryder sig om. Larissas storebror var et kæmpe baskettalent trods sin almindelige højde. Derfor var alt andet i livet lidt ligegyldigt. Martin var aldrig bekymret, han tog alt med et smil og røg sine joints. At han så derudover også havde et talent for rim og selv at rappe var i og for sig spild. Nu har han smadret knæet, og for første gang kan Larissa spore en bekymring hos ham. Det er på tide, at han tager sig sammen og tager ansvar for sit liv og stopper med at lade sine forældre bære sig på hænder og fødder. Og hvad er det egentlig, Elena vil tale med ham om?

hun ikke kunne slippe. Hun begyndte at øve, først med sig selv, senere med Martin og til sidst med gutterne. De dannede AbNormal, selvfølgelig med Shawn som primus motor. Trods enighed om gruppens genre-mæssige ståsted, opdagede Larissa hurtigt, at hun havde et problem. Gangsta-rappens plads til kvinder var begrænset, og AbNormal var desværre ingen undtagelse. Hun kunne få lov at stønne et omkvæd i baggrunden og rappe et enkelt vers, men det var så det. Det var som om, homegirls ikke for alvor måtte lege med. Og så var der teksterne. I dem var piger som regel bitches. Uden at være særlig politisk bevidst, da slet ikke set i forhold til hendes forældre, irriterede gangsta-rappens bulshit omkring piger Larissa. Derfor kom gruppens pause belejligt for hende, noget hun dog ikke fortalte drengene.

Hvor fanden er han henne? Vi aftalte sgu ' da her ved hjørnet. "HEJ SØS ." Jeg får et chok, da nogen tager mig på skulderen. Der står han så, flad af grin. "Martin dit handikappede røvhul! Hvorfor skal du altid gøre det?" Spasseren smiler. "Årh, må man nu ikke drille sin lillesøster mere? Tror du de åd den?" Hans ansigt bliver straks mere alvorlig. "Ja, jeg sagde, at jeg skulle over til Aisha og se film. Hvad med dig?" "Lektier hos en stræber fra skolen." Sådan er det, når man har psykopatiske forældre. Jeg fatter ikke, hvorfor vi ikke må se vores venner. Bare fordi folk er fra ghettoen og hører gangsta-rap, behøver de jo ikke at være farlige; at mine forældre rent faktisk også ville vurdere mine venner som farlige, hvis de kendte dem for alvor, er en anden sag. Hey, det ville jeg nok også selv. Vi står og hænger på hjørnet en 5 minutters tid. Pludselig kan jeg høre en bilradio for fuld udblæsning. Den kommer tættere på. Jeg får

Larissa

øje på en Lincoln Towncar - jeg fik ret. Shawn sidder bag rettet og storsmiler: "Hvad så homies, er I klar?" Jamal åbner døren fra passagersædet og stiger ud. "Tag min plads Martin, så er der ikke noget gejl med dit knæ. Jeg sætter mig på bagsædet med din hotte søster, sammen med D." Jeg slår ham i maven for sjov. Han griner og bøjer hovedet, som for at sige undskyld. Jeg kravler ind bag i bilen. "Asalaam Alaikum Søster." To brune øjne hilser mig velkommen.

"Ok miss, I har 5 minutter og ikke noget hanky panky - det er ikke bevilliget." Larissa havde lyst til at fortælle vagten, at de altså ikke var kærester, men så igen, hvad ragede det ham? Han førte hende frem til et bord midt i rummet. Der var vel 10 borde i alt derinde. Ved hver af dem sad en mor, en søster, en ven, eller en kæreste og talte med en fange i orange dragt. Døren gik op nede for enden af rummet, og Darren trådte ind med en vagt på slæb. Han havde en hvid bandana på. Det var noget nyt. Den plejede at være blå - Crips' farve. D blev sat hårdt ned i stolen af vagten. "Hej L", han smilede varmt til hende, "tak fordi du kom." "Selvfølgelig kommer jeg. Vi er jo venner. Har du hørt om min bror?" "Ja han ringede, det er for vildt. Er det virkelig rigtigt? Skal han spille bold for Notre Dame?" Hun nikkede. "Fedt for ham. Hvad med Shawn?" "Jeg ser ikke rigtig noget til ham. Han blev skuffet over, at Martin tog af sted. Du ved, AbNormal og alt det der." Han tog hendes hånd. "Jeg kan ikke vente på at komme ud. Det her er et helvede." Det var en konstatering ikke en beklagelse. "Jeg har ændret mig L. Jeg har mødt den her gut, Muhammed. Han har fortalt mig meget om Gud og om os afrikanere. Jeg

har viet mit liv til Allah." Hun skulle lige til at afbryde ham i forundring. Han hævede hånden afværgende. "Derfor vil jeg gerne sige noget til dig: Hvis jeg nogensinde har gjort noget, som mit gamle jeg, der fik dig til at føle dig dårligt tilpas, så undskylder jeg. Hun lagde sin anden hånd oven på hans: "Darren, du har aldrig opført dig forkert over for mig. Come on, du ved jeg ville sige fra, hvis du gjorde det." D smilede: "Så sandt søster, så sandt."

Der er de, det sædvanlige sted. Shawn parkerer bilen. Jeg stiger ud og går over mod tøserne. De står alle tre og snakker med nogle fyre. Der er vel 7, i og omkring en lyseblå Lowrider med gule fartstriber. "Hvad så tøser?" Aisha vender sig: "Hey Larissa, så er det party time!" Ringen gør plads. De hører et eller andet gangsta-rap, som jeg ikke kender. Jeg scanner fyrene. Nu forstår jeg, hvorfor tøserne ikke er mødt op som aftalt. Det er nogle søde niggaz, de har fundet her. "Hvad så Baby?" Han nikker og tjekker mig tydeligvis ud. Han er iført en Lakers t-shirt, blå jeans og en lyseblå cap, og er alt i alt meget nice. "Så ikke så meget. Det er Crenshaw tid." De andre er steget ud og står og venter ved bilen. Martin tænder som sædvanlig en joint. Elena forlader cirklen, sikkert for at gå over og tale med nogen af mine homeboys. "Kan du lide musikken?" Spørger den blå cap. "Hmm, det er ok. Men rapperen er lidt løs i forhold til beatet." Pludselig er al opmærksomhed på mig. "Hvad fanden mener du?" blå cap ser sur ud, og et par af hans homeboys smiler. "Jeg mener, at MC'en ikke har nogen rytme. Han kan ikke helt få det til at passe." Jeg kan ikke bakke ud nu. "Fuck dig bitch. Min stil er ren!" Blå cap bekræfter min bange anelse. Han træder frem mod mig. Jeg mærker bevægelse bag mig, og verdenen går i fast forward. Jamal smadrer forbi mig. Blå cap ligger på asfalten. Han bløder fra munden. Jamal trækker sin pistol. Den glinser i gadebelysningen. "Ok, er der andre her, der skal kalde min homegirl for bitch?" Råber han. De træder alle tilbage. "Godt, så fuck af før jeg ombestemmer mig." 5 minutter efter sidder vi i bilen på vej hjem til Shawn. Jeg ved godt, at jeg skulle være skræmt, men den eneste følelse jeg har, er varmen i maven. **Det** er sgu' mine homeboys.

Det var torsdag aften. AbNormal var samlet i D's lejlighed. Der var lydudstyr overalt. På fredag skete det - de skulle optage på "The Edge", et af de bedste studier i South Central. De havde øvet i ugevis. Den aften havde Martin dog proklameret, at de lige skulle nå at kigge på noget nyt. Han havde været låst inde på sit værelse hele dagen for at få lavet teksten til D's nyeste dansebeat. Sådan en sang måtte de have på deres plade. "Hvad hedder den så?" Spurgte Shawn. "Crenshaw Ho", svarede Martin stolt. "Den handler om tøserne på Crenshaw og alle deres tricks." "Hehe, så har vi også en til the bitches", grinede Jamal. Martin, Jamal og Shawn stimlede sammen og kiggede på Martins papir. D kiggede sigende på Larissa og rystede på hovedet. Hun kunne mærke varmen komme op i hendes kinder. Hun vendte sig for at gå ud og få lidt luft. Over skulderen hørte hun Shawn råbe: "Hey Larissa, der er et omkvæd til dig her."

Larissa

Hvornår kommer de? Siden hans store eventyr gik galt, og han smadrede knæet er Hans Kongelige Højhed blevet kørt til alt. Mor henter sgu ´ aldrig mig fra skole. Hvorfor fanden ville Elena egentlig tale med Martin? Jeg prøver at tænke på noget andet. Det bliver superfedt i morgen, når vi skal i studiet. Det var nice, da Jamal dukkede op med alle de penge. Tænk, "The Edge". Shawn siger, at det er byens bedste åbne studie. Så får vi endelig lavet demoen. Jeg glæder mig. Nu skal Martin og jeg bare lige finde på en undskyldning til de gamle. Humpende trin på trappen, det er ham. "Hey M. Elena har ringet efter dig." Han fortsætter uden at sige noget. Jeg åbner døren helt. "Hey Nigga du skal ikke bare ignorere mig. Hvorfor vil hun have fat i dig? Hvad har du gang i med min homegirl?" Han vender sig om og ser påtaget træt ud. "Larissa lad mig være. Jeg vil bare ind på mit værelse", svarer han og fortsætter lidt lavere: "Jeg skal lave noget til i morgen." Fuck ham. Jeg knalder døren hårdt i. Hvorfor skal han altid være så irriterende? Jeg tænder for ghettoblasteren og nynner vreden væk til D's nyeste beat.

AbNormal

Da Larissa var lille, blev hun altid passet af sin 2 år ældre bror. Derfor var hun altid med, når han var sammen med sine venner og langsomt blev hun bare én af dem. Da de startede AbNormal, var det en selvfølge, at hun skulle være med, at hun derudover havde et stort talent både for at synge og at rappe var bare et plus. I en periode havde hun dog store frustrationer. Hun elskede musikken, men følte at drengene var for plagierende i deres tilgang til gangsta-rappen. Hvorfor skulle hun ikke have lov til at være ordentligt med? De var kørt fast. Desuden var hendes forældre mere og mere på nakken af hende. De ville have, at hun passede sin high school og ikke rodede sig ud i noget. Mens D var i fængsel og Martin i New Hampshire, så hun ikke meget til Shawn og Jamal. Nu er de sammen igen, og det er rart, men alt skal ikke vende tilbage til det gamle. Larissa vil have en større rolle, men hun er klar over, at hun skal være taktisk for, at det lykkes.

MARTIN TYLER

Martin Tyler

Martin

Fuck hvor er de dårlige, men hvem kan bebrejde dem? Der er huller i gulvet, de har højst 10 gode bolde til 20 spillere, og træneren virker småstiv det meste af tiden. Community College, Ja ja fint nok, der er bare fandens til forskel på et college, som ligger i Oakland og i South C. Hvad er det ved den her "super busted" gymnastiksal, som lugter af sved og fugt? Fuck det, frem med blokken og walkmanen; jeg har lovet Shawn nogle rim til D's nyeste beat.

Et øjeblik var der fuldstændig stille på Martins værelse, og det var tydeligt, at de ikke helt vidste, hvordan de skulle tage nyheden. Jamal brød stilheden: "Hvad, Notre Dame!? Fuck, dogg det er sgu' da for sindssygt! Det er bold på højeste niveau!" Han var ét stort grin og omfavnede pludselig Martin. "Hvor er det cool. Har du fortalt det til D? Det er sådan noget, man har brug for at høre i spjældet." "Ja, jeg talte i telefon med ham i går. Jeg skal i øvrigt hilse", svarede Martin smilende. Shawn så sur ud og kiggede på Larissa: "Hvor længe har I vidst det her?" "Et par dage", svarede hun roligt. Hun havde allerede sagt til sin bror, at han ikke skulle forvente jubel fra Shawns side. "Hvorfor fanden har I så ikke sagt det noget før? Du flytter hele vejen til Østkysten. Hvad så med AbNormal?" "Slap dog af Shawn, D er i fængsel. Der er ikke nogen gruppe lige nu", prøvede Jamal at mægle. "Hvad med alt vores arbejde?!" Shawn var rød i hovedet af arrigskab. "Hold nu op Shawn; du vidste da godt, at det var bolden, jeg satsede på. Du mener sgu' da ikke, at jeg skal lade denne her chance passere? Er du klar over, hvad de betaler?" Martin kunne mærke, at han ikke gad det her pis. Det var uretfærdigt. Hvis Shawn virkelig var hans homie, ville han være glad på hans vegne. "Fuck det shit, jeg er ude!" Shawn rejste sig og smækkede døren på vej ud. Martin kiggede på Larissa. Hun smilede beklagende: "Jeg sagde det jo." "Fuck ham, jeg gir' noget drikkelse. Det her skal fejres", sagde Jamal og lagde armen om Martin, og vreden forsvandt lige så stille. Han havde altid vidst, at han kunne regne med Jamal. Fuck Shawn.

Sådan nu er det vers færdigt. Der er rigeligt med G.S.W i, så bliver Jamal og 'settet' glade, så er de blevet 'representet'. Det er egentlig blevet meget godt det her. Nu er spørgsmålet så, om det rent faktisk er det, han rapper. Homie har det med at finde på ting på stedet. Det er også ok. Det er bare fucking besværligt, at han ikke kan skrive sine rim ned, men vi må leve med, at han ikke rigtigt kan skrive. Resultat er, at det er mig, der skriver al det her 'banging lyric', også selvom Mr. Crips himself er en del af gruppen. Hvis det var op til mig, skrev jeg om fest, fisse og millioner. Det er ikke fordi, jeg ikke er til gangsta-rap, men det er bare ikke så meget i mig, som det er i Jamal. Jeg kan ikke engang spørge D om råd som i gamle dage, for efter han røg i spjældet, er han stoppet med at 'bange'. Nu er han muslim og

er

Martin

prædiker som de gamle om alle vores brødre og søstres problemer. Jeg har bare lagt afstand til ham. Jeg får beats'ne, og det er fint nok, men hvis jeg skal skrive, gider jeg altså ikke diskutere ghettoens problemer samtidig. Jeg er jo bare en basketballspiller, med et dårligt knæ, der er vendt hjem. Min prioritet har altid været at komme væk.

En let banken. Døren gik på klem, og hans mor stak et hoved ind: "Martin, det er Shawn. Han er her for at besøge dig." Martin lå på sengen. Knæet var stadig i gips, og i baggrunden kørte Ice-T. "Ok", sukkede Martin. Han havde ikke talt med Shawn siden deres skænderi, og det var et halvt år siden nu. Shawn kom ind i værelset med et forsigtigt smil: "Hey homie, jeg har et mixet bånd med til dig. Jeg tænkte, du måske havde brug for noget nyt musik. Larissa siger, at du bare ligger herinde hele tiden. Det er D's nyeste beats med lidt ekstra lir." Typisk Shawn, en strøm af ord, der på en eller anden måde altid endte med at handle om enten AbNormal eller hans promotion firma. "Jeg... Jeg ville egentlig også gerne have været forbi noget før, men du ved Provo Promotions og sådan." Shawn smilede nervøst. "Slap af Homie. Jeg har kun været hjemme i to dage, og du er her jo nu." Shawn lyste op med sit karakteristiske brede smil: "Hvad så nu, skal du tilbage?" "Nej, jeg kommer ikke til at spille bold igen, og skadede spillere fra ghettoen er ikke noget de samler på." Martin kiggede op i loftet. "Arh dogg, det er sgu' da for fucked!" Shawn rejste sig ophidset: "Du bør lægge sag an. Jeg skal nok hjælpe dig." Martin kunne ikke lade være at smile. Han sænkede stemmen: "Ok, hør her, men lov mig, at du ikke siger det til andre!" Shawn rykkede tættere på: "Selvfølgelig... Confidential, jeg forstår." "Når jeg ikke kan spille, gider jeg ikke at være der, så det er ikke bare dem; vi kunne nok presse dem til at lade mig blive, men det vil jeg ikke. Du aner ikke, hvordan det er at være sådan et sted. Folk er total underlige." Shawn gjorde store øjne: "hvad

De andre

Jamal:

Jamal er en god ven. Loyal og pålidelig. Martin har aldrig været i tvivl om, at Jamal vil gå igennem ild og vand for ham. Jamal har dog også andre ansvar. I deres lokale hood er han bedre kendt som Ruthless. Siden han var 11 år, har han været medlem af Crips, og hvis det ikke havde været fordi, han ikke har været i fængsel, var han for længst blevet O.G. nu. Der er dog visse fordele ved at være god ven med en 'banger'. Alle har f.eks. accepteret, at Martin ikke 'banger'. Desuden har Jamal altid jern med. Martins forældre er ikke så vilde med, at han omgås Jamal. De skulle bare vide, at det netop er fordi Martin kender Jamal, at han kan gå sikkert på gaden

D:

Darren var tidligere 'banger' som Jamal. Hans storebror Damian var leder af 103 Grape Street Watts Crips. Som 'banger' skulle han have været ret fucked up. Martin kendte ham på en anden måde. De to arbejdede ofte sammen, når der skulle laves nye numre til AbNormal. Før D røg i spjældet, brugte de ofte hele weekender sammen, hvor D lavede beats og Martin rim. Måske var Martin den eneste af vennerne, som lærte drømmeren, idealisten D at kende inde bag al pessimismen og indestængtheden. Derfor var Martin også meget ked af, at hans ven røg i ind. Siden de begge kom tilbage, har de dog ikke rigtig kunnet finde hinanden. D er begyndt at prædike om alle problemerne i ghettoen, og på den måde minder han Martin om en irriterende side ved hans forældre.

De andre Forsat:

Shawn:

For mange kan Shawn fremstå som lidt af en idiot. Han lover altid alt muligt, og ofte kan han ikke holde det. Ifølge ham selv har han kontakt til alle mulig vigtige personer i hiphopmiljøet og han tror virkelig på, at AbNormal står over for et gennembrud. På den måde er han lidt af en drømmer. Martin ved, at Shawn er ivrig af natur. Når han ikke kan levere, er han oprigtig ked af det, og Martin har bare lært at tage ham med et gran salt. De to har haft deres problemer, men de er overstået nu, da Martin er fuldt dedikeret til AbNormal. Når alt kommer til alt, vil de begge det samme, og det ved de.

Larissa:

Larissa er Martins to år yngre lillesøster. Da han var mindre, beordrede hans forældre ham at passe hende om eftermiddagen, når de var på arbejde. På den måde var hun der bare altid, når han var sammen med vennerne. Langsomt blev hun en del af gruppen, og selv Martin vænnede sig til, at hun altid var der. Martin beundrer egentlig sin søster lidt. Hun er flot, synger fantastisk, rapper godt og er rap i replikken. Alligevel har de den sædvanlige søskenderivalisering, hvor især Larissa virker som om, hun føler sig lidt overset. Hele miseren med Elena har dog ikke gjort deres forhold bedre. Larissa vil vide, hvad der foregår med hendes bror og hendes veninde, og Martin orker bare ikke flere problemer. Derfor er tonen mellem dem blevet yderligere skærpet på det sidste.

siger de gamle?" "De var pissesure, men vi lavede en deal. Jeg skal afslutte college. De sender mig til fucking Bryman i West L.A!" "Fuck mand. Det er sgu 'da noget lort, men hvad så med AbNormal? Er du med igen?" Shawn så nervøs ud igen. "Klart, nu hvor jeg er færdig med bolden, har jeg jo kun en vej tilbage til det søde liv, ik'?"

Shit, klokken er 5 over, og nu sidder mor og bliver bekymret. Jeg må hellere se at komme ud til parkeringspladsen. Jeg fumler blokken og walkmanen ned i min slidte taske. Det værste er altid at skulle rejse sig. Jeg skal hele tiden huske på ikke at støtte på højre ben. Gid de ville lade mig droppe det her pis. Jeg er sgu ikke ude efter en uddannelse; det kommer man ikke til at leve det søde liv af. Fair nok at bolden er ude. Det har jeg fattet nu. Det er derfor jeg satser alt på AbNormal. Parkeringspladsen. Der er Chevroletten. Hun ser sur ud. Fedt nok, så er der dømt moralprædiken om hendes stramme tidsplaner hele vejen hjem. Fuck, jeg glæder mig til at slippe ud i aften. Jeg må hellere sige ja og amen nu, måske kan søs og jeg så låne bilen i morgen, men vi skal nok bare lade være med at fortælle, at vi skal i studiet.

Lørdag aften og den første gang

Martin egentlig havde følt sig rigtig frisk siden han var kommet hjem. De var taget på Crenshaw - selvfølgelig. D var lige kommet ud, og det var cool at være samlet igen. Hans søster havde lavet en aftale med sine veninder, som de mødtes med det sædvanlige sted. Shawn havde parkeret bilen, hans Granny's gamle Lincoln Towncar, og de var steget ud. Vejret var perfekt. Sunny California, fuck det var godt at være hjemme. Tøserne dukkede op, og Larissa gik dem straks imøde. Martin tændte en joint, som han delte med Jamal. Selvom der var fred på Crenshaw, kunne man tydeligt se, at 'bangeren' ikke helt kunne slappe af. Martin

Martin

vidste også, at Jamal havde sin pistol med. Fra en bil ikke så langt derfra begyndte der at lyde et tungt beat. Flere af de andre gik over for at tjekke det ud. Pludselig var Martin alene med Elena. Før han tog af sted, havde de haft denne her lille ting. Altså, Martin havde kneppet hende et par gange, men ikke mere; alle vidste, hun var lidt af en ho.

øjne

bil. Jamal

som om, han

"Senere..." og humpede over til de andre.

Hun havde vidst også været sammen med Shawn engang. "Hvad så Martin?" Hun var ikke blevet mindre dullet op siden sidst. "Ikke så meget", svarede han lidt køligt. Hvad ville hun? "Hvordan går det med knæet?" "Fint", svarede han. Hun så lidt nervøs ud. "Har du hørt om min... mit barn?" Spurgte hun pludselig. "Dit barn?" Åh nej, det her tog en grim drejning. "Ja, han er et halvt år", svarede hun og kiggede ham lige ind i øjnene. "Jeg tror at..." "Du tror hvad bitch?" Afbrød han hende, hårde end det var meningen. "Jeg mener tiden og... hans de..." Hun blev afbrudt af tumult over ved den anden stod med sin pistol fremme og råbte af folk. Det lød

Endelig hjemme. Den gamle sidder inde på sofaen. Han har en sen rute i dag. Jeg nikker lige til ham på vejen hen mod trappen, hvor billederne af Martin Luther King, manden jeg er opkaldt efter, hænger. Jeg kan ikke undgå at se, at den ligger der på bordet - scrapbogen. Han kigger i den, når jeg ikke er hjemme. Den er fyldt med mine store bedrifter. Dem kommer der ikke flere af. "Martin", siger han mens han rejser sig, "vi skal lige snakke sammen." Han møder mig i døråbningen. Han ser ikke glad ud. "Hvad er det her?" Han holder en 5 \$ pose frem. "Det er Cronic", svarer jeg roligt. "Du mener marihuana, ikke? Hvad fanden laver de stoffer i mit hus knægt?!" Hans øjne lyner. "Det hjælper på smerterne." "Hvis du har smerter, kan du tage en aspirin ligesom alle andre. Du skal ikke slæbe stoffer hjem i mit hus! Hvad er det, du render rundt og laver? Er det Jamal og Darren, som har lært dig at være så uansvarlig" Nu er han rigtig i gang. "Nej, det har ikke noget med dem at gøre." Jeg orker ikke det her nu. "Bare rolig, jeg skal nok lade være med at ryge mere, hvis du ikke vil have det. Sæt dig bare ind og kig i din scrapbog igen far." Han ser befippet ud, som om jeg lige har afsløret hans store hemmelighed. Som for at tjekke kaster han et blik tilbage på stuebordet. Jeg fortsætter mod trappen. Jeg hader den trappe. 10 trin. Døren til Søs' værelse står på klem. Hun har åbenbart hørt mig. "Hey M. Elena har ringet og spurgt efter dig." Jeg fortsætter uden at sige noget. Hun åbner døren helt. "Hey Nigga, du skal ikke bare ignorere mig. Hvorfor vil hun have det hun vil have fat i dig? Hun lød helt mærkeligt. Hvad har du gang i med min homegirl?" Jeg vender mig om og kigger træt på hende. "Larissa lad mig være. Jeg vil bare ind på mit værelse", og lidt lavere fortsætter jeg: "Jeg skal lave noget til i morgen." Hun

knalder døren i. Jeg går ind og lukker min dør.

Bussen sneglede sig igennem den tætte morgentrafik. I aften skulle de i studiet. Tænk hvis de virkelig drev det til noget. Det blev de nødt til, for Martin ville bare væk. Væk til et sted hvor han selv bestemte, og hvor der ikke var folk på nakken af ham. Elena f.eks. Fuck, det der var bare ikke hans barn! Det kunne han ikke overskue. Nej, musikken var hans sidste chance. Han måtte tage sig sammen, i stedet for bare at flyde med. Måske kunne de snart komme ud at optræde. Så skulle han rappe foran folk. Det havde han aldrig rigtig prøvet. Hvad nu hvis man ikke kunne huske sine rim? Hvad hvis der bare ikke kom nogen lyd ud, selvom man prøvede. Martin pustede ud. Slap af. Han grinede næsten af sig selv. Han havde ingen bastard børn. Han ville ikke 'choke' på en scene. Ja ok, tingene var ikke så nemme som i gamle dage; dengang viste han, at han nok skulle klare det. Han kunne jo spille boldt. Nu var der bare AbNormal tilbage. Men fuck det, det skulle nok gå. Han rodede i sin taske. Der var den. Posen med joints. To minutter efter det ringede ud til første frikvarter, ville han være høj. Det skulle nok gå.

AbNormal

I mange år var Martin med i AbNormal for sjov. Han skulle spille bold, det var der ingen tvivl om. Derfor kom det faktisk en smule bag på ham, at Shawn blev så sur, da han tog til Notre Dame. I sin tid i Notre Dame fandt Martin ud af, at gruppen betød mere for ham, end han troede. Han savnede sine homies, men han savnede også musikken, så da alt gik galt i New Hampshire var der faktisk en del af ham, der blev glad. Efter han vendte hjem, har AbNormal været det eneste rigtig gode i hans liv. Martin har et talent for hiphop. Han ligger tight på et beat, og hans stil er tilbagelænet og rolig. Han laver hoveddelen af gruppens numre, men er allerbedst når der skal skrives tekster om fest i høj sol med kølige øl, gode ho's og masser af joints.

SHAWN WILLIAMS

Shawn Williams

Jeg kigger på mit ur og konstaterer at klokken er 3 om natten. Solen vil være fremme, inden jeg er færdig. Hey, sådan er 'sniping'. Jeg skal sgu 'ikke brokke mig. Det her job er både godt for Provo Promotions og for AbNormal. Jeg plasker endnu en plakat til med tapetklister og sætter den nede i det eneste frie hjørne af væggen. Jeg tager fem skridt tilbage, og i den sparsomme belysning beundrer jeg mit værk. Hele væggen er tapetseret med den grønne og hvide plakat, som proklamerer at O-Dogg har en ny cd til udgivelse på mandag. Nederst på plakaten er der en notits, som mit trænede øje hviler ved. "Præsenteret af O-Dogg." O-Dogg! Det er super fedt, at jeg fik hans selskab. Han er på vej op, og han trækker talentfulde folk med sig. Damn, jeg har sgu 'foden indenfor hos de rigtige folk. Nu mangler jeg bare at supplere samtlige af plakaterne med en Provo Promotions label.

Inden for det sidste år var der én tilbagevendende månedlig begivenhed på samtlige af South Centrals pladeselskaber: Et bombardement af små kornblå flyers med sort skrift. "Provo Promotions" stod der med fede typer.

"Provo Promotions er et top professionelt promotion selskab, som inden for tre dage kan give jeres artister 100 % eksponering i South Central. Vores specialer er plakater, flyers og radio rotation. Vores stab tæller mere end 10 hårdtarbejdende og erfarende medarbejdere. Ønsker de en professionel promovring - Kontakt PP's CEO Shawn Henderson på vores kontor på tlf. 555 8994."

Du ville aldrig kunne få Shawn til at indrømme, at flyereren ikke var helt sandfærdig. De hårdtarbejdende medarbejdere var to af Shawns homeboys, en 10-årig knægt fra Shawns vej og Shawn selv. Dertil kom, at det var Shawns granny, som ringede og ønskede numre i call-in-programs for at opnå radio rotation. Det var i øvrigt også Grannys telefon, der fungerede som "kontorets" telefon. Det havde taget Shawn lang tid at få hende til at huske at sige, "Provo Promotions, Shawn Williams Kontor", når hun tog telefonen.

Shawn

Jeg krydser gaden. Der er næsten ingen biler på det her tidspunkt, og det er flere timer siden, at jeg sidst har set en langsomt kørende 'bangerbil' patruljere. Det er godt det samme, for det her kvarter er Bloods' område, og selvom jeg ikke er med i det shit, er jeg fra et Crips' hood. Jeg plastrer et par lygtepæle til med flyers. Lige nu er jeg på autopilot. Både fordi jeg er træt, og så fordi jeg ikke kan lade være med at tænke på i morgen. For satan, "The Edge" er byens bedste offentligt tilgængelige studie. Offentligt tilgængeligt og offentligt tilgængeligt; man skal selvfølgelig betale for det. Og der er dyrt. Men det betyder ikke noget, for Jamals 500 dollars har købt os en hel aften. Jeg kan slet ikke vente til at lægge min rap på beatet med deres mic's. Jeg må indrømme, at Jamal tog røven på mig med de der penge. Jeg var begyndt at have bange anelser om hans engagement. På det sidste har jeg haft sværere og sværere ved at trænge igennem til ham. Jeg ved, at D er bekymret om, hvorfra pengene stammer. De stammer fra stoffer. Det er jeg ikke i tvivl om, men så længe de går til AbNormal, har jeg ingen skrupler. Vores DJ må sluge sin black-power-muslimske stolthed og indrømme, at pengene kommer bekvemt. Det er sgu ikke et let at holde gruppen sammen. Jeg troede faktisk, det var slut, da Martin tog til Notre Dame, og D røg i fængsel. Jeg overvandt alligevel krisen. Nu ved jeg, at intet kan holde os tilbage!

At rappe; det var South Centrals drøm. Det blev kaldt "The New Dope Game". Begrebet refererede til, at rappen var de sene 1980'ere og 1990'eres svar på 1970'ernes bedste indtægtskilde - narkotika. Men der var dog væsentlige forskelle, som Shawn så det, for man blev nemlig ikke kun en ghetto superstar med rappen, men en ægte international stjerne. Shawn var sikker på, at han ville hæve sig over

Shawn

alle andre med samme drøm. Hvorfor? Fordi han ville det mere. Hans egne evner, som MC var middelmådige. Typisk for Shawn var det dog ikke hans selvopfattelse. Han mente, han var den fødte rapper. Selvbedrag eller ej, så var han dog godt klar over, at hans drivkraft, som i alle andre aspekter af livet, var hans egentlige force. Det var ham, der skubbede, til tider slæbte, AbNormal frem og samtidig holdt sammen på stumperne. De 5 var barndomsvenner. Og i de tidlige teenageår havde deres fælles interesse for hiphop, fået dem til at danne gruppen. Imidlertid var de til Shawns store fortrydelse begyndt at glide fra hinanden. Jamal, eller Ruthless som de fleste kaldte ham, og Darren havde kastet sig hovedkuls ud i livet som 'bangers' i kvarterets Crips bande. Martin var blevet stadig mere seriøs med sin basket. Larissa, Martins lillesøster, var stille og roligt holdt op med at se drengene, men Shawn vidste, at det ikke var helt frivilligt. Det hele kulminerede for et par år siden, hvor D røg i fængsel på en 4-årig dom for væbnet overfald, som heldigvis senere blev nedsat. Martin fik lidt senere et scholarship på Notre Dame i New Hampshire, hvor han skulle spille bold. Shawn havde været rasende, mere på situationen end på de andre. Det var som om, ingen af dem havde brug for ham mere. Martin blev imidlertid skadet og kom hjem, og han og Shawn var igen venner. D var blevet løsladt og havde droppet 'bangerlivet'. Nu var han muslim med alle mulige konspirationsteorier om de hvide. Også Larissa var frisk igen. AbNormal var atter samlet, og Shawn var lykkelig; han havde fået sine venner igen.

Belmont, hvor er her egentlig trist. Sådan er South Central. Jeg bor her ikke en dag mere end højst nødvendigt. Sådan tror jeg egentlig de fleste af os har det, men forskellen på mig og de andre er, at jeg rent faktisk har en plan for, hvordan jeg kommer væk herfra. Med pladekontrakter kommer penge. Og når det sker, så køber jeg et ordentligt sted at bo. Jeg skal også have en ordentlig bil. Og Granny, hun skal heller ikke bor her mere. Hun fortjener bedre! Det har været så meget bedre at bo hos hende end hos mor. Det generer mig ikke det mindste, at hun ikke synes, der var plads til mig der. Så slap jeg også for at vokse op i så uinspirerende et miljø. Jeg mener, den kvinde har jo intet 'drive'. Hun er tilfreds med det der rådne rengøringsjob, 40 smøger om dagen og Oprah. Sådan er folk herfra. D siger, at det er samfundet, der har gjort dem sådan - håbløse. Jeg ved det ikke, for hvordan forklarer han så sådan en som mig? Iværksætter og go-getter.

"Goddag mr. Smith. Mit navn er Shawn Henderson, jeg er direktør for firmaet Provo Promotions. Måske har de hørt om mit selskab?" Stemmen i den anden ende af røret var dyb og mørk. Shawn forestillede sig, at Mr. Smith var et bjerg af en mand. "Desværre nej. Hvad drejer

Shawn

det sig om? Vi er allerede repræsenteret. Vi bruger South Central Promotion." "Det er jeg udmærket klar over Mr. Smith, men jeg er ikke sikker på, at I bliver repræsenteret optimalt." Inden Smith kunne nå at svare, fortsatte Shawn: "Ser de, min analyseenhed har tilladt sig at foretage en lille undersøgelse vedrørende jeres kunstner "O-Doggs" nyeste album. Frekvensen for radio rotation er kun en gang pr. fjerde time, og her taler vi på alle væsentlige stationer tilsammen. Samtidig fortæller min flyer- og min plakatafdeling mig, at O-Doggs synlighed i South Central er ekstrem lav." Der var en kort pause. "Fortæller du mig, at dit firma kan gøre det bedre end vores nuværende promotion firma?" Shawn var der straks: "Ja og til en lavere pris. Vi fordobler jeres radio rotation og tredobler jeres synlighed, og det er en garanti!" Der lød en sagte prusten i den anden ende. "Godt Mr. Henderson, om ikke andet har du skaffet dig et møde. Hvornår kan du være her?" "Om en halv time, sir."

Sidste væsentlige gade. De andre kan tage resten i morgen. Klokken er også 5, og nu kan jeg ikke mere. Den her væg er god, der er allerede plakater i forvejen, hvilket får mine til at klæbe bedre. Væggen er faktisk stadig våd. Plakaterne er lige kommet op. Cool så behøver jeg ikke en gang klister... Hvad fanden var det? Jeg vender mig om. Der kommer 3 brothers imod mig. De er delvist dækket i mørket, men jeg kan se deres sorte tøj og caps med hvid skrift, som jeg ikke kan læse herfra. De har også spande og plakater. "Hey. Nåh, jeg er ikke den eneste, som er ude så sent." Hvor ser de alvorlige ud. "Vi var faktisk på vej hjem, men geniet her", den talende peger på den ene af sine venner, "glemte at klistre vores labels på. Hvad har du egentlig gang i nigga?" De ser ikke ligefrem glade ud. "Væggen var stadig våd, så jeg ville lige sætte et par plakater op. Altså ikke over det hele, bare en stribe." De træder nærmere. Jeg sætter spanden. "Du ville klæbe hele vores arbejde over. Fuck dig, hvem arbejder du egentlig for?" Nu er de inde i lyset for den eneste fungerende lygtepæl. "Jeg har mit eget firma. Måske kender I det? Det hedder Provo

De andre

Jamal:

Shawn og Jamal har altid haft et særligt forhold, "en optimal rollefordeling", som Shawn ofte formulerer det over for Jamal. Jamal er to personer. Den ene er godmodig og rolig. Han har altid haft problemer med at læse og har derfor altid støttet sig til Shawn. Den anden person, Ruthless, er loyal til døden over for sine venner og sit 'set'. Ruthless er 'banger' og kendt og frygtet i mange hoods. Det er igennem Ruthless, at man lægger mærke til Jamals imponerende fysik. Det er Ruthless, der har pistoler og sælger stoffer; en aktivitet som Shawn af og til rådgiver ham i finansielt. Det er Ruthless, der skyder folk. Og det er Ruthless, der beskytter Shawn mod alle, som mere eller mindre forståeligt mister tålmodigheden med "igangsætteren." Shawn og Jamals forhold har haft op og nedture, men generelt har Jamal gjort, som Shawn har forslået. På det sidste har Jamal dog ændret sig. Han virker mere tænksum, mere utilfreds. Shawn er bekymret; uden hans rådgivning kan Jamal få problemer.

Martin:

Shawn og Martin har én væsentlig ting tilfælles – de ønsker begge at komme væk fra South Central. Forskellen er dog, at Martin blev født med et kæmpe talent. Han var helt vild på en basketbane. Han er ikke bygget som en basketballspiller, er normal af bygning, men hans omgang med en bold var fantastisk. Han forældre støttede ham hele vejen. Hvilket nok også var nødvendigt, for Martin tror, til forskel for Shawn, ikke rigtig på hårdt arbejde. Han er for doven. Ryger fed, morer sig med vennerne og skriver nogle tekster til AbNormal. Alligevel fik han en kontrakt med Notre Dame og tog på college helt ovre på Østkysten. Shawn var blevet rasende. Han havde fejlagtigt troet, at Martin ville satse på AbNormal. En skade sendte dog Martin hjem igen. Shawn tilbød at hjælpe ham med at sørge for, at han kunne fortsætte på skolen – truslen om en retssag burde være nok. Martin ville imidlertid helst blive i Watts. Nu er AbNormal samlet igen, og for første gang ved Shawn, hvor han har Martin, for dagdriveren har kun én vej ud af ghettoen nu. Nu skal han bare holdes i ørene og skrive til AbNormal.

De andre Forsat:

D:

Darren har engang været 'banger'. Hans storebror var leder af de lokale Crips, og Darren fulgte med. Li'l Killar D var hans gadenavn. Hvor Ruthless var en koldblodig kriger, skulle D have været ravende psykopat. Sådan har Shawn dog aldrig kendt ham. D var måske pessimist og sortseer, men psykopat... For 3 år siden, et par måneder før Martin tog til Østkysten, røg D i spjældet. Da han kom ud for et halvt år siden, havde han ændret sig. Pessimismen er intakt, men nu har han fundet Allah og har fået sat ord på alt det, han er utilfreds med. Shawn har en idé om, at ordene ikke altid er D's egne, men snarere hans nye mentor Muhammeds. Shawn er egentlig ligeglad med, at D nu prædiker om sort sammenhold, som en anden Malcom X. Det væsentlige er, at han er tilbage ved sit udstyr og igen producerer beats. Grumme mørke melankolske beats som Shawn elsker, og som giver AbNormal sin klare gangsta-stil. Så må Shawn sluge hans brok hver gang, han beder ham om at lave noget let til Martins tekster.

Larissa:

I mange år var Larissa der bare. Hendes forældre beordrede altid hendes bror Martin til at passe hende, og det betød, at hun gik, hvor han gik. Drengene kom dog til at respektere hende ikke mindst for hendes temperament. Som årene er gået, er hun blevet ret lækker. En gang havde Shawn været lidt interesseret, men det var aldrig rigtig blevet til noget. Nu betragtede han hende som en søster. Hun havde dog også et par nemme veninder, bl.a. Elena som Shawn havde været i seng med et par gange. Shawn havde ladet Larissa være med i AbNormal, fordi hun alligevel altid var sammen med dem. Han havde troet, han gjorde hende en tjeneste, indtil hun sang og lagde et par rim, begge ting til perfektion. Dette talent udnytter de selvfølgelig. Hun får et vers hist og her, og hver gang de skal bruge en pige til at stønne i baggrunden på et nummer eller synge omkvædet, får Larissa lov. Shawn ved godt, at Martin og Larissas forældre ikke er vilde med, at de hænger ud med D og Jamal, så han er ofte inde og hilse på for at forbedre forholdet, mens drengene venter i bilen. AbNormal er dem alle, også Larissa.

Promotions." Jeg har lige fuldendt sætningen, da jeg læser hans cap: "South Central Promotion." "Damn, det var dig, der nuppede O-Dogg fra os. Min boss er rasende. Nu får vi 2 \$ mindre i timen. Fuck, homies lad os smadre den muthafucker!"

Plakater og flyers rammer jorden, mens jeg sætter i løb. Den yderste af dem prøver at skære mig af, men jeg er hurtigst. Det gælder om ikke at blive forsinket nu. En blok... to til og jeg kan se mig tilbage. Hvad sker der for dem? Det er jo alt sammen bare forretning. Anden blok. Wilmington suser forbi mig. Jeg synes ikke, jeg kan høre noget. Fuck det. Jeg kigger. Gaden er tom. Sikke en nat.

AbNormal

AbNormal er Shawns hjertebarn. Hiphop er mere end Shawns billet ud af ghettoen - det er hans drøm. Shawn fungerer som manager og sørger for at samle folk og give dem opgaver med hjem. De samles og øver altid hos hjemme hos hans Granny. Hans sniperfirma Provo Promotions har allerede lavet en flyer for gruppen, selvom de ikke har indspillet noget. AbNormal er ikke helt så langt, som Shawn kunne tænke sig. De har hverken en demo eller numre nok til at spille koncert, men det vil ændre sig nu, for på "the Edge" bør de kunne nå ca. 3 tracks. Næste udfordring for Shawn bliver at skaffe dem en pladekontrakt, hvilket ikke skulle være noget problem. De laver gangsta-rap, og det er, hvad alle efterspørger for tiden. Og med Jamal i gruppen kan de gøre det med mindst lige så meget autenticitet som alle andre!